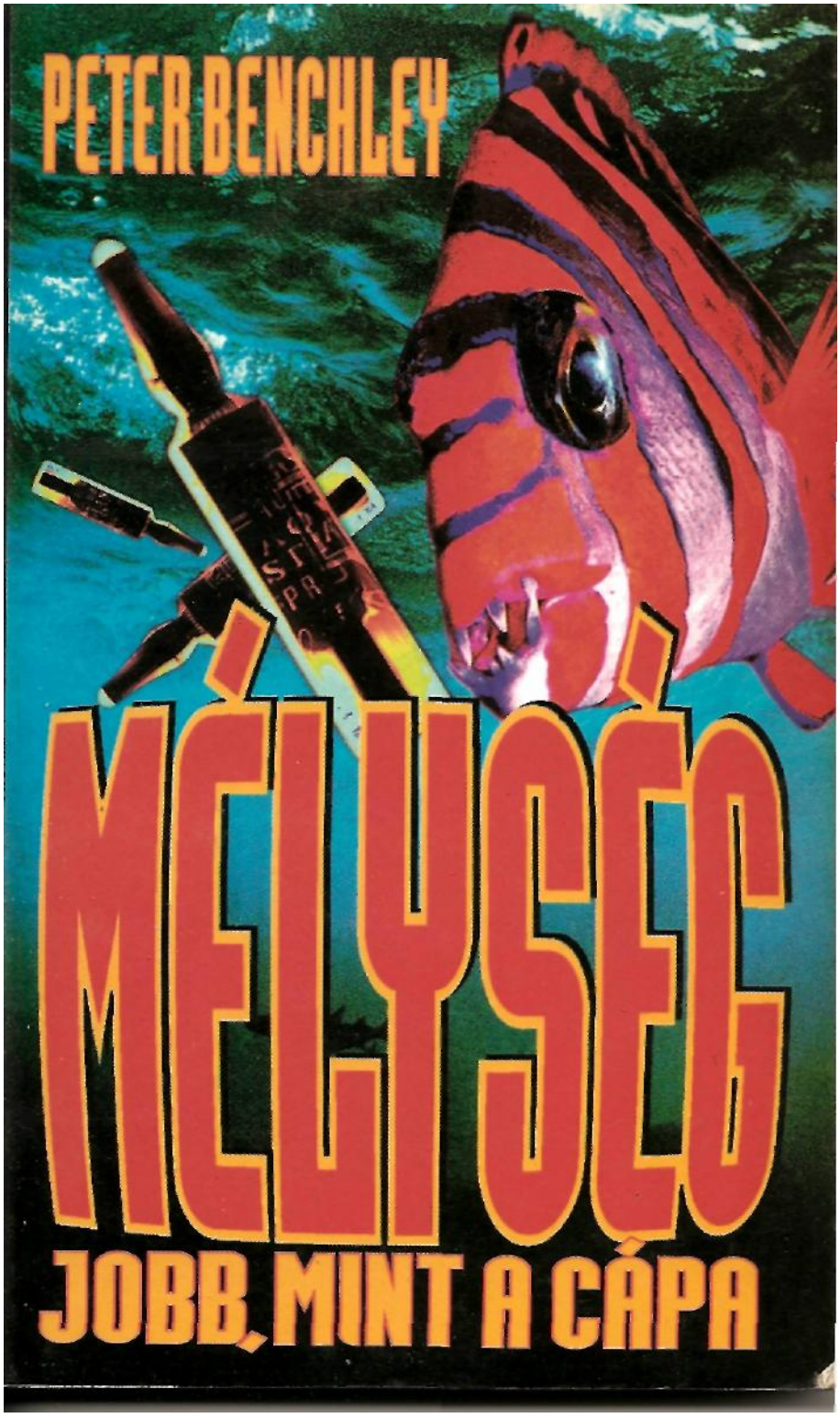
PETER BENCHLEY
MÉLYSÉG
JOBB, MINT A CÁPA

Peter Benchley

MÉLYSÉG

Peter Benchley

MÉLYSÉG

Regc

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Peter Benchley: The deep
Coronet Books, Hodder and Stoughton, 1988
© 1976 by Peter Benchley

Fordította: *Paizerné Tóth Tímea*

Fedélterv: *Császma József*

Hungarian edition by © Rege Kft. in association
with Maecenas International Kft.
Hungarian translation
© Paízerné Tóth Tímea, 1991

1943

Reggel tíz óra volt, amikor a kapitány észlelte, hogy csitulni kezd a szél.

A kabinjában ülve, szórakozottan lapozgatta a képes újságot, amelyet a legénység egyik tagja Norfolknál hozott fel a fedélzetre. Érezte, hogy megváltozott a hajó mozgása, elhalkult a vizet hasító hajótörzs surrogása, és hallotta a távolból a szélbe forduló vitorlák csapkodását. A kapitány felkelt a priccsről, nyújtózott egyet és elindult az ajtó felé.

Az ajtótól balra, a válaszfalra szerelt réz barométer 755,65 higanymillimétert mutatott. A kapitány megkocogtatta a borítóüveget, mire a mutató a 749,3-es értékre siklott.

Fent a fedélzeten egyenesen a hajó farába ment, beleszagolt a lanyha tengeri szélbe, tekintete a távolt pásztázta. Az ég tiszta volt, de halványsárga ködpára tette sűrűvé a levegőt. A kapitány hunyorgott. A távolban keskeny sávokban pehelyfelhők kúsztak az égen.

A fiatal, szakállas, skót másodtiszt állt a kormánynál, vezette a hajót a hosszú, duzzadó hullámokon át. Odabiccentett a feléje tartó kapitánynak.

- Beállította a főárbocot? - kérdezte a kapitány.

- Há' persze. Meg a tatvitorlát. Jócskán ki vót eresztve.

- Már nem sokáig. Jó kis vihar készül.

- Mennyire vészes?

- Fogalmam sincs. Emiatt az átkozott rádiózási

tilalom miatt. Ha sokáig tart ez a háború, még utóbb el fogjuk felejteni, hogy kell használni azt az istenverte rádiót. De ki merem jelenteni, hogy elég vészes. Jól megmozgatja majd az üvegcséket. A tiszt az órájára pillantott.

- Mennyit kéne még megtenni?

- Ötven-hatvan mérföldet. A szorosig. Ott aztán majd meglátjuk, hogyan tovább. Talán megpróbáljuk Hamilton, esetleg a St. George-sziget felé.

- Csak semmi aggodalom - szólalt meg a másodtiszt. Mosolygott, megveregette a kormánykereket. - Ez majd kikecmereg belőle.

A kapitány köpött egyet.

- Ez az öreg rocska? Illik rá a neve. Olyan nagy és ügyetlen ez, mint Góliát. - A kapitány az égre emelte tekintetét, - Na, legalább azon az átkozott Golf-áramlaton túljutottunk.

Délután egy órára hatalmas, szürke lepelfelhők borították az eget. A szél sebessége már harminc csomóra emelkedett, fehér tarajú hullámokat kavarva az óceán felszínén, akkora hullámokat, hogy átcsaptak a hajó korlátján, megrengetve a fából épített hajótörzset. Két rövid ideig tartó, de kiadós felhőszakadás következett, majd újabb fekete felhőtömeg közeledett délkelet felől.

A mostanra már a vízhatlan tengerészköpenyt viselő kapitány a tiszt mellett állt, aki erejét megfeszítve próbálta tartani az irányt.

Az alacsony, izmos másod-vitorlamester, akinek csupasz felsőteste csuromvizes lett, a kapitányhoz rohant, a hajó farába.

- Minden rendben? - kérdezte a kapitány.

- Igen - felelte a másod-vitorlamester. - De tudván, hogy mit érnek, fel nem tudom fogni, mér' pa-

kolták azokat az ampullákat szivardobozokba. Úgy kell bánni velük, mint a hímes tojásokkal.

- Eltört valamelyik?

- Nem vettem észre. Körbe vannak rakva lisztes-zsákokkal.

A kapitány érezte az arcán az első kövér eső-cseppeket.

- Tartsd az egy-kettő-nullán! - utasította a má-sodtisztet. - Csökkenteni fogom a felvont vitorlá-kat. Ha minden igaz, még nem lehet meghatározni a szélirányt.

Hirtelen megfordult a szél. Délkeleti lett, erő-sebben fújt, átsüvítve a vitorlázaton, metsző esőt hozva magával.

- Most nulla-kettő-nullára! - kiabálta túl a kapi-tány az üvöltő orkánt.

- Változtassunk irányt! - kiáltotta a másodtiszt. A *Goliath* korlátja elmerült a hullámokban. Vala-hol elöl letört belőle egy darab, amely most a tarcskötelek közt kerepelve, a tat felé tartott.

A kapitány közelebb hajolt a másodtiszthez.

- Ilyen időben senki sem tud kitérni Bermuda elől! Vannak olyan helyek, ahol tizenkét mérföld hosszan is benyúlnak azok a zátonyok.

A *Goliath* még egy órán át igyekezett északkelet felé. A hátszél terelte. Minden egyes odacsapódó hullám megnyöszörögtette, megrecsegtette a ha-jótörzset. Három órakor a szél kicsit alábbhagyott, az eső pedig, amely eddig szinte vízszintesen vágott az arcukba, most már majdnem függőlegesen esett. A sötétszürke égbolt kezdett kitisztulni.

A kapitány megint irányt váltott, fél órán át dél-keletnek kormányozta a hajót, a déli partok mellett haladva próbált eljutni a szorosig, az egyetlen biz-

tonságos csatornáig, amely a Bermuda-szigetcsoport menedékébe vezet.

- Még összetörjük ezt a szarházit! - kiáltotta oda a másodtisztnek. Az meg csak mosolygott, lenyalogatva szája széléről a sót.

Egy órára rá kitört a vihar. Északkelet felől érkezett.

Szél zúgott végig a hajón, lehasítva a hullámok taraját, hatalmas, az árbocok fölé tornyosuló hullámhegyeket építve. Már csak két vitorla volt fent. Először az előárboc vitorlája lett oda. Elszakadtak a tarcskötelek, a vitorlavászon-cafatok fütyültek a szélben.

Óriási hullám kapta fel az orrot, a hajót az ég felé lendítve. A hullámtarajon túl a kapitány felfedezett egy világítótornyot, amely ugyan nem világított, hiszen a háború miatt elsötétítés volt érvényben, de elég feltűnő volt, mivel a keskeny, fehér csík jó kontrasztot képezett az elsötétülő égbolthoz. Amikor a hajó a hullámhegyről ismét hullámvölgybe ért, a kapitány megfordult, hogy odakiáltson valamit a másodtisztnek. Hatalmas víztömeg csapott fel a hajóra, elöntve a fedélzetet. A kapitány térdre zuhant; kétségbeesetten hadonászott, keresve valamit, amibe belekapaszkodhat. Végül a keze rátalált a kormánytartó oszlopra, és abba fogódzkodott. Üvöltést hallott, felnézett. A kormánykerék magától pörgött, a kapitány látta, amint a másodtiszt eltűnik a tajtékzó hullámok sötétjében. A kapitánynak nagy nehezen sikerült talpra állnia és megragadnia a kormányt.

A hajó megint felsiklott egy hullámhegyre, így a kapitány ismét láthatta a világítótornyot. A farvitorla még mindig fent volt, tehát lehetett haladni. „Ha el tudnám érni a világítótornyot, menedéket

találhatnánk St. George kikötőjében" - morfondírozott magában.

Változatlanul kitartott a farvitorla. A hajó megdőlve tartott észak felé. Ahányszor hátára vette őket egy hullám, a kapitány a kezével védte a szemét az arcába vágódó eső- és vízcseppekkel szemben. Pár fok eltéréssel a világítótorony jobb oldala felé irányította a hajó orrát. Valami mozgott a sötétben, úgy a hajó közepe táján. A kapitány először azt hitte, hogy valami roncsot sodor a víz a hajó farába. Aztán vette csak észre, hogy ember az. A másod-vitorlamester kúszott felé, hol az egyik, hol a másik korlátba, csörlőbe kapaszkodva, nehogy lemossák a hullámok a fedélzetről.

Amikor a másod-vitorlamester már egész közel ért a kapitányhoz, kiabálni kezdett. A kapitány mindössze azt hallotta, hogy: „St. David". Bólintott és előremutatott. A másod-vitorlamester grimaszt vágott és közelebb jött.

- Az nem a St. David-i fény! - ordította.
- De az! - kiáltotta a kapitány.
- Mondom, hogy nem az. Az az átkozott Gibb's Hill!
- Nem!
- Ez a Gibb's Hill! Nézze meg jobban!

A kapitány merőn nézett a sötétbe. A hajó orrán túl, alig ötven méterre meglátta, mire mutat a másod-vitorlamester: a fodrozódó hullámra, amely a zátonyt jelezte. A kapitány az esőfüggöny miatt nem vette észre, hogy a hajó tizenkét mérfölddel északnyugatra eltért az útiránytól.

Most erőteljesen balra tekerte a kormányt, mire a hajó kezdte felvenni a harcot a széllel. A kapitány egy pillanatig azt hitte, hogy már elhaladt a zátony mellett. De akkor hallani lehetett, ahogy megrecs-

csen a törzsbordázat. A hajó zátonyra futott, zökkenve megállt, aztán meglódult, majd megint megállt, aztán ismét elindult. A hajóorr megemelkedett, és hirtelen lebukni látszott. A hajó közepén lévő fedélzeti fülke felemelkedett, a far balra dőlt. A kapitány megbotlott, a kormány után nyúlt, de elvétette, karja a forgó kerékkullők közé csúszott, csípője a kormánytartó oszlopnak préselődött. Egy másodpercig sikerült ellentartani a könyökével a keréknek, de a könyöke eltört, a karja kiszabadult és a kapitány belezuhant a tengerbe.

Reggelre elült a vihar.

A brit tengerésztiszt a kutyáját sétáltatta a tengerparton, annak a magas sziklaszirtnek a lábánál, amelynek a tetején az Orange Grove Club állt. Az épület ablakai az óceánra néztek. Vihar után a part mindig tele szokott lenni törmelékekkel, de ezen a reggelen a hulladékhalmok valahogy mások voltak. A kutya kíváncsian szimatolta a roncsdarabokat. Már majdnem rálépett egy fadarabra, amikor valami szokatlan szag csapta meg az orrát, szűkölni kezdett, izgatottan szaladgált fel és alá. Megállt egy hatalmas raktárfedélnél és kaparni kezdte a homokot alatta. A tengerész követte a kutyát, és hogy a kedvében járjon, megemelte a fedelet.

Alatta, félig a homokba temetve, egy férfi feküdt. Cafatokban lógott rajta a rövidnadrágja. Amikor a feje oldalra billent, víz folyt a szájából és a füléből. A tengerész lehajolt, hogy megérintse, mire a férfi hörgő, gurgulázó hangot hallatott. Nyöszörgött, megremegett a szemhéja. Adam Coffinnak hívták.

1.

A tengervízben egy-két méter mélységben a vér zöld színű. A víz megszűri a fentről érkező fényt, mintha a színskála színeit árnyalatról árnyalatra elfogyasztaná. Először a piros tűnik el. A zöld tart a legtovább, hogy aztán harminc méter után az is eltűnjön, kéket hagyva maga után. A félhomályban, hatvan-hetven méter mélységben, vagy még annál is lejjebb, a vér feketének néz ki.

David Sanders a homokos tengerfenéken ült és nézte a megsebzett hal hátából folyó zöld nedvet. Nagy szemű vörösdurbincs volt, hosszú, agyarszerű fogakkal. Több mint fél méter hosszú testét kék és szürke foltok tarkították. A hátából hiányzott egy darab hús. Bizonyára egy másik hal hasította ki. A sebből habosan bugyogott a vér, majd gyorsan szertefoszlott a vízben. A hal összevissza úszkált. Nyilván megzavarodott a fájdalomtól vagy saját vére látványától.

Sanders elrugaszkodott a tengerfenékről és elindult a hal felé. Azt hitte, hogy az állat majd elmenekül, de nem így történt. A hal továbbra is odavissza úszkált.

Sanders már csak egy méterre lehetett a kínlódó állattól. Amikor látta, hogy a hal nem hátrál, elhatározta, hogy megpróbálja elkapni. Puszta kézzel kapott utána, egyenesen a farka irányában.

Az érintésre a hal pánikba esett, csapkodni kezdett, rángatózva vergődött. Sanders kitartott. A hal remegő, alaktalan folttá vált. Sanders lehunyta a szemét és még erősebben szorította az állatot. Aztán hirtelen éles fájdalmat érzett. Ijedten nyitotta ki a szemét, próbálta elengedni a halat, de most az fogta őt. Első fogai belemélyedtek Sanders kezébe.

David beleüvöltött a búvármaszkba, elkapta a

kezét. A fogak kiszabadultak, a hal tovaúszott. Zöld folyadék bugyogott a Sanders tenyerén lévő két pontszerű sebből.

Felnézett. Igyekezett mihamarabb felérni a víz színére. A Boston Whaler innen nyolc-tíz méterre vesztegelt. David mély lélegzetet vett. Átkozta magát. Próbált megnyugodni. „Csak semmi pánik! Ne kapkodj! Ne tartsd vissza a levegőt!" - mondogatta magában. Felfelé tempózott, vércsíkot húzva maga után. Azon volt, hogy ne emelkedjék gyorsabban, mint a palackjából felszálló buborékok.

Gail Sanders, a Whalerben ülve, hallotta a férje közeledtét, még mielőtt őt magát megpillantotta volna. A buborékok táncoltak, majd szétpukkantak a víz színén. Amikor férje felbukkant, az asszony megfogta az oxigénpalack száját. Miután David lecsatolta az övet és levette az egyik szíjat, Gail felhúzta a palackot a fedélzetre.

- Láttál valamit? - kérdezte Gail.

Sanders feltolta az oxigénmaszkot a homlokára.

- Semmit. Homokot és korallt. Nincs ott semmiféle roncs. -Jobb kezével a Whalerbe kapaszkodott. Gail észrevette, hogy vér csorog végig a csónak peremén.

- Mi történt?

Sanders zavarban volt.

- Semmiség - mormolta. Csapva egyet az uszonyokkal, felhúzta magát a csónakba. Az innen százötven-kétszáz méterre lévő partot kémlelte. A parton túl, a szirt tetején álló Orange Grove Club halványsárga épülete ragyogott a délutáni napsütésben. Sanders felemelte karját, és a másikkal segítve, a messzi világítótoronyra mutatott.

- A strandőr 10 órát mondott, ugye ? A klubnak a

12 óránál, a Gibb's Hillnek a 10 óránál kell lennie, és akkor pontosan azon a helyen vagyunk.

- Talán eltűnt. Végtére is harminc évig a víz alatt...

- Igen, de a strandőr teljesen biztos volt benne, hogy még mindig lehet látni a hajógerincet és néhány gerendát.

Gail habozott, majd megjegyezte:

- A vezető londiner megmondta, hogy fogadjunk fel kísérőt.

- Ugyan! Megtalálom magam is, ha ott van.

- De... - Gail Sanders vérző keze felé intett. - Talán mégis jobb lenne, ha lenne vezetőnk.

- Nincs szükségem rá - jelentette ki Sanders. Nem vett tudomást Gail mozdulatáról. - A víz az víz. Amíg nem esel pánikba, addig minden rendben van.

Gail lenézett a tatról. Negyven méterre innen bukóhullámok sora jelzett egy másik zátonyt. Amögött volt egy másik, mögötte megint egy.

- Ha egy hajó ráfut a sziklákra, nem feltétlenül ütközik neki az elsőnek, és süllyed el ott helyben?

- Lehet, hogy nem. Ha pokoli erős szél löki meg, túljuthat egy vagy két zátonyon, egyikről a másikra pattanva.

- Tehát elképzelhető, hogy azoknak a zátonyoknak az egyikén van.

- Meglehet. De a strandőr azt állítja, hogy az első vonal mögött van. Talán nem vagyunk elég messze attól a vonaltól. - Sanders felszedte a horgonyt és a második zátonysor irányában hátrább kormányozta a csónakot. Amikor tíz méterre megközelítették, lehorgonyoztak, és David feltette a szíjakat az oxigénpalackra.

- Biztos vagy benne, hogy le tudsz megint menni?

- Miért ne? Mondtam már, hogy nincs semmi baja a kezemnek. Majd bekötözöm, hogy ne vérezzen a vízben, nehogy rám támadjon valami.

Gail nekiállt a felszerelése előkészítésének. Rácsavarta az adagolót az oxigénpalack tetején lévő szelepre, meghúzta a fogantyút, amellyel ki lehetett nyitni a palackot. Éles szisszenéssel megtelt az adagoló levegővel. Gail lenyomta a tisztítógombot, hogy a szájrészről eltávolítsa a bennrekedt vizet. A levegő süvítve távozott a gumicsőből. Gail aztán felcsatolta a nehezékként használt nejlonövet, amelybe három darab kétfontos súly volt befűzve, aztán belemártotta az uszonyokat a vízbe, majd felhúzta a lábára, kiöblítette a maszkját, ráköpött az arcrész belső felére és elkente a nyálat az üvegrész köré, hogy be ne párásodjon odalent. Felállította a palackját és ellenőrizte a szíjak hosszúságát.

- Segítenél? - kérdezte. Ránézett Davidre és látta, hogy az még neki se fogott a készülődésnek. Ahelyett eddig őt figyelte.

- Mi a baj? - kérdezte Gail.

Sanders mosolygott, a fejét rázta.

- Semmi. Azt hiszem, el fogom veszteni az eszem. Ennyi az egész.

- Hogy érted?

- Itt ülök és teljesen felhúzom magam, csak attól, hogy nézem, ahogy beleköpsz a maszkodba.

Gail felnevetett.

- Talán meztelenül akarsz merülni? Felőlem kísérletezhetünk.

- Kutatásaim arra engednek következtetni - szögezte le komolyan David -, hogy az az ejakuláció, amely több mint tizenegy méterre a tenger-

szint alatt megy végbe, akkora zavart okozhat a szervezetben, hogy az ember eldobja az agyát.

Felállt, felemelte Gail palackját és felsegítette az asszony hátára.

- Ezekben a palackokban nincs tartalék - jegyezte meg Gail.

- Nem lesz szükséged tartalékra. Itt csak nyolc méter mély a víz, és egy órára elegendő levegőd lesz. Még tovább is elég lesz talán, ha óvatos vagy.

Gail leült a csónak peremére, háttal a víznek, és a maszk szájrészén keresztül vett levegőt.

-Jó.

- Még szép! Ha rosszat adnának, bizony lerövidülne a nászutunk.

- Meddig maradsz fenn?

- Egy percig. Menj csak előre, de ne merülj addig alá, míg körül nem néztél. Remélem, nem akarod, hogy valami meglepjen odalent.

Gail háttal bedőlt a vízbe, majd eltűnt a buborékfelhőben.

Sanders keresett egy rongydarabot, amivel bekötözheti a kezét, aztán összeszedegette a búvárfelszerelését, felvette és odament a csónak szélához, beugrott a vízbe.

Eltartott néhány másodpercig, amíg a buborékok eltűntek, és David tisztán látott. A napsugarak becsíkozták a kék vizet, tarkává varázsolva a homokot és a korallt. A víz kristálytiszta volt, úgyhogy Sanders több mint harminc méterre ellátott. Két-három méter mélységben a vizet taposva megfordult, körülnézett, nem leselkedik-e rá valami veszély. Néhány csuka kergetőzött a sziklák között. Lenézett, a tengerfeneken meglátta Gailt, ahogy ujjaival a homokban ás. Egy kis fűrészes sügér keringett mellette, zsákmányra - féregre vagy pará-

nyi rákra - várva, ami felé lebeghet a homokfelhőben, amelyet Gail ásása kavart. Sanders lassan lejjebb ereszkedett, nagyokat nyelve, hogy kitisztítsa a fülét, ahogy emelkedett a nyomás.

Amikor leért, észrevette, hogy egyfajta amfiteátrumba érkeztek. A körív háromnegyed részét meredeken felfelé törő korall- és sziklatömbök alkották, a fennmaradó egynegyed rész nyitva volt. Odafönt békésen ringatózott a csónak, a horgonylánc a Sanders mögött lévő sziklák fölött himbálózott. Az egyetlen zaj, amit Sanders hallott, az enyhe sípolás, ahogy a levegőt vette, valamint a bugyborékolás, amikor a levegőt kifújta.

Körülnézett, megpróbálta kivenni a körvonalakat a távolban, ahol az áttetsző kékség már homályba fordult. Egy kicsit izgatottnak érezte magát, mint mindig, mikor hosszú kihagyás után először merült. Enyhe, de borzongató tériszony és klausztrofóbia fogta el. Egyedül érezte magát, kiszolgáltatottan a kietlen homoksivatagban. Tisztában volt vele, hogy észrevehetik olyan teremtmények, amelyeket ő nem lát meg, hisz több ezer tonnányi víz vette körül, amelynek lágy, de permanens nyomását teste minden porcikáján érezte.

Elrugaszkodott a tengerfenékről és jobbra vette az irányt, a sziklasor végéhez. A sziklák mellett kúszva, hajóroncs jelenlétére utaló jelet keresett, fémet vagy üveget, esetleg fát. Körülúszta a körívet, de semmit sem talált. Beúszott a körív középpontjába, Gailhez, és megérintette a vállát. Amikor Gail felpillantott, Sanders széttárta a karját és felhúzta a szemöldökét, mintha csak azt mondaná: „Mit gondolsz? Hol van?" Gail egy vállrándítással válaszolt és felemelt egy üvegdarabot. Egy üvegpalack alja

volt. Sanders legyintett egyet: „Felejtsd el! Értéktelen." Intett Gailnek, hogy kövesse.

Mindketten balra vették az irányt. A körív szélén a sziklák és a koralltömbök egyenes vonalban követték egymást. Egy csapat csillogó, kék és sárga fényben játszó tengeri felcser haladt el mellettük. Napfény táncolt a mustársárga korallon, amelynek a felülete olyan sima volt, hogy az ember legszívesebben megérintette volna. Sanders rámutatott és mutatóujjával óva intette Gailt. Aztán mozdulataival eljátszotta, mintha megégett volna. Gail bólintott. Megértette: nyálkás felületű tűzkorall, amelynek megérintése szörnyű fájdalmat okoz.

A zátony mellett haladva folytatták útjukat. Fűrészes sügérek követték őket. Biztosan azt remélték, hogy eleségre tesznek szert. Sanders érezte, hogy megrántják a bokáját. Visszanézett Gailre. A nő szeme tágra nyílt, sokkal szaporábban lélegzett, mint egyébként. Balra mutatott.

Sanders megfogta Gail kezét és fordított egyet az asszony ujján lévő gyűrűn, úgy, hogy a kő a tenyere felé nézzen, majd ökölbe szorította a kezét. David a nyomaték kedvéért maga is ökölbe szorította a kezét. Gail bólintott, öklét a melléhez szorította és a másik kezével felfelé mutatott. Sanders a fejét rázta: „Nem." Gail továbbra is kitartott elhatározása mellett, rosszallóan nézett Sandersre. „*Én* felmegyek" - mondták a mozdulatai. - „Te maradhatsz, ha akarsz." És megindult felfelé. Sanders fújtatott mérgében, de követte.

- Le akarsz lépni? - kérdezte David, amikor már a csónakban voltak.

- Nem. Csak pihenni akarok egy percet. Iszonyodom a barracudáktól.

- Csak elhaladt melletted. De a csónakban kel-

lett volna hagynod a gyűrűdet. A csillogó kő vonzza a bajt.

- Miért?

- A barracudák összetévesztik a zsákmánnyal. Amikor először mentem le zátonyhoz, volt egy rézgomb a dresszemen. Az oktató mondta ugyan, hogy vágjam le, de nem fogadtam szót, nem akartam tönkretenni a tizenöt dolláros holmit. Erre a fickó fogott egy kést, felerősítette egy bot végére, letette a homokba úgy, hogy a pengéje kiálljon. Úgy két méterre lehettünk a késtől. Az oktató egyfolytában rángatta a botot, amitől aztán a penge csillámlani kezdett a napfényben. Csak négyszerötször kellett megrántani a kést, és máris megjelent egy hatalmas barracuda. Egyre közeledett a késhez. Az oktató még egyet rántott a boton, mire a hal óriási sebességgel nekiütközött a késnek. Aztán újból és újból. Egészen összevagdalta vele a pofáját, de ahányszor csak megmozdult a penge, a hal nekiment. És valahányszor nekiütközött, én mindig az övgombomat képzeltem a kés helyébe. Soha többé nem viseltem azt a dresszt, csak a medencében.

Gail lehúzta a gyűrűit és a kormánynál lévő állványra tette őket.

- Még valamit - mondta Sanders. - Amikor kettesben merülünk, egyikünknek vezetnie kell.

- Ugyan miért lenne szükségünk vezetőre? - Gail azt hitte, Sanders viccelődik. - Talán társasutazáson vagyunk?

- Nem. Az ördögbe is! - Sanders sokkal élesebb hangon reagált, mint ahogy szándékában állt. - Csak éppen a víz alatt mindent együtt kell csinálnunk. Mindvégig tudnunk kell, hol van a másik. Példának okáért: ha az most nem barracuda, ha-

nem cápa lett volna, te pedig nem hallgatsz rám és felmenekülsz, benne lettünk volna a pácban.

- Cápa? Itt?

- Persze. Valószínűleg nem fognak háborgatni, de azért itt vannak a környéken. És ha egy erre jár, ugye nem csinálsz semmi butaságot? Mint például: pánikba esel és nekiiramodsz felfelé. Amíg van levegőd, a legjobb, ha lenn maradsz a fenéken és a zátonyban keresel menedéket. Amint megindulsz felfelé, kiváltképpen, ha megijedsz és kapkodva úszol, zsákmány lesz belőled, a felszínre érve pedig ebéd.

- Tegyük fel, hogy elfogy a levegőm.

- Én majd megosztom veled az enyémet, és kivárjuk a megfelelő pillanatot a feljövetelre. Jó esélyünk van arra, hogy elérjük a csónakot, tehát megússzuk, hacsak nem egy valóságos szörnnyel állunk szemben.

Sanders látta, hogy a cápák említésétől Gail ideges lett. - Ne aggódj - nyugtatgatta. - Csak ne csinálj semmit, mielőtt velem nem egyezteted.

Gail ránézett és nagyot sóhajtott.

- O. K. - Kihajolt a csónakból és a maszkján keresztül belenézett a vízbe. - Szerinted elment már az a barracuda?

- Valószínűleg.

Gail tovább kémlelte a víz alatti világot. Már éppen ki akarta venni a búvármaszkot a vízből, amikor a csónak mögött megpillantott egy nagy, barna valamit.

- Hé! Mi az ott? - kiáltott fel, odanyújtva a maszkot Sandersnek.

- Hol? - kérdezte David, kihajolva a csónakból.

- Mögöttünk. Körülbelül ameddig ellátsz.

- Hajógerendázat. A jó életbe! Hát megvan! -

Sanders felszedte a horgonyt és hátrább engedte a csónakot - Nézzük csak!

- Mit mondott a vezető londiner? Hogy hívták? Goliathnak?

- Igen. *Goliathnak.*

Alámerültek. Amint megtisztult a víz a buborékoktól, észrevették a törmelékeket a tengerfenéken. Hosszú, vastag hajógerendázat hevert ott, a zátonyra merőlegesen. Elkorhadt fapalánkok szerteszét a fehér homokon. Sanders megérintette Gail vállát. Az asszony ránézett. Sanders elvigyorodott, mutató- és hüvelykujjával O. K.-t mutatott. Gail ugyanezt tette.

Odaúsztak a gerinc aljához. Gail talált egy elrozsdásodott, kiégett, teljesen eldeformálódott kannát. Sanders az egyik sziklahasadékból kihúzott egy teljesen ép kólásüveget. Gail a homokon feküdt és a hatalmas hajógerinc hozzá közel eső végénél ásott. Talált egy villát és egy tányérdarabot. Sanders úgy látta, hogy a roncs túloldalánál kiáll valami a homokból. Ásni kezdett körülötte, amíg fel nem fedezte, mi az: egy hatalmas vasmacskakö-röm. Gail odaúszott hozzá és jelezte, hogy fel akar menni. Sanders követte.

Felérve, Gail kiköpte a szájrészt és így szólt:

- Menjünk át a zátony túloldalára!

- Miért?

- Úgy tűnik, ez csak egy része a hajóorrnak. Odaát biztosan találunk többet is.

- O.K. De ügyelj a hullámverésre, mikor átkelünk, és ha érzed, hogy kezd kifogyni a levegőd, ne csavarj rajta, hanem irány a csónak!

A zátony tenger felőli oldalán a fenék úgy nézett ki, mint egy roncstelep. Fadarabok, elrozsdásodott vasdarabok, korallal borított fémek hevertek sza-

naszét. Gail kihúzott a homokból egy óncsészét: az egyik fele horpadt, a füle elgörbülve, de egyébként sértetlen. A zátony tövében David rábukkant egy hihetetlenül tökéletes gyűrű alakú korallra, felvette, az arca elé tartotta és rámosolygott Gailre. Egy réz hajóablak-maradvány volt. Gail azon a részen vizsgálódott tovább, ahol a csészét találta, és hamarosan talált egy kisebb evőeszközkészletet, amelynek minden darabja elgörbült és ütött-kopott volt.

Odaúszott Davidhez, aki a sziklazátony hasadékait vizsgálgatta. A zátony tövéből egy körülbelül egy méter magas korallterasz nyúlt ki.

Úgy tűnt, hogy egy barlang húzódik odalent. Gail megérintette Sanderst és a teraszra mutatott. Sanders a fejét rázta és elmutogatta, hogy talán él valami állat a barlangban, ami elkaphatja a kezüket, ha benyúlnak.

Külön folytatták a munkát. Gail visszaúszott arra a területre, ahol a villákat és kanalakat találta, David a zátonynál dolgozott tovább. Rábukkant egy másik barlangra, amely valamivel nagyobb volt, mint amit Gail talált. Lehajolt és benézett a korallterasz alá. Félelmetesen sötét volt odabent, és már éppen el akart fordulni és máshol körülnézni, amikor megcsillant valami, ami kíváncsivá tette.

Megkapaszkodott egy sziklában, hogy szemügyre vehesse azt a fényes tárgyat. Vizsgálgatta, vajon mi lehet. Rápillantott a rongyba csavart kezére, és eszébe jutott valami: egy kép, amely egy férfi kezét ábrázolta, nem sokkal azután, hogy megharapta egy muréna. A hús cafatokban lógott a fehéren világító csontról. David habozott, hallotta, ahogy a halántékánál lüktetve pulzál a vér, érezte, hogy szaporán veszi a levegőt. Félt. Irtózott ettől az ér-

zéstől. Mereven nézte a kezét, míg a barlang szája felé nyúlt.

Mély levegőt vett, és gyors mozdulattal megragadta a fénylő tárgyat. Ujjai egy kis, törékeny valamit tapintottak. Sanders megmarkolta, majd visszahúzta a kezét.

Egy nyolc cm hosszú, mindkét végén elkeskenyedő, sárgás folyadékkal teli üvegampullát tartott a tenyerében.

Sanders hátat fordított a barlangnak. Egyre nehezebben vette a levegőt. Elindult Gail felé, útközben még megállt a zátony tövében, hogy összegyűjtse az ott hagyott tárgyakat. Odaért Gailhez és megérintette. Amikor az asszony felnézett, David az ujját a torkához emelte. Gail bólintott és ugyanígy jelzett.

David indult is felfelé. Gail elég sokáig időzött ahhoz, hogy egy halom villát és kanalat szedjen össze, amelyeket néhány perccel ezelőtt még homokréteg fedett. Gail követte a férjét. Együtt mentek át a zátonyon. A csónakhoz úsztak.

- Csodálatos! - kiáltott Gail, amikor levette a palackot és az uszonyokat. - Fantasztikus!

A csónak fenekében Gail villái, kanalai és óncsészéje mellett hevertek a David által gyűjtött tárgyak: egy csorba, de egyben maradt tányér, egy rozsdás, horpadt világítópisztoly, egy penge és valami, ami úgy nézett ki, mint egy darab szén.

- Mi ez? - kérdezte Gail, az utóbbira mutatva.

- Lehet, hogy fém van benne. Némely fémfajtán ilyen fekete bevonat képződik, ha sokáig van vízben. Később majd széthasítjuk kalapáccsal, és megnézzük, mi van a belsejében. - Sanders kinyitotta jobb öklét és kihúzta a kötés alól az ampullát. - Nézd csak! - mondta és odanyújtotta Gailnek.

- Mi ez?

- Orvosság. Azt hiszem. Úgy néz ki, hogy mindkét végét le lehet törni, hogy egy fecskendővel felszívható legyen a folyadék.

- Kíváncsi vagyok, jó-e még.

- Meglehet. Hermetikusan van lezárva. Isten tudja.

Sanders lenézett a tatról. - Holnap hozunk magunkkal egy szatyrot. Azt hiszem, ennél sokkal több holmi hever odalent.

Amikor odaértek a parthoz, a strandőr a derékig érő vízben már várt rájuk. A szőke, barnára sült fiatalember fehér pólót viselt, a hátán egy vörös kereszttel. Segített Sanderséknek partra húzni a csónakot, és levetni a búvárfelszerelést.

- Látom, van néhány kincsük - mondta Gailnek, amikor meglátta a törülközőn lévő tárgyakat. Gail összefogta a törülköző sarkait, zsákot formálva belőle.

- Igen, találtunk néhányat - válaszolt Sanders. A strandőr már akkor is idegesítette, amikor először találkoztak, azon a reggelen, amikor Sanders bérbe vette tőle a Whalert. Pimasz, öntelt és fiatal. Sanders tudatában volt, hogy a fickó korban közelebb áll a huszonhat éves Gailhez, mint ő, aki már harminckét éves. A strandőr pedig ahányszor megszólalt, még akkor is, ha David kérdésére válaszolt, Gailt nézte. Sanders meg volt győződve róla, hogy a srácot jobban érdeklik a lehajoló Gail himbálózó mellei, mint bármelyik darab, amit magukkal hoztak a roncsról.

Megérezve Sanders ingerültségét, a strandőr a következő kérdést már hozzá intézte: - Találtak gránátot is?

- Gránátot?

- Tüzérségi gránátot. Mélyvízi bombát. Tudja. Olyan robbanólövedéket.

- Éles robbanólövedéket?

- Hallottam, hogy a *Goliath* fedélzetén rengeteg lőszer volt. De lehet, hogy csak mendemonda az egész.

- Majd holnap meglátjuk. Holnap megint szeretnénk elvinni a csónakot.

- Hát persze. Addig, amíg meg nem fordul a szél és el nem kezd tombolni. Nyilván nem akarnak kint lenni a zátonyon erős déli szélben.

- Nem. A Goliath sem akart.

Gail és David felszerelésüket cipelve cammogtak a parton. A homok rózsaszínben játszott a parányi, kemény páncélú, foraminifera nevű állatkák millióitól, és annyira puha volt, hogy olyan érzése volt az embernek, mintha síkporon járna.

Mire odaértek a szirtfal tövéhez, Sanders már verítékben fürdött. Nedves volt a tenyere, és alig bírta cipelni az oxigénpalackot. Felnézett a szirtre. Harminc méter csupa korall és mészkő. Jobb oldalon keskeny csigalépcső vezetett fel a tetejére. Balra betonalapba helyezett acélrúdon egy négyszögalapú kalitka siklott le és fel. Ez szolgált felvonóként. Évtizedekkel ezelőtt építették be a sziklafal egyik hasadékába. A kalitkában lévő kapcsolótáblán két gomb volt található „le" és „fel" felirattal. Nem szereltek fel viszont riasztócsengőt vagy vészjelzőgombot, arra az esetre, ha a gép meghibásodik. Ilyen esetben a bentlévőknek (maximum három fő) nem volt más választásuk, várniuk kellett, amíg valaki odalent észreveszi és segítséget hív. A reggelinél Sanderséknek elmesélték, mi történt egy idős házaspárral. Éppen felfelé tartottak, amikor a lift elromlott és bennrekedtek. Már szürkület

volt. Utolsóként hagyták el a tengerpartot, így senki sem volt a szirt lábánál, aki észrevehette volna őket. Éjszaka pedig délnyugati szél fújt és kisebb vihar alakult ki. Rengett a pózna, rázkódott a kalitka, benne az idős emberek. Mire reggel végül rájuk találtak, addigra az asszony - állítólag - szörnyethalt, a férfi pedig megőrült. Megmentőinek ördögökről motyogott, akik a sötétségben magukhoz szólították őt, madarakat emlegetett, amelyek ki akarták kaparni a szemét.

Amikor reggel a partra mentek, Gail kijelentette, hogy nem hajlandó beszállni a felvonóba. - A munkahelyemen is klausztrofóbiám van a liftben - mondta. - Kényszerzubbonyba bújtatandó őrültként jönnék ki ebből a kócerájból. David nem szállt vitába vele, de ragaszkodott hozzá, hogy az elevátorral küldjék le az oxigénpalackjaikat, mert, ahogy megjegyezte: - Ha valamelyik is nekiütődik a sziklának és elreped, petárda lesz belőlünk.

Most nem állt szándékában lépcsőzni. Balra ment, a lifthez. Gail jobbra vette az útját.

- Csak nem akarsz lépcsőt mászni? - kérdezte David.

- Dehogynem. És veled mi van? Azt hittem, iszonyodsz a magasban.

- Nem félek jobban a liftben, mint a repülőn. Egyiket sem szeretem, de nem hagyom, hogy tönkretegyék az életemet.

- Hát én változatlanul nem szállok be abba a madárkalitkába. Gyere! Jót tesz a lábaidnak egy kis séta.

Sanders a fejét rázta. - Odafent találkozunk. - Berakodta a felszerelést a liftbe, becsukta az ajtót és megnyomta az indítógombot. Kattanást lehetett

hallani, aztán beindult a motor, vinnyogva emelkedett fel a kalitka a talajról. Sanders a sziklafallal szemközt állt, nézte a szürke követ, ahogy elhalad előtte. Amikor már eleget látott a sziklából, megfordult, arccal a tenger felé, igyekezett lefelé nézni. Látta, amint a strandőr könnyű kocsira helyezve, felhúzza a Whalert a partra. Egy pár feküdt tökéletesen szimmetrikusan egymás mellé terített, tarka törülközőkön. Az egyre növekvő távolságból nézve, úgy nézett ki, mintha bélyegek lettek volna a rózsaszín homokra ragasztva.

Sanders felfigyelt rá, hogy megváltozott a villanymotor hangja. A vinnyogásból panaszos nyöszörgés lett. Amikor a kalitka megakadt, majd megállt, David nem félt; feltételezte, hogy valahol valaki megnyomta az „állj "-gombot, és hamarosan ugyanaz a valaki megnyomja majd az indítógombot. Várt.

A motor továbbra is járt, akárcsak az autó motorja, alapjáraton. Sanders megnyomta a „felfelé" feliratú gombot. Valami kattant egyet, de a hang nem változott. Megnyomta a „fel" feliratú gombot. Megint csak egy kattanás. A felvonó nem mozdult. David felnézett. A kalitkának nem volt teteje, így Sanders láthatta a szirt csúcsát. Talán tizenöthúsz méter volt hátra.

Mire Gail felért a lépcsőn, lihegett, fájtak a lábai. Ment egy darabig az úton, meglepődött, hogy a lift még nincs ott. Első gondolata mosolygásra késztette: David mégsem szállt be a felvonóba, hanem követte őt a lépcsőn. Visszament a lépcsőhöz és lenézett. Üres volt. Második gondolata hatására kiverte a víz. Odarohant ahhoz a helyhez, ahol a felvonónak lennie kellett volna, a korlátra támaszkodva kihajolt és lenézett. Megkönnyebbült. Még

ott állt a kalitka - nem szakadt le a póznáról és nem zuhant le a földre. Sanders kinyúlt a rácsok között és a rudat markolta.

-Jól vagy? - kérdezte Gail.

- Épp most állt le.

Gail megnézte a lift gépszerkezetét. Két acélkar nyúlt ki a betonlapból, körülfogva a rudat. Volt ott egy hatalmas fémdoboz. Gail sejtése szerint abban volt a motor. De nem látott ott sem irányítókart, sem gombot. - Nem mozdul! - kiáltotta. - Hozok segítséget!

Berohant az Orange Grove Club előcsarnokába, figyelmen kívül hagyva a feliratot, amely tiltja a belépést fürdőruhában és mezítláb a klub közös helyiségeibe.

- Leállt a lift! - kiabálta, miközben a szemben lévő pult felé tartott. - Bennrekedt a férjem!

Az idős alkalmazott frakkot viselt, és úgy tűnt, jobban zavartatja magát Gail hiányos öltözéke, mint a segélyhívás miatt. Mindössze ennyit mondott:

- Igen.

- A felvonó elakadt. A férjem...

- Igen - ismételte az alkalmazott. Felvette a telefonkagylót és tárcsázott.

- Csináljon már valamit! - kiabálta Gail.

- Azt teszem, madam. - Majd a telefonba: - Clarence? Megint ugyanaz a baj - mondta, „Lám, megmondtam"-színezettel a hangjában. Letette a kagylót, odafordult Gailhez.

- Hamarosan itt lesz a segítség.

- Mit ért azon, hogy hamarosan?

- Madam - szólt a férfi kimérten -, talán ha szíveskedne a verandán várakozni... - Rosszalló pillantást vetett Gail félig csupasz testére.

Gail mihelyt kiért, futni kezdett, és akkor meg-pillantotta Sanderst, ahogy ott álldogál a sziklafal tetején, és vigyorog. Gail odaszaladt hozzá, átölelte és megcsókolta.

- Annyira aggódtam... - mondta. - Hogy indí-tottad el?

- Elindítottam? Felmásztam a póznán.

- Hogy mit csináltál?

- Felmásztam. Tudod... másztam.

Gail hitetlenkedve nézett le. A felvonó ott volt, ahol az előbb, benne a búvárfelszereléssel.

- Miért?

- Eddig sose csináltam ilyet.

Gail ránézett, érezte, hogy elönti a harag.

- Meg akarsz halni?

- Ne hülyéskedj! Kiszámított kockázatvállalás volt. Úgy gondoltam, hogy meg tudom csinálni és meg is csináltam.

- És mi lett volna, ha tévedsz?

- Ja, ez a kockázat. - Észrevette, hogy Gail arcára kiül a harag. - Ugyan már! Minden...

Látta, hogy az asszony keze felé lendül és ezért lehúzta a fejét. Gail ökle a feje tetejét találta el. - Az Isten szerelmére! - kiáltotta Sanders. Felemelte karját, hogy kivédje a következő ütést. Megragadta Gailt, maga köré fonta az asszony karját, és magá-hoz húzta. - Hé!... Senki sem sérült meg.

Gail ellenkezett még egy darabig, aztán állt csak csendesen és hagyta, hogy férje átölelje.

- Kinek akarsz imponálni? - kérdezte.

Sanders éppen válaszolni akart, amikor lépése-ket hallott hátulról. Megfordult, hogy megnézze, ki az. Egy idős, fekete férfi közeledett kulcsokat csör-getve, magában dünnyögve.

- Mi volt a baj? - kérdezte Sanders.

- Olyan kényes, mint egy kisgyerek. - A férfi azt a kulcsot kereste, amely a fémdobozt nyitja.

- Gyakran megesik?

A férfi nem válaszolt. Kinyitotta a dobozt, belenyúlt, felkattintott egy kapcsolót. Azon nyomban rendesen zúgott a motor. A férfi meghúzott valami kart és néhány kattanás után forogni kezdtek a kerekek. Néhány másodperc múlva fent volt a felvonó. A férfi visszacsukta a dobozt, elfordította a kulcsot a zárban és elindult.

- Hé! - kiáltotta utána Sanders. - Mi történt?

- Sose lehet tudni. Lehet, hogy túl meleg van, lehet, hogy túl hideg.

- De ugye a rúdról nem szokott leszakadni?

- Még sose fordult elő. Ha valami nincs rendben, a csőbilincsek mint a polipkarok rögzítik és levezetik a kalitkát. Csak néha megakad. Más nem szokott történni. Ha türelmes az ember, nem lesz semmi baj.

A férfi elment. Sanders kivette a felvonóból a búvárfelszerelést. - Segíts, légy szíves! - mondta Gailnek.

Az asszony nem mozdult. Ránézett a férjére és rendreutasító hangon közölte: - Soha többé ne csinálj ilyesmit!

2.

Sanders kilépett a zuhany alól, megtörülközött és a fürdőszobatükör elé állt. Megfeszítette a mell- és hasizmait, örömmel szemlélte a jól látszó izomrostokat. Megütögette megfeszített hasát és mosolygott.

Kinyílt mögötte a fürdőszoba ajtaja. Érezte a hűs szellőt, amely Gail illatát hozta be a helyiségbe.

Gail ujjaival finoman összecsípte a férfi csípőjén

lévő felesleget. - Ne gyakorlatozz túl sokat! - mondta. - Nem szeretném, ha elvesztenéd ezt az imádni való úszóövet.

- Azt soha - fordult meg Sanders és megcsókolta.

Felöltöztek a vacsorához. Amikor kiléptek a nyaralóból, Sanders behúzta az ajtót, elfordította a kulcsot a zárban és megrángatta az ajtófogantyút, hogy megbizonyosodjék felőle, hogy jól bezárta.

- Ugyan ki lopna el innen valamit is? - gúnyolódott Gail.

- Bárki. Fényképezőgépek, búvárfelszerelés... Ezek drága holmik. Semmi értelme, hogy megkönnyítsük a tolvajnak a bejutást.

- Hát az ajtó bezárásának nem sok értelme van. A szobalánynak is van kulcsa hozzá.

Kézen fogva mentek az Orange Grove Club főépülete felé. Olyan volt, mintha egy trópusi kertészetben sétálnának. Oleander, hibiszkusz, bougainvillea, karácsonyi csillag tarkállott az út két oldalán. Narancsok és citromok hullottak a fákról a jól ápolt ligetekbe. Elhaladtak egy sor, az övékéhez hasonló bungaló mellett. A mészkőből épített házak narancsszínűre voltak festve, kivéve a tetőket, amelyek most fehéren ragyogtak a késő délutáni napsütésben.

- Láttál valaha ennél tisztább háztetőket? - kérdezte Gail.

- Még jó, hogy tiszták. Innen kapod ugyanis az ivóvizet.

- Hogy érted?

- Bermudán nincs kútvíz, nincs talajvíz, nincsenek folyók, semmi. Minden víz az esőnek köszönhető. Az esővíz a tetőkről folyik le a ciszternákba.

- Hát nem azt mondtad, hogy itt sose esik?

- Én csak azt mondtam, hogy eddig még nem volt év, amikor kevesebb mint háromszáznegyven napsütéses nap lett volna. Sokat esik. Még nyáron is. De az esőzések hirtelen jönnek, kiadósak, és nem tartanak sokáig.

- Olyasvalaki, aki még sosejárt itt, két lábonjáró lexikonnak tartana téged.

- *National Geographic-tréning* - mondta Sanders. - Az élet nem más, mint tények felhajtása és foglyul ejtése.

- Miért hagytad ott a *Geographicot?* Hisz olyan jó lehet annak a folyóiratnak dolgozni!

- Az írás az lehetett volna. - Sanders elmosolyodott. - A tevékenység az lehetett volna. Csakhogy én nem ténykedtem, nem írtam. Csak képaláírásokat, rovatcímeket találtam ki. Magyarázó feliratoknak nevezték őket. Azért mentem oda, mert vadon élő majmok között szerettem volna időzni, krokodilokkal akartam harcolni, eddig fel nem fedezett hajóroncsra szerettem volna rábukkanni. Ehelyett olyan címek kitalálásával töltöttem az időmet, mint például: „Kalkutta, ahova özönlik a nép." Sose csináltam semmit. Engem azért fizettek, hogy összefoglaljam egy-egy mondatban azt, amit mások csináltak.

Ahogy a klub főépületéhez közeledtek, egy másik, náluk fiatalabb pár jött velük szemben az úton. Esetlenül mozogtak, mert egymás derekát fogták, és mivel a férfi sokkal magasabb volt a nőnél, rövidre kellett fognia lépteit, csaknem tipegve haladt, hogy partnere lépést tudjon tartani vele. Sanders a fiatal pár láttán elengedte Gail kezét.

Miután a párocska elhaladt mellettük, Gail megkérdezte: - Miért csináltad?

- Mit?

- Miért engedted el a kezemet?

Sanders elpirult. - Idegesítenek a nászutasok. - Gail belekarolt a férjébe és fejét a vállára hajtotta.

- Mi is azok vagyunk. Hisz tudod.

-Ja. De nekem volt már egy nászutam.

- De nekem ez az első - mondta Gail. - Hadd élvezzem!

Átmentek a csillogó, cédrusfával burkolt előcsarnokon, elhaladtak a biliárdszoba, játékterem, kártyaszoba, olvasószoba és a bár mellett, ki a teraszra. A terasz szélén lévő asztalhoz vezették őket. A felhők a lebukó nap fényétől élénk rózsaszínben pompáztak.

Jött a pincér, hogy felvegye az italrendelést. Fiatal, fekete férfi. A szivarzsebe fölött díszelgő kártya szerint Slake-nek hívták. Kurtán, de nem udvariatlanul válaszolgatott.

Amikor a pincér sarkon fordult és elment, Gail utána nézett és megjegyezte: - Pocsék lehet ez a munka.

- Miért?

- Ugyan milyenek lehetnek a kilátásai? Ha igazán jó a szakmájában, legfeljebb főpincér lesz belőle.

- És mi rossz van abban? - kérdezte Sanders. - Még mindig jobb, mint munkanélkülinek lenni.

- Láttad, hogy hívják? Slake. Nem hangzik bermudainak.

- Nem hiszem, hogy bármi is bermudainak hangzana. Vannak itt feketék, akiket például Bascombnak hívnak, és tiszta angolsággal beszélnek, és vannak fehérek, akikről a kiejtésük alapján azt hinnéd, hogy jamaicaiak. Emlékszem, hogy egyszer a *Geographicben* ellenőriztem egy képaláírást, amelyben egy fickót, egy halászt idéztek: „Holnap

szabadnap lesz. Jön a fergeteg." Azt hittem, hogy senki sem használja már a „fergeteg" szót a vihar helyett. De istenemre, az a férfi valóban így beszélt. Etnikailag teljesen vegyes az itteni lakosság.

Miután kihozták nekik az italokat, csendben üldögéltek, hallgatták a hullámokat, nézték a tengert.

A szélcsendben jól lehetett látni a zátonynak a vízből kiemelkedő részeit.

Sanders benyúlt a zsebébe és elővette a roncsnál talált ampullát.

- Majd holnap meglátjuk, tudja-e valaki itt a környéken analizálni ezt nekünk. Fogadok egy tízcentesben, hogy penicillin van benne, s a betegszobából származik. Minden hajón van ilyen holmi.

- Nem hiszem, hogy abban az időben annyira elterjedt lett volna a penicillin. Sokkal inkább oltóanyagnak néz ki. Egyébként, tartom a fogadást.

Sanders épp oda akarta nyújtani Gailnek az ampullát, hogy tegye el a levéltárcájába, amikor megszólalt mögöttük valaki: - Hogy jutottak hozzá?

Megfordultak. A pincér, Slake állt ott. Étlapokat tartott a kezében. - Hogyan kérem? - kérdezte Gail.

Úgy tűnt, Slake zavarba jött, amiért ilyen nyersen tette fel a kérdést. - Bocsánat. Láttam azt a kis üvegcsét. És kíváncsi voltam, hol találták. - Dallamos akcentussal beszélt, jamaicainak hallatszott.

- Odalent a roncsnál - mondta Sanders.

- A *Goliathnál?*

- Igen. - Gail feltartotta az ampullát, hogy Slake jobban láthassa. - Tudja, mi ez?

Slake elvette és a két ujja közé fogta. Gázlámpa világított mögötte. A pincér a fény felé tartotta az ampullát, majd visszaadta Gailnek: - Fogalmam sincs.

- Akkor miért érdekli annyira? - kérdezte Sanders.

- Érdekelnek az üvegek. Réginek néz ki. Csinos. Bocsássanak meg! - Slake letette az étlapokat az asztalra és elindult a konyha felé.

Vacsora után Sandersék, kéz a kézben, elindultak vissza a nyaralóba. A hold negyede látszott. Fénye bearanyozta a leveleket és virágokat. A bokorból békakuruttyolás hallatszott.

Sanders kinyitotta a nyaraló ajtaját.

- Menjünk a teraszra, és igyunk egy konyakot.

- Megesznek a szúnyogok.

Sanders konyakot töltött a fogmosó poharakba és kivitte a teraszra. Gail az asztalnál lévő fonott székek egyikében ült.

- Jó itt - mondta és beleszagolt a levegőbe. - Ezer különböző illat csapja meg az ember orrát.

Egy darabig csak ültek és az eget bámulták. Hallgatták, ahogy a fák között lengedez a hűs tengeri szél.

- Akarsz még hallani valami izgalmasat, amit a *Geographic* hasábjain lehetett olvasni? - kérdezte Sanders.

- Naná.

- A tizenhetedik században ezt a helyet Ördögszigetnek nevezték.

- Miért?

- Honnan tudhatnám? A szerződésben az áll, hogy tényeket közöljek veled. A miértek megválaszolásáért mást fizetnek.

- Most ásítani fogok.

- Csak nyugodtan.

- Ez lesz a legérzékibb ásítás, amit valaha is hallottál. Vad, felülmúlhatatlan érzéseket ébreszt

majd, amelyek elfeledtetik velem, hogy egy öngyilkos őrült vagy. Egyszóval igazán fel fog izgatni.

- Rajta - biztatta Sanders. Becsukta a szemét és fülelt. Hallotta, hogy Gail belefog egy csendes, macskanyávogáshoz hasonló, érzéki ásításba. Abbahagyta. Mintha dugót nyelt volna. - Mi a baj? - kérdezte Sanders. - Lenyelted a nyelved? - Kinyitotta a szemét és látta, amint Gail a sötétbe mered. - Mi van?

- Valaki van odakint.

- Csak a szél fúj.

- Nem, ez nem a szél.

Sanders odament a terasz szélére. Az út üres volt. David Gail felé fordult: - Sehol senki.

- Odanézz! - Gail a férfi mögé mutatott.

Sanders visszafordult. Hirtelen egy férfi lépett elő a bokrok közül az útra. Feléjük tartott, a teraszt ól néhány méterre megállt és megszólalt.

- Bocsássanak meg! - Sötétbőrű férfi volt, fekete öltönyben. Csak a szemeit és fehér ingét lehetett látni.

- Mióta van itt? - kérdezte Sanders.

- Uram? Ebben a pillanatban érkeztem.

- A bozótból.

A férfi elmosolyodott. - Így volt a legrövidebb. Az út nagyon kanyargós. - Pattogósan ejtette a szavakat, keresett, finomkodó angolsággal beszélt.

- Mit tehetünk önért?

- Csak egypár szót szeretnék váltani önökkel, ha szabad.

- Rendben. De jöjjön ide a fényre!

Az úgy ötvenévesnek kinéző férfi fellépett a teraszra. Kékesfekete bőre ráncos volt, ősz foltok voltak a hajában. - A nevem Tupper. Basil Tupper. Ékszerüzletem van Hamiltonban. A Drake's az

enyém. Talán hallottak már róla. Na nem érdekes. Szenvedélyes üveggyűjtő vagyok.

Sanders ránézett Gailre. - Úgy látszik, az üveggyűjtés divatos hóbort Bermudán.

- Megtudtam, hogy röviddel ezelőtt rábukkantak egy üvegcsére a *Goliathnál*. Nagyon szeretném megnézni - mondta Tupper.

- Miért?

- Mi érdekes van azon? - kérdezte Gail, miközben a szék mögött lévő levéltárca felé nyúlt.

- Ez csak egy gyógyszeres ampulla.

- Valóban nem igazán érdekes - magyarázta Tupper -, csak azok számára, akiket érdekelnek a finom üvegek. Az 1940-es évek közepén dolgozott Norfolkban egy Reinhardt nevű üveges. Az ő művei ritkaságnak számítanak. Nem sokat érnek a piacon, de a mi szűk köreinkben szenzációnak számít, ha valakinek van egy Reinhardt-üvege.

Gail rátalált az ampullára és odanyújtotta Tuppernek. Az a fény felé tartotta. - Szép darab - állapította meg. - Nem kiemelkedő, de szép.

- Csak egy ampulla - mondta Sanders. - Mindenütt lehet látni ilyet.

- Ez igaz, de ennek a végén van egy parányi buborék. Ez volt Reinhardt kézjegye.

- És mi van benne? - kérdezte Gail.

- Fogalmam sincs. Bármi lehet. Az nem is érdekel.

Gail elmosolyodott. - Ahhoz képest, hogy nem törődik vele, mi van benne, elég óvatosan tanulmányozza.

- Az edényt tanulmányozom és nem a tartalmát. A folyadék sárgának látszik, de lehet, hogy teljesen átlátszó. A Reinhardt-féle üvegedények gyakran megszínesítik a folyadékot. - Tupper visszaadta az

ampullát Gailnek. - Nagyon szép. Kész vagyok felkínálni érte húsz dollárt.

- Húsz dollárt?! - kiáltott fel Sanders. - De hiszen ez...

- Tudom, soknak hangzik, de ahogy már mondtam, a mi köreinkben egyfajta versengés alakult ki. Szeretnék én lenni az első, akinek Reinhardt-üvege van. Őszintén szólva, ez a darab nem ér többet tíz dollárnál, de ha húszat ajánlok érte, akkor tudom, hogy többet kínálok, mint más. Másvalaki, mint például az ismerősük, Slake, nem tudna többet adni tíz dollárnál. Amit én csinálok most, az nem más, mint elővétel.

- Nem bánná, ha valamennyit leöntenénk ebből a folyadékból? - kérdezte Gail. - Mi szeretnénk megtudni, mi van benne, még ha maga nem is.

- Ebbe nem egyezhetem bele - szögezte le Tupper. - Teljességgel lehetetlen. Ahhoz, hogy kiönthessék a folyadékot, le kellene törni az üveg végét. Azzal értékét vesztené.

- Sajnálom. Akkor nem eladó - mondta Sanders.

- Ugye tudják, hogy hibát követnek el? Senki más nem fog ajánlani önöknek még megközelítőleg sem ennyit.

- Akkor azt hiszem, meg kell tartanunk magunknak - mondta Sanders. - Végtére is, maga mondta, hogy szenzációnak számít, ha az embernek van egy Reinhardtja.

Tupper metsző pillantást vetett rá, aztán biccentett Gail felé, elköszönt és távozott. Az út szélén utat nyitott magának a bokrok között, és eltűnt.

- Na, ehhez mit szólsz? - kérdezte Sanders.

Gail felállt. - Menjünk be! Hogyha ez itt lebzselhetett a bozótban, anélkül hogy hallottuk volna, isten tudja, mi minden mászkál odakint.

Bementek a házba, Sanders rázárta az ajtót.

- Hiszel neki?

- Nem. És te?

- Ugyan ki hallott a Reinhardt-féle üvegről?

- Ha akkora verseny van az üveggyűjtők között - morfondírozott Gail -, akkor miért mondta el neki Slake, hogy látta nálunk az ampullát? Hiszen akkor maga akarta volna megvenni. Nem. Fogadok, hogy nem az üveg érdekelte, hanem a tartalma.

- Kíváncsi vagyok, miért nem árulta el az igazat.

- Nem tudom. Gondolom, meglehetősen nehéz dolog folyadékgyűjtőnek adni ki magad.

- Megvan a többi tárgy, amit találtunk?

- Persze - válaszolt Gail. - Miért?

- Holnap utánanézünk. Hátha tud valaki valamit a roncsról. Elképzelhető, hogy fennmaradt egy régi hajórakomány-jegyzék. Abból megtudhatnánk, hogy mit szállított a *Goliath.*

3.

- Nem volt túlélő? - kérdezte Gail.

- Egy - felelte a középkorú, testes brit vezető londiner. - A napokban járt erre.

- Erre járt?

- A vezető londiner ujjával a fejéhez bökött. - Lökött. Rengeteget mesélne maguknak, de kétharmada csak kitalált történet. Van egy ember, aki talán tud maguknak segíteni. Romer Treece. *Ő* minden roncsot ismer Bermuda környékén. Majd a felét maga fedezte fel. Ha valaki ismeri ezeket a vizeket, akkor az ő.

- Benne van a száma a telefonkönyvben? - kérdezte Sanders.

- Nincs telefonja. Csak egyféleképpen tudják

felvenni vele a kapcsolatot. Úgy, hogy felkeresik az otthonában, St. David szigetén.

- O. K. Láttam néhány motorbiciklit odakint. Bérbe lehet venni?

- A kisebbeket? Azokat igen. - A brit szünetet tartott. - Mr. Sanders... tud valamit a St. David-szigetről?

- Mit kellene tudnom? Láttam már a térképen.

- Azok ott... nem éppen vendégszerető emberek. Nem tekintik magukat bermudaiaknak. Azt mondják, hogy ők St. David-iek. Van ott egy híd, a Severn Bridge, amely összeköti a szigetet Bermuda többi részével. Örülnének, ha leszakadna, és sose állítanák helyre.

- Micsodák ők? Remeték? - nevetett Sanders. - Nem, de büszke emberek, és egy kicsit keserűek is. Maguk alkotta törvények szerint élnek, amelyek eltérnek a bermudai kormány rendeleteitől. Létezik egy egyezmény, azt hiszem, azt mondhatnánk, hogy a rabszolgaság korlátozásáról szól.

- Rabszolgaság?

- A St. David-i lakosok ősei rabszolgák voltak. Egy részük mohikán volt, bajkeverők, akiket az amerikai gyarmatosítók küldtek ide. A többiek pedig féktelen írek, akiket hajón szállítottak ide a britek. Az évek folyamán aztán vegyes házasságokat kötöttek, és hitvány utódokat nemzettek.

- Lebilincselő történet! - kiáltott fel Gail.

- Nappal, madam! De ne időzzenek sötétedés után a St. David-szigeten!

- Köszönjük a jó tanácsot. Az oxigénpalackjainkat lent hagytam a raktárban. Feltölthetnénk? - kérdezte Sanders.

A brit nem válaszolt. Láthatóan kényelmetlenül érezte magát.

- Én... én csak azt szeretném kérdezni, Mr. Sanders... - Felmutatott két kártyát.

- Az igazolványok, amiket önök adtak ide. Nézze el nekem a tudatlanságomat, de nem ismerem a NIDA elnevezést.

- Ja persze - mondta Sanders készségesen. - National Independent Divers Association (Nemzeti Független Búváregyesület). Annyi a búvár már manapság, hogy a NAUI és a Y nem győznek velünk foglalkozni. A NIDA egy új csoport.

- Természetesen. - A londiner felírt valamit.

- Ez az előírás. Remélem, megérti.

- Semmi baj.

Gail és David kimentek és rendeltek két motorbiciklit az Orange Grove kerékpárüzletéből. Amíg az alkalmazott kitöltötte a nyomtatványt, Gail odasúgta Davidnek: - Mi volt az a kártyákkal?

- Tudtam, hogy sor kerül rá. Ezek egyre fontoskodóbbak lesznek. Már levegőt sem lehet venni igazolvány nélkül.

- De hiszen minket sose vizsgáztattak le!

- Tudom. New Yorkban csináltam a kártyákat.

- Mi az a NIDA? Létezik ilyesmi?

- Nem tudok róla. Ne aggódj! Sose fognak utánanézni. Csak az érdekli őket, hogy legyen mit beírni a rubrikába.

- Talán mégis el kellett volna mennünk a Y tanfolyamára - mondta Gail. - Tegnap merültem először egy év szünet után.

- Kinek van tizennégy kedd estéje arra, hogy az úszómedencében töltse? - Sanders átölelte Gail derekát. - Bele fogsz jönni.

- Nem én vagyok az, akiért aggódni kell.

Az alkalmazott ismertette, hogyan kell használni a motorbiciklit. Rámutatott az egymás mellett so-

rakozó sisakokra és megkérdezte: - Mekkora a fejbőségük?

- Ugyan már! - kiáltotta Sanders. - Utálom az ilyesmit.

- Ez az előírás. Nem bújhat ki alóla. A rendőrség elkobozhatja a kerékpárokat.

- Szerintem - csattant fel Sanders -, inkább bízza rám...- De nem folytatta, mivel érezte Gail kezének érintését a karján. - Rendben.

Gail a *Goliathon* talált holmikkal teli törülközőt a motorkerékpár hátsó sárhányója feletti csomagtartóba tette és megtapogatta az ingzsebét, hogy megbizonyosodjék, benne van-e az ampulla.

Elindultak északkelet felé a South Roadon. Délkeleti szél fújt. Amikor a déli partra néző úton robogtak, Sanders a zátonyokra mutatott: ott, ahol tegnap még csendesen horgonyozhattak a Whalerrel, most habos tajtékokat vetett a víz, hullámok csapkodták a sziklákat. Még a zátonyok part felé eső oldalán is annyi erőt gyűjtött össze a szélkorbácsolta víz, hogy hullámverést okozott a part közelében.

Az út tele volt lassú, kis taxikkal. A taxisofőrök, noha jól ismerték egymást, hisz nap mint nap találkoztak, hevesen integetve és éles dudaszóval üdvözölték egymást.

Az út mentén sorakozó házak semmiben sem különböztek egymástól, nem jelezték lakóik társadalmi hovatartozását. A jobb oldalon lévők, ahonnan pazar kilátás nyílt az óceánra, egyöntetűen nagyok voltak, gondozottak és nyilvánvalóan drágák. A bal oldalon állók szorosan egymáshoz simultak, kisebbek voltak, rosszabb állapotban, elgazosodott kertjeiket néger gyerekek népesítették be. Minden szélfuvallattal tömény, émelyítő fűszer- és gyümölcsillat érkezett.

Sandersék elhagyták Denvorshire-t, Smith's Parishest, befordultak balra, a Harrington Sound Roadra, a töltésen folytatták útjukat Castle Harbouron keresztül a St. George-sziget felé. Tábla jelezte, hogy balra terül el St. George városa. Ők balra fordultak át, a Severn Bridge-en, és a reptérrel párhuzamos keskeny úton haladtak St. David felé.

Azt hitték, hogy egy rendezett, szerény községbe érkeznek. Ehelyett mészkőből épített házak összevisszasága, piszkos utak látványa fogadta őket. Olyan volt, mintha valaki több ezer méter magasságból egy zsáknyi bungalót szórt volna a földre, amelyek aztán szerteszét szóródtak a domboldalakon. Egyetlenegy épületet helyeztek el a megfelelő helyen: a szirten lévő világítótornyot.

Lehajtottak az útpadkára. Sanders kiterítette a szállodában vásárolt térképet.

- Ez az - mondta. - Biztosan ez az. A St. David fénye. Ott fent.

- Kérdezzünk meg valakit!

- Hát persze. Látod azt a tízezres tömeget? Szólíts meg valakit! - A domboldal felé intett. Nem lehetett ott látni se egy kerékpárt, se egy autót, de még egy gyalogost sem. Mintha kihalt volna a város.

Ötven méterrel a kanyarulat után megpillantottak egy kézzel írt táblát: Kevin's Lunch (Kevin Falatozója).

- Nincs itt senki - mondta Gail.

A viskónak nem volt ajtaja. A bejáratnál egy nádrúdon foszladozó, hímzett függöny lógott. Sanders öklével megütögette a falat. Nem kapott választ. - Van itt valaki?

Bementek.

- Mit akarnak itt? - kérdezte valaki a söntés túl-

oldaláról. A sötétbarna bőrű, pocakos, kopasz férfi nem viselt inget. Szemei sötét lyukaknak tűntek puffadt arcában.

- Romer Treece-t keressük - válaszolta Sanders.

- Nincs itt.

- Hol találjuk.

- Az ördögbe is! Ő nem turista látványosság.

- Nem turisták vagyunk - jelentette ki Sanders. - Nem azért szeretnénk találkozni vele. Egy hajóval kapcsolatban szeretnénk hallani a véleményét.

- Ő aztán ismeri a hajókat - vágta oda harciasan a férfi. - Az biztos. Mennyire akarnak beszélni vele?

- Ezt meg hogy érti? - Eltartott egy ideig, míg Sanders rájött, mit akar Kevin.

- Vagy úgy. - Elővett egy ötdollárost és a söntésre tette.

- Nem valami nagyon szeretnének vele találkozni.

Sanders mondani akart valamit, de aztán Gailre nézett, akinek az arckifejezése azt sugallta: „Menjünk innen!" Letett még egy ötdollárost. - Elég?

- A dombtetőn, a világítótorony mellett.

- Abban lakik? - érdeklődött Gail.

- Közvetlen mellette. Az az ő tornya.

A világítótorony egy lapos hegyfokon emelkedett, olyan magasan a tengerszint fölött, hogy magának a toronynak csak tizenöt-húsz méter magasnak kellett lennie. Az útmenti táblák jelezték a torony bejáratához vezető utat. Egy fehér, cölöpkerítéssel körülvett házacska állt a világítótorony szélvédett oldalán. Festett felirat díszelgett a kapun: MAGÁNTERÜLET. Sandersék nekidöntötték a motorbicikliket a kerítésnek, kinyitották a kaput és a rövid járdán a ház felé tartottak. A bejárati ajtó mindkét oldalán, ahol egykor virágágyá-

sok lehettek, egy-egy áttetsző folyadékkal teli, fürdőkád nagyságú teknő állt. A teknőkben több tucatnyi rozsdás fémdarab hevert. Fémgombok, ládikák, szögek, pisztolycsövek és számtalan furcsa tárgy.

Gail feltartotta az összekötött törölközőt.

- Gondolod, ehhez hasonlók vannak ott is?

- Úgy néz ki. Valószínűleg vegyszerben áznak.

A bejárati ajtó nyitva volt, de a belülről nyitható, szúnyoghálós ajtó nem. Sanders az ajtófélfán kopogtatott. - Halló! Mr. Treece! - kiabálta.

- Brosúrák abban az átkozott toronyban! Minden benne van, amire kíváncsiak. - Mély hang, az akcentus hasonlított a skóthoz vagy angolhoz.

- Mr. Treece, hallani szeretnénk a véleményét az általunk felfedezett tárgyakkal kapcsolatban! - David hátranézett Gailre, és amikor visszafordult az ajtónyílás felé, a leghatalmasabb emberrel találta szemben magát, akit valaha is látott.

Több mint két méter magas volt, olyan óriási mellkassal, hogy a varrás mentén már repedezni kezdett a pólóing. Tengerészfrizurája volt. Fekete haja V alakban nyúlt le a homloka közepén. Hosszú, keskeny orra középtájon erősen meggörbült, mintha el lett volna törve az orrcsontja és nem jól forrt volna, össze. Háromszög alakú arca fejre állított piramishoz hasonlított. Széles, kiálló pofacsontok, beesett arc, keskeny száj, hegyes előreugró áll. Barna, száraz bőre úgy nézett ki, mint a túlsütött szalonna. Az arcon egyedül a vízkék szempár árulkodott arról, hogy a férfi ereiben nem csak indián vér csörgedez.

- Nem turisták vagyunk -jelentette ki Sanders. - Az Orange Clubban azt mondták, talán maga haj-

landó lesz megnézni azt a pár dolgot, amit egy hajóroncsban találtunk.

- Ki mondta ezt?

- A vezető londiner.

- Briscoe - bólintott Treece. - Nem vagyok az ő átkozott szolgája.

- Ő csak azt mondta, hogy senki más nem tud segíteni nekünk, és hogy maga talán igen.

- Melyik hajóról van szó?

- A *Goliathról.*

- Szart sem ér az a dereglye. Ha egyáltalán megvan még. Senki sem talált még rá. - Treece átnézett a fejük felett a kapu irányában.

- Azokon a micsodákon tették meg az utat idáig?

- Igen.

- Na mit találtak? - Treece kinyitotta a szúnyoghálót és kilépett a járdára, becsukva maga mögött az ajtót. - Ez az? - kérdezte a Gail kezében lévő batyura mutatva.

- Igen. - Gail odanyújtotta neki a csomagot.

Treece leguggolt, letette az összefogott törülközőt a járdára és szétnyitotta, megnézte a villákat és kanalakat, az óncsészét, a pengét és a tányért. - Ez a *Goliathról* való. Semmi kétség. - Felállt. - Megkapták a választ. Megérte idejönni?

- Mást is találtunk. - David intett Gailnek, mire az elővette a zsebéből az ampullát és odaadta Treece-nek.

Treece a tenyerére fektetve az üvegcsét, szótlanul vizsgálgatta. Sanders látta, ahogy a férfi állkapcsán megfeszülnek az izmok, mintha a fogát csikorgatná.

Treece markába zárta az ampullát. Felemelte a fejét és a tengert nézte. - A fenébe! - mondta. -

Harminckét év után végül is beigazolódott. Azt a hétszázát!

- Micsoda...

Treece hirtelen Sanders felé fordult, és félbeszakította. - Ki látta még ezt magukon kívül?

- Hát... - hebegett Sanders.

- Azt kérdeztem, *ki látta* még?

- Tegnap este - felelte Sanders - egy férfi meg akarta venni tőlünk. Néger volt. Azt mondta, a fiola érdekli. Meg a pincér is látta a szállodában.

- Méghogy a fiola - nevetett fel Treece. Harag és megvetés csengett ki a hangjából. Odatartotta az öklét Sanders álla alá és kinyitotta, rákényszerítve, hogy ránézzen az ampullára. - Tudja, hogy mi van benne? Morfium. Tiszta és édes. Elegendő ahhoz, hogy egy hétig a Paradicsomban érezze magát az ember. Nem csoda, hogy meg akarták venni maguktól. Tehát mégsem mendemonda.

- Miféle mendemondáról van szó?

Treece Sandersre nézett, majd Gailre, aztán megint Sandersre.

- Eddig nem akartam elárulni, de most, hogy azok megtudták, hogy maguk rátaláltak, előbb-utóbb úgyis rájönnének. Jöjjenek velem!

Követték Treece-t, aki a házat megkerülve, a konyhába vezette őket. A nagy és levegős helyiség ablakai a tengerre néztek. Üvegek, vegyszeres üvegcsék, bunzenégők és különféle szerszámok: fogorvosi fúrók, kések, kalapácsok, fogók és vésők hevertek szanaszét, a pultokon és a kerek asztalon. Az asztal körül álló székekre mutatott.

Gail torka kiszáradt. - Kaphatnék egy pohár vizet? - kérdezte.

- Ha találok egy poharat - válaszolt Treece, a pulton lévő összevisszaságban matatva.

Gail megpillantott az asztalon egy félig tele poharat. - Ez jó lesz - mondta és a pohár felé nyúlt. - Nem kell, hogy hideg legyen.

Treece ránézett. Megvárta, amíg a pohár egy-két ujjnyi távolságra van az asszony szájától, akkor felnevetett: -Jézusom! Kislány, meg ne igya azt a löttyöt! Egy korty és máris fent találja magát a mennyországban.

Gail a pohárra meredt. - Mi ez?

- Sósav. Rendesen kitisztítaná a nyelőcsövét. Abban biztos lehet. - Talált egy poharat, teletöltötte csapvízzel és odanyújtotta Gailnek. - Tessék. Ettől legfeljebb csak be fog rozsdásodni.

Sanders valami morgást hallott a háta mögött. Nem tudta elképzelni, mi lehet az. Megfordult. Egy kutya ült az ablakpárkányon. Valamilyen terrier volt, közepes magasságú, Sandersre vicsorgott.

-Jól van, Charlotte! Te szajha!

A kutya nem fordította el tekintetét. Megint morgott egyet.

- Jól van na! - Treece kikapta Gail kezéből a poharat és a kutya pofájába löttyintette a vizet. Charlotte megcsóválta a farkát és lenyalta a vizet a bajuszáról. - Jó kutya. Ők nem turisták. Legalábbis most nem.

A kutya leugrott az ablakpárkányról és körülszagolta Sanders nadrágját.

- Mérges, mert úgy jöttek be, hogy ő nem vette észre - mondta Treece. - Szereti először megnyalogatni a látogatókat.

- Harap is? - kérdezte Gail, miközben a kutya hideg orrával Sanders bokáját szimatolta.

- Meghiszem azt! Fajtiszta turistavadász-kutya.

Treece nekidőlt a falnak. - Mit tudnak a *Goliath*-ról?

- Nem sokat - felelt Gail.

- Talán mégis. Egy valamit - kezdte Sanders. - A strandőr azt mondta, hogy hallotta, a *Goliath* lőszert szállított.

- Aha - mondta Treece. - Azt is. A *Goliath* teherhajó volt, favitorlás. Ellátmányt szállított a második világháború alatt. Alapos oka volt, hogy lassú fahajókat használtak erre a célra, hisz akkor a hajótest nem vonzotta a mágneses aknákat, és ha úton volt, nem csapott zajt, amivel magára vonhatta volna a tengeralattjárók figyelmét. A *Goliath rako*mányt szállított. Lőszer, gyógyszer szerepelt a hajórakomány-jegyzékben. 1943 őszén süllyedt el. A hajófar széttört a sziklákon, a szállítmány kiborult. Az emberek hetekig gyűjtötték a partközeibe sodródó hulladékot. Az ötvenes években háromszor mentem le a roncshoz. Egytonnányi ágyúércet hoztam fel, mélyvízi bombákat és lövedékeket. Tele volt rádióval a tengerfenék. Biztosan nem láttak még ehhez hasonlót. De senki sem találta meg az egészségügyi ellátmányt.

- Mit gondoltak? Mi volt benne?

- Senki sem tudta pontosan. A jegyzékben csak az állt: egészségügyi ellátmány. Bármi lehetett. Kötszerek, kloroform, jód... Bármi... Néhány évvel a háború után, azt hiszem, negyvenhétben történt. Egy pokoli nagy hurrikán összezúzta teljesen. Aztán sokan elfelejtették a *Goliathot*, de néhányan megőrizték emlékezetükben.

- A londiner azt mondta, volt egy túlélő - jegyezte meg Sanders.

- Igen. Egy. Rosszabb állapotban volt, mint a roncs, de túlélte. Miután kikerült a kórházból, egy ideig a *Goliathról* származó holmikkal üzletelt, és ha fizettek neki egy italt, történeteket mesélt a

roncsról. Egyik este beivott és arról regélt, hogy a hajó tengernyi gyógyszert szállított. Azt mondta, hogy több ezer ampulla morfium és ópium volt szivardobozokba csomagolva. Azt állította, hogy ő személyesen felelt értük, meg azt is, hogy tudja, hol vannak, de senkinek sem árulja el. Másnap az úton néhányan feltartóztatták, és agyba-főbe verték, hogy még többet kihúzzanak belőle a gyógyszerrel kapcsolatban, de ő esküdözött, hogy mindent elfelejtett, amit előző este mondott, és azt állította, hogy nem tud semmiféle gyógyszerről. Soha többé nem adta elő a történetet. De az az egy alkalom elég volt ahhoz, hogy híre menjen. Nemsokára tízmillió dollár értékű gyógyszerről beszéltek. Aztán sokan nekiláttak. Istenem! Hullaboncolást végeztek a roncson. Minden négyzetcentimétert átvizsgáltak, de nem találtak egy ampullát sem. Mostanáig.

- Vajon miért bukkant fel hirtelen most egy? - tette fel a kérdést Sanders.

- A tengerfenék állandó mozgásban van. Szeszélyes a tenger. Csalóka. Szereti becsapni az embert. Állandóan változik. Elég hozzá egy vihar. Ha megfordul az áramlás iránya, felkavarja a tengerfeneket. Egyik nap még lemegy az ember a roncshoz, másnap pedig már nincs ott semmi. Egyik este szél kerekedik, reggelre pedig ugyanazon a helyen egy nagy arany pénzszőnyeg terül el odalent. Már előfordult ilyesmi. Az elmúlt hat hétben négy kiadós kőzetrobbanásunk volt.

- David szerint ez az ampulla a betegszobából származik.

- A *Goliathon* nem volt betegszoba. Valószínűleg vittek magukkal valamennyi gyógyszert a legénység számára. Ha nem erről a hajóról lenne szó, azt mondanám, hogy a fiola a gyógyszeres ládából

származik. De a *Goliath* más. Most már csak abban reménykedhetünk, hogy maguk az egyetlen meglévő ampullát találták meg, a többi már eltűnt.

- Miért? - kérdezte Sanders.

- Mert vannak olyanok, akik megfojtanák magukat annak a töredékéért, amiről mesélnek. Mennyit mondtak tegnap este annak az alaknak?

- Semmit. Nem is tudtunk semmit. Csak annyit, hogy a *Goliath* közelében találtuk.

Treece kinézett az ablakon. Végül feltette a kérdést: - Hajlandók lennének még egy merülésre, hogy ismét körülnézzenek? Nem ma. A tenger most összedarálja a búvárt. De holnap?

- Persze. - Sanders ránézett Gailre.

- Jó lenne tudni, van-e még több is odalent. Ha nincs, akkor jó. De ha van, akkor fel kellene hoznunk, még mielőtt minden agyalágyult itt és a Bahamákon megtudja a dolgot és elkezd kutatni utána. Mennék én magam is, de az olyan lenne, mintha zászlót húznánk fel.

Treece kotorászni kezdett a fiókokban. - Ahányszor vízbe mártom a lábam, az újságírók egyből kincsekről firkálnak. Most pedig, hogy már néhányan tudják, esetleg van ott valami a roncsnál, ha lemennék, az maga lenne a leleplezés. - Mélyen benyúlt a fiókba, és előhúzott két öklömnyi nagyságú szikladarabot. Letette az asztalra.

- Ha ráakadnak egy másik ampullára, tegyék az egyik követ arra a helyre. A csillogó kvarcszemcsék visszaverik az infravörös fényt. Egyik este majd lemegyek egy infravörös lámpával és körülnézek.

- O. K. - mondta Sanders. - Holnap lemegyünk.

- Ha elcsendesül a szél.

Gail felállt és felemelte az asztalról az összefogott

törülközőt, észrevette a fekete szenet, amit David talált. Rámutatott. - Ez szén? - kérdezte Treece-t.

- Nem. - Treece felvette a rögöt. - Ez valami szulfid fajta. Megnézhetem, mi van belül, de fennáll a veszély, hogy összetöröm a benne lévőt.

- Rendben van. Próbálja meg!

Treece felvett egy kalapácsot és vésőt a pultról, leült az asztalhoz, maga elé helyezte a fekete rögöt. A kalapács játékszernek tűnt hatalmas, forradásos kezében. Hüvelykujján a köröm akkora volt, mint a kalapács ütőfelülete. De olyan finoman bánt a szerszámokkal, mint egy drágakőmetsző. A vésővel itt is, ott is megrepesztette a rögöt, aztán egy hajszálvékony résre helyezte a véső élét. Egyszer rá-ütött, mire a rög két részre hasadt. Megvizsgálta a két darabot és elmosolyodott: - Szép darab. Nem tudom teljesen elolvasni az évszámot, de csinos darab.

- Mi ez? - kérdezte Sanders.

- Egy nyolcas maradványa, az istenverte dollár őséé.

- Nem értem.

- Nézze! - Treece a fény felé tartotta a rögdarabokat. Sanders a feketeségben felfedezett egy halvány lenyomatot: egy kereszt, egy vár, egy hátsó lábain ágaskodó oroszlán. - Ez valaha ezüstérme volt. Amikor tengervíz érte, elkezdett oxidálódni. Ezüstszulfid lett. Ez maradt belőle. Egy árnyék. Ez lesz az ezüstből, hacsak nem egy egész halom van belőle, vagy vashoz ragadt. Az aztán jól tartósítja.

- Úgy érti, egy spanyol nyolcas? - kérdezte Gail. - Az nem lehet.

- De az, kislány. A spanyol nyolcas olyan elterjedt volt akkoriban, mint a shilling.

- Egy dollárt ért? - kérdezte Gail.

- Nem. Én csak azt mondtam, hogy ez egy olyan nyolcas, aminek mintájára a dollárjel készült.

Ide nézzenek! - Treece lefújta a port a rögről és megdörzsölte az ujjaival. - A spanyol könyvelők úgy jegyezték fel a nyolcast, mint itt látják: egy P betű a 8-as mellett. Könnyítésül így rövidítették. Rajzolt egy nyolcast és egy P betűt egymásra, aztán kiradírozott egypár vonalat, és ott volt a dollár jele: $.

- Hány éves lehet? - kérdezte Gail.

- Nem tudom. Nem tudom elolvasni az évszámot. Talán néhány száz.

- Az nem lehet!

Treece felnevetett. - Mondom, hogy annyi - erősködött türelmesen. - Hol találták?

- A *Goliath* mellett - válaszolt Gail.

- Ki van zárva. - Treece szünetet tartott, aztán csendesen megjegyezte: - A *Goliath* 1943-ban süllyedt el. Az nem szállított spanyol érméket.

- Pedig David ott találta. A sziklák között.

- Hát az lehet - mondta Treece. - Most ott találta. Elsodorhatta a hullámverés.

- Lehet, hogy több is van? - kérdezte Gail.

- Igen. - Treece mosolygott. - És azok alatt rábukkan Atlantiszra. Maga csak egy érmét talált, még nem is egy egészet, hanem csak a lenyomatát. Képzeljék el! Tegyük föl, most lenne egy földrengés, ledőlne ez a szirt, és belezuhannánk a tengerbe. És mondjuk mától számítva háromszáz év múlva búvárok rátalálnának a romhalmazra. Az első, ami a kezük ügyébe kerülne: az egypennys lenne, ami kiesett a zsebemből. És lennének olyan agyalágyultak, hogy arra következtessenek, hogy kincsre bukkantak, amit valami nagyfejű bermudai gyűjtött össze.

- De lehet, hogy van több - erősködött Gail.

- Lehet. Igen. Nem tagadom. Több titkot őriz a tenger, mint képzelnénk, és le is leplezi, ha itt az ideje, de általában csak megvicceli az embert, megcsillantja előtted a reményt, hogy fenntartsa az érdeklődésedet. Aztán a szemed közé köp.

- Olvastam valahol egy kölyökről, aki a homokban rábukkant egy ötvenezer dollár értékű aranyláncra.

Treece bólintott. - Előfordul, de ha erre vár az ember, beleőrül.

- Keressünk holnap érméket is? - kérdezte Gail.

-Ne. Úgyse vennék észre, ha belebotlanak. Ne vegyenek fel minden átkozott elfeketedett kavicsot, ami az útjukba kerül!

Treece kivezette Sanderséket a hátsó ajtón, és megkerülték a házat. A kutya szaglászva, farkcsóválva követte őket.

- Hogy tudunk érintkezésbe lépni magával? - kérdezte Sanders.

- Ahogy ma tették. Lehet, hogy hosszú az út, de legalább ritkaságszámba megy a vendég. Szükség esetén fel tudják hívni az unokatestvéremet, Kevint.

- Csak nem azt, akié a Kevin's Lunch? Ott kértünk útbaigazítást.

Leolvasható volt Sanders arcáról, hogy kellemetlenül érinti a felfedezés, mire Treece megint felnevetett.

- Mennyibe került?

- Tíz dollárba.

- Az a Kevin, az egy haszonleső fattyú. O. K. a fickó, de ha van egy kis remény, hogy pénzt csikarjon ki, hát nem hagyja ki.

- Úgy tűnt, hogy... nagyon védi magát - vélte Gail.

- Igen. A legtöbben az itteniek közül. Ez hagyomány.

- Magát védelmezni?

- Azzal, hogy a Treece-eket védik, a fényt őrzik. Amikor a tizennyolcadik században azok a szemétládák itt partra tettek minket, majd rabszolgákat csináltak belőlünk, idehelyeztek egy seriffet és egy csapat orgyilkost, hogy kordában tartsanak bennünket. De nem tűrtük jól a szolgaságot, és kis idő múlva megskalpoltuk a seriffet, holttestét felzabáltattuk a halakkal, aztán kialakítottuk a saját törvényeinket. Egy Treece-t választottak meg vezérnek. Ezt két okból tették. Mindig magasabbra nőttünk, mint bárki más és kiterjedtebb volt a családunk, mint bármelyik, így mindig elegen voltunk ahhoz, hogy szétcsapjunk az emberek között, ha összemarakodtak. Így volt ez több mint egy évszázadon át.

- Most maga a vezér? - kérdezte Gail.

- Mondhatni. Nem sok munkával jár. Peres ügyekben ítélkezem, tárgyalok a bermudaiakkal, ha van miről, ami igen ritkán fordul elő. Őrzöm a fényt, ami az egyetlen olyan feladat, amiért fizetnek is. De nem rossz munka ez, különösen addig, amíg a posztra nem kerül az ember. Olyan ez, mint walesi hercegnek lenni. Amikor még az apám élt, a szigetlakók fizették az angliai taníttatásomat. Úgy tartják, a vezérnek tanultnak kell lennie. Nem tudom, miért, hisz nem sokat segít az iskolai végzettség, ha el kell náspángolni egy gazembert, vissza kell szerezni egy polgár ellopott kecskéjét.

- Akkor igaz, hogy történnek itt bűncselekmé-

nyek - mondta Gail. - Figyelmeztettek minket, hogy ne maradjunk tovább sötétedésnél.

- Nem olyan sok, legalábbis a St. David-i lakosok körében. De nem árt a figyelmeztetés. Az idegenek vadászható vadak.

- És mikor fog visszavonulni? - érdeklődött Gail. - Átveszi a fia a Stafétabotot?

- Átvenné - felelte Treece szárazon -, ha lenne fiam.

Treece színtelen hangja zavarba ejtette Gailt. Sanders érezte, hogy a felesége kényelmetlenül érzi magát, ezért megszólalt: - Itt hagyjuk magánál az ampullát?

- A helyükben azt tenném - mondta Treece. - Senki sem olyan hülye, hogy eljöjjön érte ide. És az is biztos, hogy egy szédült szarházi sem fog leütni engem, hogy kiforgassa a zsebeimet. - Megindult a kapu felé.

- Helyesen döntenek, ha itt hagyják. Végtére is szabadságon vannak. Semmi értelme ezzel bajlódniuk, ha nem muszáj.

- Miért? Mi történhetne? - kérdezte Gail.

- Én nem fantáziálok, de sose tudhatom, mit fognak az emberek csinálni, ha pénzszagot éreznek. Különösen az itteni fekete fattyúk némelyike.

Treece észrevette, hogy Gail megrezzen a „fekete fattyú" kiszólás hallatán, ezért megjegyezte: - Fajgyűlölő, előítéletekkel teli gazfickó. Fasiszta. Ugye ezt gondolja? Nincsenek előítéleteim, de elfogult vagyok. A Bermudán élő feketék panaszkodhatnak eleget, és azt is teszik, de nagy utat kell megtenniük, mire kiérdemlik a megbecsülésemet.

- De nincs joga...

- Hagyd már! - szakította félbe Gailt Sanders. - Ne akarjunk most szimpóziumot tartani az etnikai

ellentétekről. - A holnapi viszontlátásra! - mondta Treece-nek.

- Rendben. - Treece kinyitotta nekik a kaput és becsukta mögöttük. Amint becsukódott a kapu, a kutya felágaskodott a két hátsó lábára, mancsait a kerítésre támasztva éktelen ugatásba kezdett. - Most már megint turisták! - nevetett Treece.

Tolták a kerékpárjaikat a dombon, a világítótorony előtt elvezető út felé tartottak.

- Csak biztosak lehetnénk benne, hogy jól döntöttünk - szólalt meg Gail.

- Én biztos vagyok benne. Micsoda lehetőség, hogy végre csináljunk valamit! Torkig vagyok már azzal, hogy más emberek tetteiről olvassak, és arról írjak, hogy mások milyen jól érezték magukat. Nem élheted az életet mindig másodkézből. Ez olyan, mintha az ember a bölcsőtől a koporsóig maszturbálna.

Amikor David Sanders tizenhét éves volt, és a középiskolában angolórán a *Waldent* vették, Sanders osztálytársai közül sokan unalmasnak, életidegennek találták a könyvet, amely számukra nem volt más, mint olyan velős mondások gyűjteménye, amelyeket alá kell húzni, be kell magolni, dolgozatíráskor vissza kell kérődzni, aztán el lehet felejteni.

De Sanders Thorea életfelfogását példaértékűnek találta. Ennek alapján csináltatott két dísztáblát a következő idézetekkel: „Az emberek többsége néma kétségbeesésben él", valamint: „...nyíltan szemtől szembe akartam kerülni az élet alapvető tényeivel, s kitapasztalni, mit tanulhatok az élettől, nehogy majd halálom óráján döbbenjek rá, hogy nem is éltem."

(Szőllősy Klára fordítása)

Habár a táblák az idők folyamán megkoptak és kifakultak, még mindig ott lógtak a falon az íróasztala fölött.

Főiskolás korában Sanders elment Jacques-Ives Cousteau egyik előadására. Amikor befejeződött, Sanders már tudta, hogy olyan életet akar élni, mint Cousteau. Leveleket irt neki, kétszáz és még annál is több mérföldet utazott, hogy ott lehessen az előadásain, vagy hogy láthassa filmjeit. Egyszer egy előadás után beszélt Cousteau-val, aki udvariasan, de kertelés nélkül elmondta neki, hogy százak pályázták meg az állást a Calypsóra, és ha Sandersnek nincs tengerkutatói vagy búvárfotós képesítése, akkor semmi esélye.

Rögtön a diploma megszerzése után Sanders fél évre bevonult a hadseregbe. Amikor a kiképzés letelt, elvette feleségül azt a lányt, akivel másodéves kora óta járt. Nem különösképpen vágyott a házasságra, de mivel nyilvánvaló volt, hogy valami hétköznapi állást kell majd keresnie, Sanders a házasságot kalandként fogta fel, olyan valami volt a szemében, amit eddig még nem csinált.

David és Gloria Washingtonba költözött. Dúlt köztük a szerelem. David nagystílű életet folytatott. Úszott, vitorlázott és amerikai focit játszott. Ajánlólevelet is hozott magával, amelyet az egyik történelemtanára állított ki, aki John Kennedy évfolyamtársa volt a Harvardon. Arról álmodozott, hogy beszédeket fog írni - természetesen segédként -, Ted Sorensen jobbkeze lesz, és aranyköpéseket fogalmaz majd az amerikai elnök számára. Tanácsolták neki, hogy tegye le a külügyminisztériumi vizsgát, hiszen a bizonyítvány birtokában egyenes út vezet a kormányba. Az írásbeli vizsgája sikerült is, de a szóbeliken megbukott. Sose tudta, miért

buktatták meg, de sejtette, hogy az egyik vizsgáztatónak nem tetszett a válasza, amikor megkérdezték tőle, mi a hobbija. Ezt felelte; „A búvárkodás és a gyilkosbálnák."

Apja egyik barátja levélben állást kínált neki a *National Geographicnál.* Miután egy évig képaláírásokat és rovatcímeket fogalmazott, és bosszankodva nézte az egzotikus kiküldetésükből lebarnulva és feltöltődve hazatérő, teljes állású írókat, megkérdezte a főnökét, mennyi idő múlva lehet belőle állománybeli író. Azt a választ kapta, hogy nincs rá garancia, hogy valaha is állománybeli lesz belőle. A főnöke azt mondta neki, hogy úgy tudná legjobban megcsillogtatni tehetségét a szerkesztő előtt, ha szabadúszóként cikkeket írna a magazin számára.

Így otthagyta állását, elárasztotta a szerkesztőt távoli vidékekről szóló történetek rövid vázlataival, de hamarosan rájött, hogy mielőtt a szerkesztő megbízná egy cikk megírásával, igényt fognak tartani egy tartalmi összefoglalásra, amelynek olyan részletesnek és terjedelmesnek kell lennie, hogy csak az tudná elkészíteni, aki teljességgel ismeri a kérdéses helyet. Sanders pedig sose volt még a Mississippitől nyugatra, és St. Croix volt az egyetlen az Egyesült Államok területén kívüli hely, ahol járt. Elkezdett dolgozni egy regényen. Már majdnem a huszadik oldalnál tartott, amikor Gloria bejelentette, hogy az önmegtartóztatáson kívül, az összes akkor ismert fogamzásgátlási módszer ellenére - terhes.

Sanders először akkor nyert bepillantást a pénzügyi életbe, mikor egyik volt évfolyamtársával gyászos hangulatban egy este kocsmáról kocsmára jártak. Akkor, a hatvanas évek közepén kezdődött a

tőzsdézés. Sanders volt évfolyamtársa évi 30000 dollárt keresett azzal, hogy - saját bevallása szerint - gyakorlatilag semmit sem csinált. Sanders pedig arra a következtetésre jutott, hogy neki sem rosszabb a képesítése, mint a haverjának. Talált valami vonzót a tőzsdézőkről szóló sztorikban. Elköltözött New Yorkba, bérelt egy lakást az East Seventiesen, elolvasott néhány könyvet, ismeretségeket kötött, és talált egy állást. Mindezt kevesebb mint egy hónap leforgása alatt.

Legnagyobb meglepetésére tetszett neki a munka, hisz könnyű, izgalmas és jövedelmező volt. Társaságban forgott, szeretett pénzt kockáztatni, és kezdeti sikereinek köszönhetően (egyszerűen csak megfogadta a tapasztaltabb brókerek tanácsait) válogathatott az ügyfelek között. Elég okos volt ahhoz, hogy rájöjjön, ha az árfolyamindex alacsonyan is áll, valami végül mégiscsak történik, ami leszállítja az árfolyamot. Megtanulta, hogy kell fedezeti vétellel biztosítani magát és fedezetlenül eladni, áresésre számítva. 1968-ban induló pályafutása során lényegében meggazdagodott.

Nem volt fix fizetése, az ügyfelekből élt, a közvetítői díjból, amit pusztán a részvények adásvételéért kapott megbízóitól. Jól végezte a munkáját. Úgy gondolta, veleszületett érzéke van hozzá, hogy kiszagolja a pénzpiac küszöbön álló változásait, ínyére volt a kockázatvállalás, figyelembe véve a kapott tippeket. Három konkurens cég ajánlott fel neki állást, csinos fizetéssel. Sanders elutasította őket. Ez az élet izgalmakat tartogatott a számára. Szerette. Szórakoztatta, hogy sose tudja, mennyi jövedelemhez jut a következő hónapban. Ez jelentette számára a szabadságot. Ha nem tudna megélni a pénzéből, magán kívül senkit sem kellene hi-

báztatnia. Ha pedig - és ez volt a helyzet - sikeres volt, senkivel sem kell osztoznia a dicsőségen.

Felesége, Gloria ennek ellenére ezt a szabadságot és úgynevezett bátorságot őrültségnek tartotta. Azon rendszerető emberek közé tartozott, akik sose kockáztatnak, akik szeretik mindig pontosan tudni, mennyi lesz hó végén a borítékban, amelyet egyébként Gloria egy „házi kassza" feliratú fiókban tartott. Külön-külön borítékban tartotta az élelmiszerekre, a ruházkodásra, a játékokra, a szórakozásra és a tankönyvekre félretett összegeket.

1971 -re Sanderséknek volt két gyerekük, egy szövetkezeti lakásuk a West Sixty-Seventh Streeten, egy házuk Westhamptonban. Sanders tudta, hogy boldognak kellene lennie, de unatkozott. Gloria is unta. Az asszonyt két dolog érdekelte: a főzés és a divat. Csak ezekben volt járatos. Szexuális életük rutinszerűvé és egyhangúvá vált. Gloria állította, hogy szereti a szexet, de elzárkózott az elől, hogy kitaláljanak - ne adj isten -, kipróbáljanak valamit, amivel változatosabbá tehetnék szerelmi életüket. Sanders azon kapta magát, hogy szeretkezéseik közben filmsztárokról, titkárnőkről fantáziál.

Hamarosan untatni kezdte a munkája is. Kipróbálta magát. Rájött, hogy mindenféle piacon pénzre tud szert tenni, élvezte úgy a pénzkeresést, mint a pénzköltést. De nem volt már kihívás számára. Nyugtalanná és könnyelművé vált.

Még mindig időről időre arról álmodott, hogy együtt dolgozik Cousteau-val. Kitűnő fizikai kondícióban tartotta magát, mintha minden percben Cousteau telefonhívását várná. De nem elégítette ki a testedzés, próbára akarta tenni magát. Egyszer szándékosan felszedett magára tíz fontot, hogy ki-

derítse, képes-e az általa kiagyalt speciális diéta segítségével három napon belül leadni a súlyfelesleget. Aztán egyszer fogadásból le akart futni tíz mérföldet. Hat mérföld után kidőlt, de ezután vigaszt keresett és talált egy orvos barátjánál, aki megnyugtatta, hogy tekintettel arra, hogy nem maratoni futásra tréningezett, már két-három mérföld után fel kellett volna adnia, csoda, hogy ennyit bírt. Aztán egy tv-show-ban sárkányrepülőket látott, ahogy hatalmas játék sárkányokon függeszkedve repültek a levegőben, és elhatározta, hogy épít magának egy sárkányrepülőt. Meg is építette, és úgy akarta kipróbálni, hogy leugrik az Adirondack-szirtről, míg egy sárkányrepülő-szakértő meg nem győzte arról, hogy remekműve aerodinamikailag nem tökéletes, hiszen a szárnyak keresztmerevítése túl gyenge, esetleg el fog törni, és ezáltal a sárkánytest összecsuklik, Sanders pedig lezuhan a tengerbe, akár egy kő.

Évente egyetlen unalommentes hete volt: télen egy hét, amikor gyerekei elutaztak a nagyszüleikhez, felesége egy arizonai gyógyfürdőhelyre, ő pedig búvárkodni a Club Mediterranee Karib-tengeri üdülőhelyeinek egyikére. Gaillel Guadeloupeban találkozott, jobban mondva a Club Med alatt. Egy vezető kíséretében búvártúrán vettek részt. A sekély víz tiszta volt, a napfény előcsalogatta a korallzátony összes létező színét. Miután néhány percig figyelemmel kísérte a mindenre kiterjedő vezetést, melynek során a csoport a vízi világ minden egyes egyedénél elidőzött egy darabig, Sanders elhagyta a csoportot, és lesiklott a tengerfenékre a zátonyhoz. Homályosan a tudatában volt, hogy nincs egyedül, de nem méltatta figyelemre

követőjét. A vízáramlattal sodródott, lassú köröket írva le.

A zátony körül úszott, a hasadékokat fürkészte. Egy kis polip keresztezte az útját, fekete folyadékcsíkot húzva maga után eltűnt egy sziklarésben. Sanders odaúszott, és megpróbálta előcsalogatni az állatot a menedékéből, amikor hirtelen megérintették a vállát. Megfordult. Egy nő volt az. Arca sápadt az ijedségtől, szeme tágra nyílt és kidülledt, nyakára mutatva, búvárnyelven jelezte, hogy kifogyott a levegője. Sanders mély lélegzetet vett, és átadta a szájrészét. A nő kétszer mély levegőt vett, majd visszaadta. Ezt meg-megismételve, mentek fel a felszínre.

Elérték a csónakot és bemásztak.

- Köszönöm - mondta Gail. - Rettenetes érzés volt. Olyan, mintha az ember egy üres kólásüveget szívna.

Sanders mosolygott és nézte, ahogy a lány törülközik. A legvonzóbb nő volt, akivel valaha is találkozott. Nem klasszikus szépség, de vibrálóan érzéki. Rövid, világosbarna hajában néhány napszítta tincs. Majdnem olyan magas volt, mint Sanders, úgy százkilencven centiméter. Bőre sima és hibátlan, csak egy vakbélműtétről árulkodó heget lehetett látni a hasán. Hihetetlenül egyenletesen lesült bőre csak az ujjai között és a mellbimbóin nem volt aranybarna, egyébként mindenütt. Ez utóbbit Sanders akkor állapította meg, amikor a lány lehajolt, hogy a törülközőt leterítse az ülésre. Hosszú, karcsú lábak és karok.

Amikor állt, látni lehetett lábikrái és combjai ruganyos izmait. A szeme sötétkék volt.

Gail észrevette, hogy a férfi bámulja. Elmosolyodott. - Rászolgált a jutalomra -jegyezte meg.

Hangszíne nem volt különleges, de ahogy beszélt, azzal a jellegzetes fesztelen pimaszsággal, az nyomatékot adott szavainak. - Végtére is megmentette az életemet.

Sanders nevetett. - Nem volt igazán nagy bajban. Ha nem lettem volna ott, akkor is biztosan felért volna. Itt csak tizenöt-húsz méter a víz.

- Nem én - kiáltotta Gail. - Pánikba estem volna. Visszatartottam volna a lélegzetemet, vagy hasonló. Nem merülök eleget ahhoz, hogy tudjam, hogy kell viselkedni, ha bajban vagyok. Egyébként, meg szeretném hívni ebédre. Benne van?

Sanders hirtelen ideges lett. Soha, még a középiskolás és főiskolás évek alatt, vagy azután sem kért tőle nő randevút. Nem tudta, mit mondjon, így azt mondta: - Persze.

A teljes neve Gail Sears. Huszonöt éves volt akkor, segédszerkesztőként dolgozott egy kis, de tekintélyes kiadónál New Yorkban, amely társadalmi, gazdasági és politikai szakkönyvek kiadására specializálódott. Tagja lett a Népességszám Alakulásának Optimalizálásáért elnevezésű szervezetnek. Az egyetem elvégzése után egy évvel összeköltözött egy barátjával, de most egyedül élt. Azt mondta magáról, hogy ő privát ember. - Azt hiszem, úgy is mondhatnánk, hogy önző.

Ebéd után teniszeztek, és ha Sanders szervái nem lettek volna olyan jók, a lány biztosan megverte volna. Az alapvonalon állva, olyan hosszúakat és laposakat ütött, hogy a labda mélyen a sarokban ért földet. Teniszezés után úsztak, vacsoráztak, lementek a partra sétálni, és aztán - mintha ez is az edzéstervben szerepelne - hangosan és viharosan szeretkeztek Gail bungalójában.

Mikor befejezték, Sanders felkönyökölt és nézte

a lányt. Az rámosolygott. Néhány izzadt hajtincs lógott a homlokába.

- Örülök, hogy megmentetted az életemet - közölte.

- Én is - mondta Sanders. Aztán hozzátette, utána sem gondolva annak, amit kérdez: - Férjnél vagy? - Gail összeráncolta a homlokát. - Micsoda hülye kérdés!

- Bocs. Csak tudni akartam.

A lány egy hosszú percig hallgatott. - Majdnem megtörtént. De szerencsére észhez tértem.

- Miért „szerencsére"?

- Katasztrofális feleség vált volna belőlem, *ő* gyerekeket akart, én nem. Legalábbis még nem. Őket hibáztathattam volna, hogy elrabolták a szabadságomat.

Két nap múlva visszatértek New Yorkba. Sanders kiköltözött a lakásából és beadta a válókeresetet. Tudta, hogy hiányozni fognak neki a gyerekei, és úgy is lett, de fokozatosan elhalványult benne ez az érzés, és már tudta élvezni azokat a délutánokat, amikor vele voltak, anélkül hogy fájdalmat vagy megbántást érzett volna, amiért már nem lakik velük. Nem ígért semmit Gailnek. Nem kötelezte el magát neki, és a lánytól sem várta el, hogy ezt tegye. Habár tudta, hogy szereti, de azzal is tisztában volt, hogy ha úgy üldözné szerelmével a lányt, mint egy sebzett szívű kamasz, elutasításban lenne része. Kétszer vitte el Gailt vacsorázni, mielőtt közölte vele, hogy elhagyta a feleségét, és amikor végül elmondta neki, a lány meg se kérdezte, miért. Csak azt akarta tudni, hogyan fogadta Gloria a hírt. Sanders szerint jól, hiszen egy rövid, könnyes jelenet után elismerte, tudta, hogy Sanders boldogtalan volt mellette és hogy ez a házas-

ság tönkrement. Valójában miután ügyvédje meggyőzte arról, mekkora bőkezűségre vall a Sanders által felajánlott, egy összegben kifizetendő kártérítés - akkora bőkezűségre, hogy a férfi egy vas nélkül maradt -, Gloria már nem is látszott izgatottnak.

A következő néhány hónapban Sanders olyan sűrűn látta Gailt, ahogy a lány engedte. Sanders tudta, hogy Gail más férfiakkal is találkozik, és sokszor lepergette az agyában, mi mindent csinálhat velük a lány. De elég óvatos volt ahhoz, hogy megkérdezze Gailt efelől, ő meg önszántából nem tájékoztatta. Noha beszéljek a jövőről, tervezgették, mi mindent csinálnak majd együtt, milyen helyekre mennek el, mégsem került szóba a házasság. Gyakorlati szempontból nem sok értelme lett volna, hiszen Sanders törvényesen még nős volt. Meg különben is, Sanders félt volna házasságról beszélni, attól tartott, hogy Gail megijedne, hogy elveszíti a szabadságát és úgy tekintene rá, mint arra, aki azt veszélyezteti.

Sanders mindig azt tartotta magáról, hogy átlagos érzelmi beállítottságú ember, de a Gaillel eltöltött pár hónapban óriási szenvedélytartalékokat fedezett fel, úgyhogy néha szexőrültnek tartotta magát.

Gail számára a szex az a valami volt, amivel mindent ki tudott fejezni: örömet, dühöt, éhséget, frusztrációt, még erőszakot is. Ahogy az alkoholista is mindig talál okot az ivásra, úgy Gail is bármivel meg tudta indokolni a vágyát. A levélhullás vagy akár Nixon leköszönésének évfordulója is okot szolgáltathatott a szeretkezésre.

Végre eljött a nap, amikor kimondták a válást. Sanders elhatározta, hogy megkéri Gail kezét. Sor-

ra vette az indokokat. Az összes logikusnak tetszett, ha kicsit ódivatú is volt: imádta Gailt, vele akart élni, meg kellett bizonyosodnia felőle - mégha jelképesen is -, hogy a lány eléggé szereti ahhoz, hogy lekösse magát. Ezek mögött a logikus érvek mögött ott lapult a kihívás is. Gail fiatal volt, körüludvarolták, és a saját bevallása szerint iszonyodott a házasságtól. Ha megkérné a kezét és a lány hozzámenne, az nagy fegyverténynek számítana.

Sanders félt a kikosarazástól, de fel is készült rá. Úgy akarta megfogalmazni mondandóját, hogy nehogy úgy lehessen értelmezni, hogy: „most vagy soha". Azt akarta, hogy ha Gail el is utasítja, attól még folytathassák így tovább és ne szakítsanak. Fel akarta sorolni a lánynak a házasságkötésük mellett szóló érveket. Összeállított egy listát, ahol tizenkét érvet sorakoztatott fel. Az utolsó, vitathatatlan tény a következő volt: pénzügyi szempontból észszerű lenne, ha kettő helyett csak egy lakást kellene fenntartaniuk.

Sose volt lehetősége kiteríteni a kártyáit. Egy olasz étteremben vacsoráztak a Third Avenue-n. Miután rendeltek, Sanders elővette zsebéből a válást igazoló papírokat és átnyújtotta Gailnek.

- Ma jött - mondta. Villájára szúrt egy szardellát.

- Csodálatos! - kiáltotta Gail. - Házasodjunk össze!

Sanders meghökkent. A szardella belepottyant a borba.

- Micsoda?

- Házasodjunk össze! Szabad vagy. Én is szabad vagyok. Szeretjük egymást. Érdemes összeházasodni, nem?

- Persze - hebegte Sanders. - Csak...

- Tudom. Túl öreg vagy hozzám. Azt gondolod,

hogy szexőrült vagyok és nem tudsz majd lépést tartani velem, meg már nincs pénzed. De nekem van állásom. Megoldjuk. - Majd kisvártatva megkérdezte: - Nos? Mit szólsz hozzá?

Úgy döntöttek, hogy Bermudára mennek nászútra, mert ott ragyogó teniszpályák vannak, jót lehet úszni és búvárkodni.

4.

A strandőr a víz szélén állt. A Boston Whaler a kocsin. - Villákért és késekért merülnek le? - kérdezte, amikor Sandersék a közelébe értek.

- Igen - felelte. David. - Megnézzük, hogy vannak-e tüzérségi gránátok, amikről maga beszélt.

- Jó ára van az ágyúréznek. De legyenek óvatosak! Ahogy hallottam, még élesek.

Betolták a csónakot a vízbe, rápakolták a felszerelést és ellökték magukat. Amikor a zátony közelébe értek, Sanders megkérte Gailt, hogy vegye át a kormányt. Elővett egy kis zseblámpát és leült az első ülésre.

- Mi van? - kérdezte Gail.

- Meg akarom nézni azt a hasadékot, ahol az ampullát találtam.

- Az nem vízhatlan. Egy másodperc alatt zárlatos lesz.

- Nézd csak! - Sanders elővett egy nejlonzacskót a zsebéből, beletette a lámpát, csomót kötött a zacskóra, aztán felkapcsolta a beburkolt lámpát. Felvillant a fény. - Így kibírja.

- Zseniális - jegyezte meg Gail. - Egyszerű, de zseniális!

Találtak egy bemélyedést a sziklazátonyon, odairányították a csónakot, megfordultak, hogy a csónak orra a part felé nézzen. Gail felállt az első ülés-

re, készült kidobni a vasmacskát. Körülnézett, hogy megbizonyosodjon felőle, jó helyen járnak.

Amikor a horgony belekapaszkodott a sziklába, Gailék felvették a felszerelésüket és lemerültek.

Leúsztak a homokos fenékre, leültek a zátony tövében, szemügyre vették a sziklákat és korallokat. Azt a rést keresték, ahol előző alkalommal rábukkantak az ampullára. A majdnem merőlegesen érkező napsugarak függőleges szivárványt hasítottak a vízbe. Árnyak, sötét foltok játszottak a zátonyon. Sanders jobbra vette az útját. A távolban, ahol már elsötétült a kék víz és a sziklák körvonalai elmosódtak, Sanders észrevett egy mozdulatlannak tűnő árnyékot. David megérintette Gailt és rámutatott az árnyékra. Gail elővette a zseblámpát a derékszíjból és felkapcsolta. Sárga fénycsóva vetődött a homokra.

A barlang sokkal messzebb volt, mint gondolták, de most, ahogy a korallterasz szélébe kapaszkodva körülnéztek, számos tárgyra bukkantak. Összegyűjtötték egy helyre, a sötét nyílás elé. Gail odavilágított. A barlang csak egy-két méter mély volt, és üres. Finom homokszőnyeg terült el az alján. Sanders Gailre nézett és megrázta a fejét jelezve, hogy semmi sincs ott. Gail átadta neki a lámpát, végighúzta a kezét a barlang alján, mire a homok úgy felkavarodott, hogy csak kb. tizenöt centiméter távolságra láttak el. Gail addig ásott, míg hat-hét centiméter mély nem volt az árok. Tovább ásott. A kimélyített rész alján megcsillant valami.

Sanders egész közel hajolt hozzá, ujja hegyével söpörte le róla a maradék homokot. Egy ampulla volt az, tele színtelen folyadékkal. Csak egy buborék mozgott benne, mikor Sanders felemelte. Óvatosan megtisztította a homoktól és odanyúj-

totta Gailnek, majd visszament a lelőhelyhez. Homokkal fedte be és jelzésként odahelyezte az egyik követ.

Kijöttek a barlangból és a zátony mentén úsztak tovább. Gail néha-néha elidőzött némely szikladarabnál vagy hajógerendánál és rávilágított, vagy lesöpörte a homokot róla, de semmit sem találtak.

Gail tovább úszott, aztán megállt, Sanderst kereste a szemével. David közvetlen mögötte volt, valamit ásott. Gail odaúszott hozzá. Sanders egy kővel a korallt ütögette. Olykor-olykor abbahagyta a kalapálást, hogy megnézze, befér-e a keze az így keletkezett résbe. Végül be tudta préselni három ujját a hasadékba, és kihúzott egy görbe, sárga fémdarabot. Durván akkora volt, mint egy ötvencentes. Sanders odaadta Gailnek, hogy vizsgálja meg a lámpa fényénél. David látta, hogy nem érme az. Egy kis mélyedés volt a szélén, mintha egykor lett volna benne valami. A mélyedés négy pontján úgy kb. fél centiméter átmérőjű lyukak. A fém ragyogott, szemmel láthatóan nem korrodálódott, nem rongálódott meg. Sanders megfordította. A fényben gravírozott monogramot pillantott meg rajta: E. F. Az ampullát és fémdarabot a kezébe fogva, felúszott a felszínre.

Amikor már a csónakban voltak, Sanders megszólalt:

- Egy percig azt hittem, aranydublont találtunk.

- Mit gondolsz? Mi ez?

- Nem tudom. - Sanders elgondolkodott. - Talán valami ékszer..., de, istenemre, túl tiszta ahhoz, hogy régi legyen. Hiszen, ha régi lenne, kopottabbnak kellene lennie, vagy legalábbis rárakódott volna valami.

Sanders félretette a fémdarabot, és most az

ampullát vette szemügyre. A nap felé fordította. A fiola csillogott. - Nem olyan színű a folyadék, mint a másikban.

Az ampullát vizsgálgatta, és így nem vette észre az Orange Grove szikla tetején álldogáló alakot.

Elmúlt hat óra, mire Sandersék Treece házához értek.

Treece kijött eléjük, intett nekik, hogy kövessék. Hátramentek. - Találtak még ampullát? - érdeklődött Treece.

- Egyet - válaszolta Sanders. - Úgy nézem, más folyadék van benne.

Gail átnyújtotta Treece-nek az ampullát.

- Ugyanazon a helyen volt, ahol az előző.

Treece Sandersre nézett és bólintott: - Igaza van. Más vegyi anyag.

- Micsoda?

- Nem vagyok egészen biztos benne. Sok minden lehet. Heroinkeverék, vagy más ópiumszármazék. De lehet valamilyen más morfiumoldat is. Megjelölték a helyet?

- Igen - felelte Gail és visszaadta Treece-nek a másik követ.

- Sehol máshol nem találtak ampullát?

- Nem. És ez sem a homok tetején hevert, hanem le kellett ásni érte.

- Legjobb, ha holnap este lemegyek körülnézni -jelentette ki Treece.

- Akarja, hogy magával menjünk? - kérdezte Gail, félig-meddig reménykedve benne, hogy Treece nemet fog mondani.

- Ezt magukra bízom. Szívesen veszem, ha velem jönnek. De csak ha akarnak.

- Mi az hogy megyünk! - mondta Sanders. Gail

tárcájára mutatott. - Mutasd csak meg azt a másik dolgot!

Treece figyelmesen vizsgálgatta a fémdarabot. Végigsimított a mélyedésen. A hüvelyk- és a mutatóujja közé fogta az érmét és megnyomta. A fém egy kissé meghajlott.- Ezt hol találták?

- A kövek között. Be volt szorulva. Szét kellett hasítanom a korallt, hogy hozzáférhessek.

- Oda kellett volna tenniük másik jelzőkövet.

- Miért?

Treece rávigyorgott Sandersre. - Mert, kedves barátom - szemét tágra nyitva, drámai hangon felkiáltott - ez arany!

- Spanyol? A fenébe is! Mintha valaki eldobta volna!

- Senki sem dobta el. Ha mélyebbre ástak volna, talán rábukkantak volna a csontvázra.

- Hogy lehet az, hogy ilyen ép maradt?

- Ez az arany egyik csodálatra méltó tulajdonsága - válaszolt Treece. - Ellenáll mindennek. Ha az ember egy frissen nyomott aranyérmét helyezne el tengervízben és ott hagyná az idők végezetéig, és az Utolsó Itélet napján venné csak ki, olyan lenne, mint új korában. Semmiféle bevonat nem lenne rajta. Teljesen ép maradna.

- És mi ez tulajdonképpen? - kérdezte Gail.

- Valamilyen kámea. - Treece a mélyedésre mutatott. - Itt volt a kép vagy karcolat. Ezekben itt - egyenként megérintette a mélyedés peremén lévő foglalatokat - gyöngyök voltak, a tisztaság jelképei. A fickó a nyakában hordhatta.

- Ebből mi következik?

- Abból, hogy rátaláltak? Semmi különös. Lehet, hogy egy hajó ráfutott a sziklákra odakint, valahol, isten tudja hol, és az árapály lemosta ezt, meg az

érmét, amit tegnapelőtt találtak. Vagy az egyik hajótörött megpróbált kiúszni a partra, de nem sikerült neki. Ez valakinek a személyes holmija, nem hajóról származó kincs. - Látszott, hogy Treece elmerengett saját szavai értelmén.

- De az ördögbe is, valami nem stimmel!

- Micsoda?

- Húsz éve vagy talán még régebb óta ismerem azokat a zátonyokat. Nem állítom, hogy mindegyiket a legapróbb részletekig, de a *Goliath* miatt azt a környéket igen. Ha van odakint hajó, akkor mostanra rábukkantam volna. Találtam volna fegyvereket, megleltem volna a vasmacskát, a homokcsákot, vagy valami mást.

- Hány éves lehet? - érdeklődött Sanders.

- A kámea? Néhány száz. - Treece megfordította a fémdarabot. - Átkozottul finom mestermunka. Precízen csinálták meg.

- Tehát a Bermuda még lakatlan volt, amikor a hajó elsüllyedt. Ha egyáltalán hajóról van szó. Lehet, hogy vannak róla feljegyzések.

- Attól függ, látta-e valaki, amikor elsüllyedt, túlélte-e valaki a hajótörést, kiemelte-e valaki onnan a roncsot.

- Miért?

- Elmúlt. Nincs értelme keresgélni, az esetleges túlélők beszámolói vagy feljegyzések után kutatni. Ha úgy van, ahogy én gondolom, akkor az történt, hogy a hajó a viharban fennakadt a sziklán, de nem süllyedt el. Lehet, hogy néhány ember, beleértve ezt az E. F.-et is, lezuhant a hajóról. Amikor elült a szél, a túlélők esetleg betömték a hajón keletkezett repedéseket és újra nekiindultak. Vagy, ha ez nem sikerült, összeszedték a fegyvereket, a hajórakományt, ingóságokat, mindent, majd ott hagyták a

hajót a sziklákon. A következő szél lemosta onnan, és a darabok szétszóródtak a tengerben. Csak kevés maradt meg ott a helyszínen.

Sanders csalódottnak látszott. - Gondolja, hogy ez minden, amit most megtaláltunk?

- Csak gondolom. - Treece visszaadta a kámeát Gailnek. - Mihez kezd vele?

- Még nem gondolkodtam rajta. Megtarthatom?

- Igen. Bár hivatalosan nem szabadna elvinnie Bermudáról, mielőtt az ottani kormánynak fel nem ajánlotta megvételre, amit az aztán visszautasít.

- Nem akarom eladni. Meg szeretném tartani.

- Akkor, kislány - Treece elmosolyodott -, két választása van: vagy kicsempészi, vagy felveszi a bermudai állampolgárságot.

- Holnap mikor akar nekivágni? - kérdezte Sanders.

-Jöjjenek fel alkonyatkor. A csónakom egy kis öbölben van odalent. Teljesen be fog sötétedni, mire elérjük a *Goliathot.*

Végigmentek a dombon, át a St. David-szigeten és keresztül a Severn Bridge-en. A St. George-szigetet Hamilton Parish-tól elválasztó töltésúton két, a repülőtérről jövő taxi előzte meg őket, de egyébként üres volt az üt. Amikor elhaladtak a táblák mellett, amelyek a Blue Grattó-i delfinshowra igyekvő turisták útbaigazítását szolgálták, egy zöld Mini Morris fordult ki a salakos útról és szorosan mögöttük haladt.

A kocsi már jó néhány perce mögöttük volt, mire Sanders észrevette a visszapillantó tükörben. Amennyire csak az utat szegélyező korallfal engedte, lehúzódott balra. Az út most jobbra kanyarodott. A kanyarban Sanders látta, hogy két mo-

torkerékpár és egy kis teherautó jön a szemközti sávban, ezért jelezte a zöld kocsinak, hogy ne előzzön,

A járművek elhaladtak mellettük. David és Gail már a Hamington Sound Road egyenes szakaszára ért. Nem volt szembejövő forgalom, ezért Sanders intett a zöld autónak, hogy előzhet. De az nem tette. Sanders dudaszót hallott, belenézett a tükörbe. Egy fekete taxi haladt a zöld kocsi mögött. A taxi megint dudált egyet, mire David jelezte neki, hogy szabad az út.

A taxi kivágott, megelőzte a zöld kocsit és a motorkerékpárokat.

Sanders lassított, hogy Gail beérje. - Az a tragacs nem akar előzni! - kiáltotta, amikor Gail mellé ért.

- Aha. Ott elöl van egy kocsifeljáró. Húzódjunk le, hadd menjenek el!

Ötven méterre látni lehetett a sűrű bozóton egy átjárót, ahonnan keskeny út vezetett fel egy házhoz. „Innisfrée", jelezte a tábla. Sanders indexelt a karjával, hogy balra akar fordulni, leállította a motort és csak gurult. Azt várta, hogy a zöld kocsi megelőzi és elmegy, de az is lelassított. Sandersék megálltak a kocsifeljárónál. A Morris eléjük vágott és orral a bozót irányában a menekülés összes útját elzárta előlük. Egy szerelőruhát viselő néger nyitotta ki a baloldali ajtót. Kiszállt. A sofőr, aki szintén néger volt, bent maradt a kocsiban.

- Mit akarnak? - kérdezte Sanders.
- Valaki látni akar titeket - felelte a magas férfi.
- Ki az a valaki?
- Ne törődjetek vele! Beszállás!

Sanders motorzúgást hallott és balra fordulva végignézett az úton. Egy furgon tűnt fel éppen a

kanyarban és feléjük tartott. Nagyon tömött volt, ezért lassan haladt.

- Mozgás! - kiáltotta a férfi.

A furgon körülbelül húsz méter távolságra volt. Pár perc és a Morris mellé ér. Sanders úgy tett, mintha engedelmeskedne, tett egy lépést a Morris felé, azután hirtelen félreugrott és felpattant a Morris gépháztetőjére. Mielőtt még a magas férfi közbe tudott volna lépni, David átszökkent a szembejövő furgonra. Futó pillantást vetett a szélvédőn keresztül a furgon vezetőjének ijedt arcára. Hallotta, hogy csikorognak a kerekek, ahogy a sofőr lefékez.

A furgon már csak gurult, amikor Sanders a motorháztetőjén landolt, így Sanders nem sérült meg a rázkódástól. De a nagy lendület miatt nem tudott megállni, legurult a motorháztetőről és arccal a járdára zuhant. Érezte a vér ízét a szájában.

Feltápászkodott. - Segítség! - kiabálta.

A furgon fehér ruhába öltözött krikettezőkkel volt tele. A fiatal néger sofőr kidugta a fejét az ablakon. - Maga őrült! - ordította.

- El akarnak rabolni minket! - Sanders a Morrisra mutatott.

- Micsoda?

A magas férfi most Gail mellett állt és odakiáltotta: - Ne higgy neki, cimbora! Összevissza beszél.

- Nem igaz! - kiabálta Sanders. - Segítsen rajtunk! Azok ott...

- Őrült fickó! - kiáltotta a sofőr. - Még egyszer kinyírod magad. - Aztán a magas férfihoz intézte szavait: - Te aztán őrült alakokat fuvarozol, Ronald! - Behúzta a fejét és rálépett a gázra.

Sanders a furgon felé kapott, amikor az elhúzott mellette, de a keze lecsúszott róla. Az út teljesen

üres volt. Fontolgatta, hogy elfut, de nem akarta magára hagyni Gailt.

A magas férfi, Ronald elővette a rugós kését és derékmagasságban Sandersre szegezte. - Mozgás! - ordította. - Vagy belevágok a seggedbe! - Megragadta Sanders karját és durván a Morris felé lökdöste.

- Legalább a feleségemet engedjétek el! - kérte Sanders.

- Ő is kell. - Roland kinyitotta a kocsi első ajtaját és belökte Sanderst.

- Mit csináljak ezzel? - kérdezte Gail. Keze még mindig a motorkerékpár kormányán nyugodott.

- Engedd el!

Gail elengedte a kormányt. A motorbicikli a járdára esett. Az asszony bemászott a kocsi hátsó ülésére.

Ronald betolta a kerékpárokat a bokrok közé, beült Gail mellé hátra, becsapta az ajtót, a kést az ölébe fektette. - Oké - mondta.

A sofőr felhajtott az útra.

5.

Csendben ültek. Csukva voltak az ablakok, a levegő egyre fojtogatóbbá vált. Izzadságszag terjengett. Amikor éppen a Paget-i botanikus kert mellett haladtak el, Sanders letekerte az ablakot. Érezte a kés hegyét a tarkóján.

- Vissza! - mondta neki Roland. David feltekerte az ablakot.

Egy útkereszteződéshez közeledtek. A táblák jelezték, hogy jobbra van Hamilton, egyenesen pedig Warwick és Southampton felé vezet az út. A kereszteződés közepén rendőr irányította a délutáni forgalmat. Sanders azon gondolkozott, lesz-e

ideje kinyitni az ajtót, kivetődni és segítségért kiáltani, ha lelassít a kocsi. Aztán meglátta, ahogy a sofőr int a rendőrnek, az pedig mosolyogva visszaint.

Sötétedett. Mivel a South Roadon sosem lépték túl a húsz mérföldes sebességhatárt, Sanders minden táblát el tudott olvasni: Elbow Beach, Orange Grove Club, Coral Beach és Princess Beach Club. Fent, az emelkedő tetején megpillantotta az óriási Southampton-i Princess Hotelt és aztán a Gibb's Hill-i világítótornyot. Már majdnem végigmentek a szigeten, teljes hosszában.

A feszült csendben Sanders egyre idegesebb lett.

- Mennyi van még? - kérdezte.

- Fogd be! - válaszolt Ronald.

Átmentek a Somerset Bridge-en. Davidnek újabb érdekesség jutott eszébe, amiről még *Geographicnál* hallott. Félig Gail felé fordult. - Ez a világ legkisebb csapóhídja. Csak annyira lehet felnyitni, hogy éppen átférjen alatta egy vitorlás árboca.

Gail nem reagált. Sanders menekülési kísérlete épp eléggé megrázta, és nem akarta, hogy újabb incidensre kerüljön sor.

Ronald a késével mutatta Sandersnek, hogy forduljon előre.

- Jól van, na - mondta Sanders, és előrefordult.

A kocsi letért a főútról egy salakos útra, amerre a tábla „Public Wharf"-ot jelezte. Elértek egy tisztásra. A tér zsúfolásig volt halas- és zöldségesstandokkal, düledező boltokkal. A tér legtávolabbi végén, a roskadozó rakpartnál fél tucat viharvert, toldozott-foldozott csónak vesztegelt. A téren nem állt más kocsi. A gyerekek összevissza ugrándoztak a Morris előtt, így a sofőr kénytelen volt lassítani. Egyesben cammogtak. Egy vegyeskereskedésnek kinéző bolt előtt álltak meg. Konzervek tornyosultak a kira-

katban. Ceruzával írt plakáton csalétket és szalonnabőrt reklámoztak. A szürke mészkő falon elhalványult betűkkel ez állt: Teddy's Market.

Két fiatal néger lebzselt a bejáratnál. Az egyik egy vadászkéssel játszadozott. A salakba dobálta. A másik az ajtófélfának dőlt, karba tett kézzel nézte a zöld kocsit. Inge a derekáig kigombolva. Friss forradás húzódott a testén a jobb kulcscsontjától a bal mellizma alá, ami nagyon férfiasnak hatott. Valahogy ismerősnek tűnt a férfi. Sanders gondolkozott, hogy honnan, de nem jött rá.

- Csendben gyertek! - szólalt meg Ronald. - Csak semmi trükk, különben kifilézlek benneteket! - Biccentett az ajtónál álldogáló férfinak, aztán kiszállt a kocsiból és kinyitotta Gail előtt a hátsó ajtót.

Sanders kinyitotta az első ajtót, és kilépett a salakra. Ely kikötője felett hűvös szél fújt. Felszárította David arcán az izzadságcseppeket.

- Befelé! - harsogta Ronald. Követte őket.

- Mit csinálsz? - kérdezte a forradásos férfit.

- Rátok várunk, öregem.

Hanghordozásából Sanders rájött, ki az: Slake, az Orange Grove pincére. Sanders hirtelen ránézett, de tovább lökdösték, be a helyiségbe.

Beléptek a sötét boltba. David nem látott semmit. Különböző áruk sorakoztak a folyosó két oldalán. Sanders szeme fokozatosan hozzászokott a sötétséghez. Halvány fény szűrődött ki egy ajtó résein keresztül.

- Merre?

Ronald megérintette Sanderst. - Majd utánam! - Odament az ajtóhoz, kopogott egyszer, aztán még kétszer.

- Tessék! - hallatszott odabentről.

Ronald kinyitotta az ajtót és betessékelte Gailt és

Davidet. Majd ő is belépett, becsukta az ajtót és nekidőlt.

A helyiség legtávolabbi sarkában egy íróasztal állt. Egy fiatal férfi ült mögötte. „Úgy a húszas évei végén vagy harmincas évei elején járhat" - gondolta Sanders. A fényben csak úgy csillogtak a néger homlokán az izzadságcseppek. Aranykeretes szemüveget és keményített fehér inget viselt. A kezén nem viselt ékszert, de a nyakában, vékony aranyláncon jó két centiméter hosszúságú aranytoll lógott. Két tagbaszakadt, a bolt előtt állóknál idősebb férfi állt mellette karba tett kézzel, pontosan az íróasztalnál. A helyiséget kartondobozokkal, ládákkal és fiókos szekrényekkel zsúfolták tele. Hal, mocsok, izzadság és túlérett gyümölcs szaga terjengett. Két csupasz villanykörte lógott a mennyezetről.

Az asztalnál ülő férfi most felállt. - Mr. és Mrs. Sanders - mondta mosolyogva -, örülök, hogy elfogadták a meghívást. Tudom, egy kicsit kényelmetlen.

Sanders ismerte ezt az akcentust. Guadeloupeban hallotta. Ott azok beszélnek így, akiknek anyanyelve a karibi francia, és egyházi iskolában tanultak meg angolul.

- Hát nem éppen meghívásról volt szó -jegyezte meg David.

- Nem. De örülök, hogy nem próbáltak ellenállni. Henri Cloche vagyok. - Szünetet tartott. Várta, hogy Sandersék felismerjék a nevet. Amikor nem reagáltak, folytatta:

- Maguknak nem ismerős a név? Annál jobb. - Gailre nézett. - Bocsásson meg, madam! Le akar ülni?

- Nem - felelte Gail, egyenesen Cloche szemébe

nézve. Remélte, a férfi nem fogja észrevenni, mennyire fél. - Miért vagyunk itt?

- Persze, persze - mondta Cloche, kezét kinyújtva.

- Az ampulla.

- Nincs nálunk - szólalt meg Sanders. Cloche hol Davidre, hol Gailre nézett. Mosolyogva tartotta a markát. Csettintett egyet.

Sanders karjait erős kezek ragadták meg és feszítették hátra. Az egyik asztalnál álló férfi odalépett elé, megragadta Sanders gallérját és széttépte. Csak úgy röpködtek a gombok. A mögötte álló lehúzta róla az inget.

A másik férfi Gail felé indult, de Cloche egy intéssel megállásra kényszerítette. - Vetkőzzenek le! - kiáltotta. - Mindketten! Most!

Gail igyekezett szemét végig Cloche-on tartani. Lassan kigombolta a blúzát és leejtette a padlóra. Cloche egyik embere felemelte és megvizsgálta, végigtapogatva a varrások mentén, meghajlítva a gallérmerevítést. Gail kikapcsolta rövid lapszoknyáját. A férfi már nyúlt utána, de az asszony ledobta a lábához. Még mindig Cloche-ra szegezte tekintetét. Levetette a melltartóját és leejtette. A férfinak sikerült a levegőben elkapnia. Megvizsgálta a melltartó kosarait, megtapogatta a vékony szivacsbetétet.

Sanders kevésbé körülményesen vetkőzött le. Odanyújtotta a ruhadarabokat a rá várakozó kezeknek. Mikor levetkőzött, észrevette, hogy Cloche Gailre bámul. Az asszony combja jói érvényesült a bugyiban. Sanders megpróbált nem odanézni, de a szájukat tátó férfiak nyilvánvaló izgalma rá is átragadt, hőhullám kapta el. Lehunyta a szemét, próbálta leküzdeni a merevedést.

Cloche le sem vette szemét Gail arcáról.

- Semmi - szólalt meg a férfi Sanders mögött.

A szó véget vetett a feszültségnek, Cloche tekintete végigsiklott Gail testén. Félrenézett. - Öltözzenek fel! - mondta.

Gail lehajolt, hogy összeszedje ruhadarabjait.

- Jól átvizsgáltam magukat - szögezte le Cloche. - De sebaj! Feltételezem, hogy Romer Treecenél van az ampulla. Na, nem érdekes!

- Akkor meg mire volt jó ez a sztriptíz? - kérdezte Sanders, miközben felhúzta a nadrágját.

- Ismeri Bermudát, Mr. Sanders?

- Valamennyire.

- Akkor talán emlékszik az exkormányzóra, jobban mondva, a néhai kormányzóra, arra, aki odavolt a dán dogokért.

Sanders emlékezett rá. 1973-ban egy meleg este Sir Richard Sharples, Bermuda brit kormányzója késő esti sétára indult dán dogjával. Mindkettőjüket lemészárolva találták meg a kormányzó rezidenciájának kertjében. - Mi köze van ennek hozzánk? - kérdezte.

- Kotnyeleskedett. Nem akart üzletet kötni. Azt szeretném, ha maguk elismernék, milyen bölcs dolog üzleteket kötni.

- Üzletet?

- Látni akartam az ampullát, hogy beigazolódjék a gyanúm, az, hogy nincs maguknál, hogy Romer Treece-re bízták - ugyanis azt gondolom, ezt tették. Ez most teljességgel megerősíti a gyanúmat. Hány ampulla van még?

- Nem tudom.

- Mennyit találtak?

Sanders ránézett Gailre, de az továbbra is igyekezett közönyös arcot vágni. - Kettőt.

- Tudják, hogy mi az?

- Nem vagyunk biztosak benne. Nem.

- De ismerik a mendemondát. Vagyis inkább a történetet, hisz a mendemondáról épp most kezd kiderülni, hogy igaz.

- Igen.

- Mr. Sanders, nagyon szeretném megvásárolni az összes ampullát, amely odalent van. Mindegyiket.

- Miért?

- Értékesek. Szükségem van rájuk.

- Mihez?

- Azzal ne törődjön! A részletek nem tartoznak magukra.

- Hol akarja eladni? - kérdezett közbe Gail.

Cloche elmosolyodott. - Milyen jó látni, hogy végül is felkeltettük az érdeklődésüket. De ez sem tartozik magukra. Lényegében minél kevesebbet tudnak, annál jobb mindenkinek.

- Akkor miért háborgatnak minket? Hisz nincs szükségük ránk - mondta Sanders.

- Maguk tudják, hol vannak a fiolák.

- Nem. Mi csak azt tudjuk, hogy kettő hol volt. Azt nem tudtuk, hogy több is van. Mellesleg vannak olyan búvárok, akik sokkal jobban ismerik azt a helyet, mint mi.

- Meglehet. De a brit körültekintésnek köszönhetően csak nagyon kevés néger van köztük. Amilyen sikeresen távol tudták tartani a feketéket az egyetemi továbbtanulástól, olyan jól meg tudták akadályozni, hogy első vonalbeli búvár váljon belőlük. Behozathatnék egyet, de ha egy képzett búvár - pláne, ha fekete - átjönne itt a határon, rögtön gyanút ébresztene. Maguk itt vannak, turisták és fehérek. Minden gyanú felett állnak.

- Nem vagyunk kábítószerügynökök - mondta Gail.

- Kábítószerügynökök? - Cloche nem ismerte ezt a szót. - Ah, vendeurs de mort. Én sem. Én elsősorban politikus vagyok, a politika pedig nem jelent mást, mint a cél érdekében mindent bevetni. Ebben az esetben nagyon nemes a cél. De üzletember is vagyok, és tisztában vagyok vele, hogy ha az ember olyanokkal bocsátkozik tárgyalásokba, akik nem ismerik a célt, vagy nem szimpatizálnak vele, akkor az embernek figyelembe kell vennie más szempontokat is. Ezért kész vagyok alkut kötni magukkal. - Szünetet tartott és Sandersre nézett. - Maga megnézi, hány ampulla van lent. Ha csak néhány, ha tehát a mendemonda valóban mendemonda, akkor azt nekem mondják el, és senki másnak. Jutalmul jó egészségben és gondtalan bermudai nyaralásban lesz részük. Ha azonban sok van belőle, akkor felhozzák. Természetesen minden segítséget biztosítunk maguknak a munkához. Ha az ampullák a kezükben lesznek, maguk elmennek innen New Yorkba. Ott felhívják azt a számot, amit majd tőlem megkapnak. Üzenetet hagynak, hogy a világ melyik pontján és milyen valutában akarják fél év múlva megkapni az egymillió dollárt.

Ezt hallván, Gailnek elakadt a lélegzete. Cloche elmosolyodott, aztán Sandersre emelte tekintetét, aki rezzenéstelen arccal állt ott.

- Nem - mondta Sanders.

- Ne kapkodja el, Mr. Sanders! Látni a szája szélén, hogy hajlamos a kapkodásra.

Sanders megnyalta az alsó ajkát. Egy kicsit megdagadt, csípte a nyál.

- Gondolkodjanak el rajta -javasolta Cloche. - Gondoljanak arra a szabadságra, amit megvehet-

nek... egymillió dollárért! - Intett Ronaldnak. - Hol vannak a motorkerékpárjaik?

- A bozótban.

Cloche Sanders felé fordult. - Majd holnap reggelre visszaszállítják maguknak. Még valamit. Ha továbbra is hajlamos lesz rá, hogy elsiesse a dolgot... rá fog jönni, hogy hivatalosan nem létezem. De ha megpróbálná elhagyni a Bermudákat, tapasztalni fogja, hogy a valóságban mindenütt ott vagyok. Nem menekülhetnek. - Ronald felé fordult. - Vidd haza őket!

Egyszer sem szólaltak meg a félórás út alatt. Ronald és a sofőr elöl ült, David és Gail hátul. Amikor ráhajtottak a főútra, Sanders letekerte az ablakot. Miután Ronald nem szólt semmit. Gail is letekerte az ő felén lévőt.

A néptelen úton haladva, a szél és a motor zúgásán kívül még békabrekegést és tücsökciripelést lehetett hallani. A kocsi megállt az Orange Grove bejáratánál. A sofőr nem ajánlotta fel, hogy elviszi őket a házukig, ők pedig nem kérték. Csendben gyalogoltak a kocsifeljárón. Megálltak az útelágazásnál.

- Éhes vagy? - kérdezte Sanders.

- Meglehetősen.

- Rendelhetünk egy szendvicset a szobánkba. Nekem biztos jót tenne egy ital.

A nyaralóban Sanders a kulcsot a fésülködőasztalra dobta. Elindult a fürdőszoba felé. Ott volt a hűtőszekrény. - Scotchot? - kérdezte.

- Jó lesz.

David bement a fürdőszobába, kinyitotta a hűtőt, kivett néhány jégkockát a régimódi jégkockatartóból, és beletette a két fogmosó pohárba. Hal-

lotta, ahogy Gail felveszi a kagylót. - Pulykát kérek, fejes salátával és majonézzel!

Gail nem reagált.

Sanders önteni kezdte a whiskyt. Gail hangja ütötte meg a fülét: - Kapcsolja kérem a rendőrséget! - Majd egy kis szünet következett. - Igen, rendben. Nem. Itt semmi baj. - Bosszúsnak tűnt a hangja.

- Csak adja a rendőrséget!

Sanders betette a whiskysüveget a mosogatóba és besietett a hálószobába. - Mit csinálsz? - kérdezte.

- Mit gondolsz? - Majd a telefonba: - Mi köze van ehhez a szobaszámomnak? Feltételezem, hogy ez helyi hívás.

- Tedd le! - szólt rá Sanders. - Beszéljük meg!

- Mit beszéljünk meg? Elraboltak, az isten szerelmére!

- Tedd le! - utasította Sanders. - Vagy én teszem le helyetted!

Mutatóujja máris a hívásismétlő gomb fölött volt.

Gail ránézett.

- Nem viccelek! Tedd le!

Gail habozott még egy keveset.

- Rendben van. Majd később visszahívom - mondta a kagylóba, majd letette.

- O. K. Beszéljünk!

- Higgadj le! - mondta Sanders, kezét Gail vállára téve.

Gail levette David kezét a válláról. - Nem tudok lehiggadni! Nem fogtad még fel, mit várnak tőlünk?

- De igen - felelt Sanders, miközben visszament a fürdőszobába a poharakért. Az egyiket odanyúj-

totta Gailnek. - De az nem megoldás, ha hívod a zsarukat. Mit csinálnának?

- Letartóztatnák.

- Milyen okból? Hogy bizonyíthatnánk be bármit is? Hallottad, mit mondott: ő nem létezik. Legalábbis hivatalosan. Nem láttad azt a rendőrt, aki integetett a sofőrnek? Valószínűleg az egész átkozott rendőrség a zsebében van.

- Akkor hívjuk fel a kormányzóságot! Ő maga mondta, hogy az nincs a zsebében.

- És mit mondjunk nekik?

- Hogy elraboltak. Ez...

- Egy órája. Pokoli sok időnk lenne dűlőre vinni a dolgot!

- Akkor nevezzük tettlegességnek. Nem lehet csak úgy késsel hadonászni emberek felé, és letépni a ruhájukat. És mi van a kívánságukkal. Adjunk el nekik narkotikumot?

- Nem egészen. Csak meg kell találnunk nekik. Gail ránézett, és egy hosszú percig nem szólalt meg.

- Csak nem akarod teljesíteni a feladatot? - hüledezett.

- Ezt sose állítottam. Mit gondolsz rólam?

- Már csodálkoztam.

Sanders érezte, ahogy arca és füle elvörösödik a dühtől. Megragadta Gail karját és megrázta a nőt. Whisky fröccsent Gail kezére. - Hagyd abba! Elég! - üvöltötte David.

A Sandersből kirobbanó erőszak mindkettejüket meglepte. David még sose ordított rá Gailre, kezet pedig végképp nem emelt rá. Gail elvörösödött.

Sanders mély lélegzetet vett.- Na, hagyjuk abba. Oké? Nem fogom elfogadni az ajánlatát. De gya-

korlatiasaknak kell lennünk. Van rá mód, hogy elkapjuk azt a fattyút, de nem az, hogy bevonjuk a rendőrséget.

- Ne tegyél már úgy, mintha csak játék lenne az egész! Az az ember bűnöző!

- Igen, de ő is csak ember. El lehet kapni.

- David! - kiáltott rá Gail dühösen. - Szállj le már a fellegekből a földre. Minden, amit megpróbáltál, kudarcba fulladt. Nem értél el semmit, csak azt a repedést a szád szélén. Mit gondolsz? Mit tudsz tenni?

- Biztos vagyok benne, hogy lehet valamit tenni ellenük. Talán Treece-nek eszébe jut valami.

- Talán az lesz a végzeted.

- Ugyan már, ne...

Gail tüsszentett. Amikor összehajtotta a zsebkendőjét, látta, hogy véres. - Még mindig vérzik. A fene egye meg! - bosszankodott.

- Hogy érted, hogy még mindig?

- Amikor ma feljöttem, véres volt az oxigénmaszkom.

Másnap reggeli után eljöttek Orange Groveból. Valamikor az éjszaka folyamán a gengszterek ígéretükhöz híven visszaszállították a motorkerékpárokat és leállították a bungaló elé. Gail önkéntelenül megrázkódott, mikor megpillantotta a motorokat.

- Mi a baj? - kérdezte Sanders.

- Itt jártak.

- Kik?

- Azok az alakok. Amíg aludtunk.

- Hát persze, hogy itt voltak. Ki más hozta volna vissza a motorokat?

- Hát igen. De mégis hátborzongató.

Megérkeztek Treece házához. A kapu előtt várakoztak. Bekiáltottak. Treece kiszólt, hogy jöjjenek be. A kutya eléjük szaladt, bekísérte őket a konyhaajtóig.

A konyhaasztalt régi dokumentumokról készített fotókópiák borították. Treece látta, hogy Sanders szeme rátéved a papírokra és megjegyezte: - Kutatás.

- Mik ezek?

- Útijegyzetek, hajórakomány-jegyzékek, fuvarlevelek, naplók és levelek. Egy töredéke annak, amit Európában összeszedtem. A szünidőket Madrid, Cadiz és Sevilla archívumaiban töltöttem. A barátaim állandóan küldenek új papírokat, ha rábukkannak valamire.

- És mit lehet kiolvasni belőlük? - érdeklődött Gail.

- Azt, hogy melyik hajó mely kikötő felé tartott, mit szállított, ki volt a fedélzetén, hol süllyedt el, ha elsüllyedt, hányan élték túl a szerencsétlenséget. Ezek a papírok nélkülözhetetlenek. Nélkülük hónapokig keringhetne az ember egy roncs körül, anélkül, hogy tudná, mit is talált.

Sanders kezébe vette az egyik papírt. Spanyolul írták. Csak néhány szót tudott értelmezni: *artilleria, canones* - tüzérség... ágyúk, és a dátum: 1714.

- Mit keres?

- Egy kicsit fantáziálok.

- Hogy érti?

- Megpróbálom elképzelni, hogy lehetséges-e, hogy egy másik hajó is épp ott süllyedt el, hogy elsüllyedt mindennel együtt, és sose húzták ki. És hogy ez egy spanyol hajó érintetlen roncsa, amely hajó tudj' isten, mit szállított.

- Lehetséges lenne? - kérdezte Gail.

- Előfordulhatott. Két vihar, száz vagy kétszáz év eltéréssel ugyanazon a helyen tör ki, elragad két hajót, ugyanolyan körülmények között, amelyek mindketten ugyanott keresnek menedéket és ugyanott végzik, ugyanazon a sziklazátonyon. - Treece a fejét ingatta. - Micsoda képtelenség!

- Szerintem fantasztikusan hangzik! - kiáltott fel Gail.

- Maga is úgy gondolja? Végy egy szép tiszta roncsot - semmi más nincs körülötte, meglehetősen jól felszerelve, és lehet, hogy találsz egy vagy két érmét, amelyek segítenek a datálásban. Egy évig is elpiszmoghatsz a homokban, és mégsem találsz semmit. Most képzeld el, hogy egy másik hajó van a tetején, darabjaira hullva, egy teljesen éles lőszerszállítmánnyal. Az ilyen aztán jól be tud tenni!

- Talált valamit? - kérdezte Sanders.

- Nem. Nem biztos, hogy fogok. - Treece rácsapott a papírhalmazra. - Semmi mást nem csinálok, csak az E. F. monogramot keresem ezek között. Lehet, hogy csak az időt vesztegetem vele, de valahol el kell kezdeni. És az E. F. rövidítés az egyetlen támpontunk. Most... hadd halljam, miért jöttek ide ilyen korán? Estig nem megyünk sehova.

Sandersék elmesélték neki a találkozójukat Clochesal. - Ó, istenem - suttogta Treece olyan beletörődően, mintha valami rég várt rossz hír érkezett volna meg, mikor meghallotta Cloche nevét. Egyébként csendben ült és nem szakította félbe őket.

Amikor végére értek a történetnek, megszólalt: - Jól tették, hogy nem értesítették a rendőrséget.

- Miért? - kérdezte Gail.

- Ők sem tudtak volna semmit se tenni. Az az ember csak egy árnyék. Sok helyen vannak barátai. - A fejét ingatta. - Az ördögbe is! Pech, hogy ilyen

hamar szembe kerültünk vele. Sose hallottak még felőle?

- Nem -jelentette ki David. - Kellett volna?

- Azt hiszem, nem. Egy tucat neve van. Haitiről származik. Legalábbis ezt mondják. Nehéz szétválasztani a mesét a valóságtól, ha Cloche-ról van szó. A szigeten élő feketék népi hősként tisztelik. Sokan azt hiszik, hogy Che Guevara lelke él benne tovább. Nem csak itt hiszik ezt. Mindenütt. Windwardsban és Leewardsban az anyja még élő legenda.

- Legenda? - kapta fel a fejét Gail.

- Mágia. Guadeloupe-ban és Martinique-ben a domboldalakon lévő kalyibákban látni lehet a kis szobrait. Azok ott úgy csodálják, mint... nos, azt hiszem, Eva Peron lehetne egy jó párhuzam. Az asszony szobalány volt Haitin egy szállodában. Negyvenhárom éves korában zöldhályogot kapott, és amikor olyan rosszra fordult az állapota, hogy nem tudott tovább dolgozni, egy fillér nélkül elbocsátották a szállodából. Cloche csak kisegítő pincér volt akkoriban, de okos. Elbújtatta az anyját az erdőben és kezdte kialakítani az image-ét. Úgy állította be, hogy anyja a fehér elnyomás áldozata. Történeteket terjesztett róla, mindentudó fekete hercegnőnek állította be, azt mesélte róla, hogy gyógyítani képes gyógyíthatatlan betegeket és feltámasztja a halottakat, meg ehhez hasonló dolgokat. Az emberek Krisztust akarták tisztelni benne. Az „akarták" nem a megfelelő szó. Kívánták. Mikor a mamma-kép élt, Cloche kezdte kiadni magát anyja hírvivőjének. Bejárta a szigeteket, kétszer, háromszor is járt a legtöbb helyen. Hirdette az igét. Senki nem tudja, hogy mamma él-e még, de Cloche még hirdeti az igét.

- Milyen igét? - kérdezte Sanders.

- Eljött az idő, hogy a feketék is részesedjenek a jóból. Azt hiszem, csak idő kérdése, hogy itt is megjelenjen.

- Nem úgy látom, hogy Bermuda érett lenne a forradalomra -jegyezte meg Sanders.

- Ezt nehéz megállapítani.

- Itt a feketék nem nevezhetők éppen egyenjogúnak - mondta Gail.

- Nem, de hatvannyolc óta nem volt komolyabb összetűzés, a Sharples ellen elkövetett orgyilkosságtól eltekintve, de azt sem lehetett rábizonyítani senkire.

- Ahogy Cloche szavaiból ki lehetett venni, az ő emberei ölték meg Sharplest -jegyezte meg Sanders.

- Hát persze. Miért ne mondta volna. Senki mást nem tartóztattak le, és ezzel jól lehet fenyegetni. Úgy tesz, mint azok az arab szélsőséges csoportok. Ahányszor csak lezuhan egy repülő, valamelyik csoport máris magára vállalja a felelősséget, kijelentve, hogy forradalmi tettnek szánták. Hülyeség. Elképzelhető, hogy Cloche ölte meg Sharplest, nem tagadom. De attól, hogy kijelenti, hogy ő volt, még nem biztos, hogy igaz is. Mindenesetre Bermuda egy idő óta meglehetősen békés. Tele van feszültséggel, de békés.

Treece ránézett Gailre. - A statisztikák nem hazudnak. Többségben vannak itt a feketék, és kevésbé részesülnek a jóból, mint a fehérek. Szerintem többet kapnak, mint amennyit megérdemelnek, és egyre többet kapnak. De az olyan fickó, mint Cloche, hecceli őket, meggyőzi őket arról, hogy elnyomás alatt élnek, hogy többet érdemelnének, már csak azért is, mert többen vannak. Cloche felhasználja őket a saját céljaira. Ékes szó-

nok, és különben sem nehéz meggyőzni embereket arról, hogy többet érdemelnek, mint amennyijük van.

- Cloche kommunista? - kérdezte Gail.

- Dehogyis! Persze hangoztatja a marxista alaptételt: „mindenki képességei szerint, mindenkinek szükségletei szerint", de ez minden. Azt hiszem, hogy igazából nem akar mást, mint egyfajta királyságot kiépíteni a szigeten. Természetesen nem annak nevezné. Biztos valamiféle köztársaság lenne.

- És mi van a drogokkal?

- Az pénz. A kábítószert valószínűleg az Államokban próbálja meg eladni. - Treece elhallgatott, majd folytatta: - Egymillió dollár? Akkor bizonyára aggódik. Kísértésbe estek?

Sanders Gailre pillantott. - Nem -jelentette ki.

- Kétségtelenül tisztességes summa készpénzben - mosolygott Treece, és rácsapott az asztalon heverő papírokra. - De ha megtalálom néhány darabját ennek a kirakójátéknak, és igazán szerencsénk van, akkor lehet, hogy valódi kincsre bukkanunk odalent.

- Gondolja, hogy van odalent kincs? - kérdezte Gail.

- Nem. De nem állíthatom, hogy nincs. Sose tudhatja az ember, amíg utána nem néz.

- És mit csináljunk Cloche-sal? - kérdezte Sanders. - Biztosan van rá mód, hogy elkapjuk.

- Elkapni? Erre nem fogadok. Még senkinek sem sikerült. Kikapcsolni egy időre, azt lehet, de elkapni azt nem. Este körülnézünk. Ha nem találunk több ampullát, akkor személyesen elvihetjük Cloche-nak azt a kettőt, amit találtak, átadjuk neki jókívánságaink közepette. Ha szerencsénk van, ez fog tör-

ténni. De mielőtt nekilátunk, beszélni akarok Adam Coffinnal.

- Ki az?

- Ö az, aki túlélte a *Goliath* zátonyra futását. Azt hiszem, még mindig nehezen lehet kihúzni belőle egypár szót a kábítószerről, de talán, ha meglátja az ampullákat, megered a nyelve. - Treece zsebre vágta a két ampullát. - Hagyják itt a motorjaikat! Később majd úgyis visszajönnek. Beférünk mindannyian Kevin kocsijába.

- Valamit szeretnék kérdezni a merüléssel kapcsolatban - mondta Gail. - Tegnap óta vérzik az orrom.

- Nagyon?

- Nem.

- Ne aggódjon! Egy darabig, mondjuk egy-két napig ne érje nedvesség! A merülés ugyanis irritálja az orrüreg nyálkahártyáját. Most egy ideig ne merüljön, és ki fog tisztulni.

- Mi legyen a mai estével?

- Én a maga helyében nem jönnék. Nincs értelme erőltetni. Két ember is elég. - Treece kinyitotta előttük a konyhaajtót. - Akkor viszont menjenek előre a motorjaikkal! Elmegyek magukért a szállodába, és onnan együtt megyünk el Coffinhoz.

A parányi, mészkőből épített házat ápolt növényzet vette körül. Az ablakok a Hamilton Harbourra néztek. Nem kocsifeljáró vezetett fel, hanem csak egy salakos kis ösvény, épp olyan széles, hogy az autó anélkül félreállhatott, hogy az elhaladó forgalmat akadályozta volna. Treece orral beállt a Hillmann-nal a bozótba, úgy, hogy elég hely maradjon még mögötte a két motorbicikli számára.

Nevetségesen nézett ki a kocsiban ülve. Teljesen összekuporodott, nehogy beverje a fejét a tetőbe. Lába olyan hosszú volt és úgy begörcsölt, hogy először nem tudott kilépni a kocsiból. Csak úgy tudott kiszállni, ha kinyitotta az ajtót, jobbra dőlt és a földön kezére támaszkodva, maga után húzta a lábát.

- Ócska teknő - morogta, miközben megtörölte a kezét a nadrágjában. - Fránya törpéknek készítették.

- Ha baleset érné ezzel a kocsival - mondta Sanders -, magát vágópisztollyal kellene kivágni belőle. Miért nem használ motorkerékpárt?

- Azok csak öngyilkosjelölteknek valók! Az egyetlen jó dolog bennük az, hogy lefoglalják a négereket.

Treece Gailre nézett, elmosolyodott. - Bocsásson meg! Javíthatatlan vagyok.

Elindultak a ház irányában. Kis emberke kapirgált négykézláb a bejárati ajtó mellett lévő virágágyásban.

- Adam - szólította meg Treece.

Coffin felkapta a fejét. - Treece! - kiáltotta meglepetten. Fürgén felpattant. Csak egy szakadt, pamutvászon rövidnadrágot viselt. Barnára sült, szikár, inas testén nem volt semmi súlyfelesleg. Karés mellizmainak rostjait olyan mértékben látni lehetett, mint az anatómiakönyvekben lévő rajzokon. Folyamatosan hunyorgott, ami mély barázdákat szántott száraz barna bőrébe az arcán és a homlokán. Kusza, fehér haja sörényszerűen lógott. Coffin rámosolygott Treece-re, kivillantva sorvadt ínyét és imitt-amott egy-egy letöredezett, sárga fogat. - Örülök, hogy látlak. Régen találkoztunk.

- Igen. Régen. - Kezet ráztak. Treece hatalmas

markában szinte elveszett Coffin csontos kis keze. - Beugrottunk, hogy egypár szót váltsunk veled. - Bemutatta Sanderséket Coffinnak.

- Akkor jöjjenek be! - invitálta őket a kisöreg a sötét házba.

Az egyetlen szobából álló lakást a bútorok osztották három részre. A jobb oldali falon két acélgyűrűre felerősítve függőágy lógott, meglehetősen ferdén. Egy elhúzott függöny mögött David vécét és mosdót fedezett fel. A szoba közepén az 1950-es évjáratú tévé előtt állt a helyiség egyetlen párnázott széke. Balra egy mosogató, rezsó, hűtőszekrény, konyhaszekrény és egy kártyaasztal állt, amelyet két szék és két hokedli vett körül.

- Üljenek le! - mondta Coffin. Kinyitotta a szekrényt és az ott sorakozó üvegek felé intett. - Válasszanak! Jómagam félárbocon vagyok. Az öreg belek nem bírják a borókabogyót.

Sanders zavartan Treece-re pillantott és látta, ahogy az Coffinra vigyorog.

- Én egy kis rumot kérek - mondta Treece. - Mióta vagy félárbocon?

- Most már jó ideje - válaszolt Coffin. - Nem nehéz, ha elég fegyelmezett az ember. - Sandersre tekintett. - És magának?

- Gin tonikkal jó lenne - válaszolt Sanders.

Gail bólintott. - Ugyanazt kérem. Köszönöm.

- Máris. - Coffin elővett négy poharat a szekrényből, kettőbe gint töltött - jég és tonik nélkül - és odanyújtotta Gailnek és Davidnek. A másik kettőbe sötét barbadost töltött. Az egyiket Treece kezébe nyomta, a másikból nagyot kortyolt és leült.

- Azt hittem, nem iszol - jegyezte meg Treece.

- Nem is. Hónapok óta nem ment le egy csepp gin se a torkomon. A rum nem alkohol, csak a túl-

éléshez kell. Ha nem iszod, lelassul a vérkeringésed. Ez tény.

Sanders beleszürcsölt a meleg ginbe, elfojtott egy fintort, amikor a húzós ital végigégette a torkát.

- Hát akkor mondjátok el ennek az öreg embernek, mi szél hozott ide titeket! - Coffin mosolygott. - Vagy csak éppen ezt a napot szántátok az idősek és betegek meglátogatására?

Treece benyúlt a zsebébe és szó nélkül letette a két ampullát az asztalra.

Coffin nem nyúlt hozzájuk. Egyszerűen csak bámulta őket és semmit sem szólt. Felnézett, először Treece-re, aztán Sandersékre. Arca közömbös maradt, de valahogy más volt a szeme. Fényes lett. Sanders nem tudott rájönni, hogy az izgalomtól vagy a félelemtől, vagy talán mindkettőtől.

- Mennyit tudnak? - kérdezte Coffin Treece-t, Sandersék felé biccentve.

- Mindent, amit én tudok. Rábukkantak a roncsra. - Aztán Treece elmesélte Cloche Sanderséknek tett ajánlatát.

- A pimasz fráter! - szólalt meg Coffin, mikor Treece a végére ért. - Hozzám kellett volna jönnie azzal az egymillióval. Az nekem jár.

- Rólad azt hiszik, hogy hibbant vagy, Adam. És hagyd is meg őket ebben a hitben! Így biztonságosabb. Mellesleg a *Goliath* már nem téged illet. Ellenőriztem. Most pedig hadd halljam az igazat! Mennyi volt belőle?

Coffin habozott. - Az igazság csak bajt hoz az emberre - mondta, és a fény felé tartotta az egyik ampullát. - Már egyszer elárultam az igazat, és átkozott közel voltam ahhoz, hogy kinyírjanak.

- Cloche még eljöhet és meg is teheti, Adam, ha

csak gyorsan fel nem hozzuk a cuccot. Mennyi volt lent?

Coffin kiitta a rumot, az üveghez nyúlt és újra megtöltötte a poharat. - Szivardobozokban voltak. Negyvennyolcat tettek egy dobozba, kartondobozokkal bástyázták körül őket. A hajórakomány-jegyzék szerint tízezer dobozt szállítottunk. És ez igaz is lehetett. Én raktam halomba őket.

- Benne volt a jegyzékben, hogy mit tartalmaznak az ampullák?

- Nem, de mi mégis tudtuk. Főleg morfium volt bennük, valamennyi tiszta ópium, és egy kis adrenalin. De főleg morfium.

- És heroin? - kérdezte Sanders.

- Az nem volt. Legalábbis...

- Az ugyanaz - szakította félbe Gail.

- Ezt hogy érted? - kérdezte Sanders.

- Hidd el! Egyszer szerkesztettem egy kábítószerekről szóló könyvet. Minden heroin ecetsavval hevített morfium. Ahogy bekerül a szervezetbe, visszaalakul morfiummá.

- Akkor szerinted miért nem szednek a kábítószeresek morfiumot?

- Ez nem rajtuk múlik, ők azt szedik, amihez a kábszerügynöknél hozzájutnak, az ügynökök pedig azt adják el, amit a csempészektől kapnak. A csempészek heroint csempésznek, mert több pénzt nyernek belőle, ugyanis egy font tiszta morfiumból több mint egy font heroint lehet nyerni, és abból nem kell annyit bevenned, mert erősebb, mint a tiszta morfium, hamarabb eljut az agyba. Egyébként, ha feltételezzük, hogy a hajórakományból félmillió adag heroinhoz lehet hozzájutni, és mint tudjuk, egy adag a feketepiacon úgy tíz

és húsz dollár között van, akkor körülbelül öttízmillió dollár érték van odalent. Uramfia!

- Adam! Hol szállították? - kérdezte Treece.

- A hármas rekeszben. A legtöbbet. A hajó közepében. Körülbástyáztam liszteszsákokkal.

- Volt valami alattuk?

- Igen. Tüzérségi lövegek. Félredobáltuk a homokzsákokat, és a lövegeket tettük oda. Kockázatos út volt, mondhatom. Az egyik cimborámnak zárkába kellett mennie három napra, mert egyszer rágyújtott.

- A hajó nem borult fel, mikor elsüllyedt, ugye?

- Amennyire én tudom, nem. De nem láthattam, hogy dőlt meg.

- Tehát ha kidőlt a rakomány, akkor a lövegek értek le a leghamarabb. A szivardobozoknak rajtuk kell lenniük.

- Azok fadobozok voltak. Ne felejtsd el! Ráadásul vékonyak. Mostanra már nem maradt belőlük semmi.

Treece bólintott. - Hacsak nem préselték őket össze a lövegek ládái. Az ampullák azonban a vízben pillekönnyűek, és ezért nem süllyedtek olyan mélyen bele a homokba.

- Ha engem kérdezel, a viharok teljesen szétrázták valamennyit.

- Én is ezt gondoltam volna - Treece ujjai közé vette az egyik ampullát -, amíg ezek fel nem bukkantak.

- De ahogy mondtad, egy védett lyukban voltak. Fogadok, hogy a többi odalett.

- Vagy nem. Ma este meglátjuk.

Coffin az utolsó cseppig kiitta a rumot, és a poharat lecsapta az asztalra. - Nagyon jó. Készen állok.

Treece elmosolyodott. - Nem. Csak mi megyünk. Ha találunk még, akkor szükségünk van rád.

- De ez az én hajóm! Azt hiszitek, hogy nem vagyok jó állapotban? - Coffin öklével megveregette a mellkasát. Szeme csillogott, arca kivörösödött a rumtól. - Olyan erős vagyok, mint egy bivaly. Mit gondolnak? Hány éves vagyok?

- Adam, én tudom, hogy hány éves vagy - felelt Treece nyugodtan.

Sanders ránézett Coffinra, gyorsan mérlegelt. Úgy becsülte, hogy legalább hetvenéves.

- Azt mondanám, úgy... hatvan.

- Látod, Treece? - nevetett fel Coffin. - Hatvan. - Visszafordult Sandershez. - Hetvenkettő vagyok, fiam! És erős, mint a bivaly.

- Adam - Treece megérintette Coffin karját -, senki nem állítja, hogy nem vagy jó erőben. De nem akarom, hogy bárki is meglásson, amint lemész a roncshoz. Túlságosan jól ismernek. - Treece belelendült a hazugságba. - Átkozottul híres vagy! Ha az emberek megtudják, hogy ott vagy a roncsnál, azonnal híre megy, hogy van valami.

Coffin hátradőlt ültében. Megenyhítette a hízelgés.

- Van benne valami. Nem akarom elrontani a dolgot. - Szemügyre vette az üres poharat. - Azt mondom, igyunk rá!

- Nem - ellenkezett Treece és felállt. - Dolgom van.

Coffin egészen az útig kísérte Treece-t és Sanderséket.

Treece kinyitotta a Hillmann ajtaját, és ahogy a polip mászik be, egyik karját a másik után behúzva a sziklazátonyon lévő repedésbe, olyan lassan helyezte el egyik tagját a másik után a kocsiban.

- Ne vegyél nagy levegőt, mert a mellkasoddal megnyomod a dudát! - intette Coffin.

- Velem jönnek, vagy maguktól is visszatalálnak? - kérdezte Treece Sanderstől.

- Visszatalálunk. Csak menjen előre!

Treece ránézett Gailre. Nem szólalt meg rögtön, nyilvánvalóan mérlegelte a szavait. - Maga ugye ott marad a szállodába ma este?

- Azt hiszem, igen - felelte Gail. - Miért?

- Helyes, tartsa zárva az ajtót! Nem akarom ijesztgetni, de Cloche biztos tudja majd, hogy maga ott van.

Gail emlékezett rá, hol álltak reggel a motorkerékpárok. - Tudom.

Treece beindította a kocsit, megvárta, amíg elmegy egy taxi, aztán ráfordult az útra, és elindult St. David felé.

Amikor a kocsi eltűnt a szemük elől, Coffin végignézett az üres úton. Sandersék felszálltak a motorra és felvették a sisakot.

- Viszontlátásra, Mr. Coffin! - mondta Gail.

Coffin nem felelt. - Ismertem sráckorában - mondta. - Rendes fickó.

Gail és David egymásra néztek. - Igen - helyeselt Gail. - Rendes embernek látszik.

- Igen. Mint maga az Isten. Jobbat érdemelne.

- Minél jobbat?

- A magánynál. A szomorúságnál. Az csak az olyan öreg pasasoknak való, mint én. A mi esetünkben *megszokott, hogy* magányosak vagyunk. De egy olyan fiatal fickó, mint ő... Az nincs jól. Kellene, hogy legyen egy fia, akinek átadhatja az ismereteit.

- Talán szeret egyedül élni - szólalt meg Sanders.

Coffin ránézett. Villámokat szórt a tekintete. - Méghogy szereti? - kiáltott élesen. - Méghogy szereti? Maguk aztán sokat tudnak róla -jegyezte meg gúnyosan és elfordult.

David és Gail látták, ahogy Coffin megy felfelé a dombon, vissza a házhoz.

- Mit kellett volna mondanom? - kérdezte Sanders.

- Nem tudom. De biztos nem a megfelelőt mondtad.

Sanders az órájára nézett. - Menjünk! Sötétedésig még meg kell tennem az utat vissza St. Davidbe.

6.

A hold fent volt a látóhatáron, aranyhidat festett a víztükörre.

Treece tizenöt méter hosszú, fából készült csónakja a *Corsair* nevet viselte, amelyet a hajó farára festettek. Sanders Treece mellett állt a kormánynál és hátrafelé nézett. A hajótest eredetileg szabványos méretű halászhajó lehetett, amelyet Treece mostanra radikálisan átalakított, hogy alkalmas legyen speciális feladatok ellátására, így meglehetősen furcsán nézett ki. Emelőkarokat szerelt fel a kabin két oldalára, a hajóperemre pedig fogasrudakat az oxigénpalackoknak. Ahol pedig egy szék szokott ráerősítve lenni a fedélzetre, ott most egy kompresszor állt. Egy kb. négy méter hosszú, tíz centiméter átmérőjű alumíniumcső volt a hajó jobb szélére rögzítve. A tájolóállványzaton lévő lámpa halványsárga fényt vetített Treece arcára.

- Olyan sok a csillag odafent, hogy nem tudom megkülönböztetni tőlük St. David fényét - szólalt meg Sanders.

- Az az, amelyik azonos időközönként villan fel - mondta Treece.

A tenger teljesen nyugodt volt. Egy mérföldre voltak a parttól, azzal párhuzamosan haladtak. A parti fények szabályos időközönként követték egymást.

- Minden fény ugyanúgy néz ki - állapította meg Sanders. - Honnan tudja, hogy hol jár?

- Szokás kérdése az egész. Ha már ismeri az ember a partszakaszt, ki lehet találni a fények elrendeződéséből. Orange Grove és Coral Beach rögtön szembeötlik. Majd meglátja.

- Hogy tudja kikerülni a zátonyokat a sötétben? Hisz nem lehet meglátni őket.

- Olyan estéken, mint amilyen a mai is, kicsit nehezebb a dolga az embernek. Nem elég erős a szél, hogy törőhullámokat kavarjon, amelyek jeleznék a zátonyt. Egyszerűen csak nekivág az ember. - Treece mosolygott.

- Ha az ember biztos akar lenni a dolgában, ráerősít a hajótestre egy rudat, amelynek végéről két acélsarkantyú lóg le a vízbe, és a fémes hang jelzi majd a zátony jelenlétét.

Vinnyogás hallatszott a hajó orrából. Sanders a szélvédőn keresztül megpillantotta Charlotte-ot. A kutya a hajóorrból kinyúló emelvényen kuporgott. Tompora remegett, izgatottan csóválta a farkát.

- Mi baja van?

- A foszforeszkálás - felelt Treece. - Nézzen csak ki oldalt!

Sanders kihajolt a hajó jobb oldalán és előrenézett. Parányi fehér fények képeztek palástot a hajóorr által hasított vízen.

- Biolumineszcenciának hívják ezt a jelenséget.

A csónak megzavarja a vízben élő mikroorganizmusokat, és azok fénykibocsátással reagálnak. Van köztük rovar, meg különböző rákfélék. Tulajdonképpen olyanok, mint a szentjánosbogarak. A háború alatt a japánok ezeket dörzsölték a kezükben, úgy olvastak térképet éjjel a dzsungelben. Charlotte be akarja kapni őket.

- Jó étvágya van -jegyezte meg Sanders.

- Egyszer még ebéd lesz belőle. Nemrégiben ráugrott egy a csónak körül cirkáló cápára és a bestia hátán állva, megpróbált kiharapni belőle egy darabot.

- Hogy lehet az, hogy a cápa nem bántotta.

Treece felnevetett. - A cápa pokolian megijedt. Nem volt éppen hozzászokva, hogy egy szőrpamacs ráugorjon. Inába szállt a bátorsága és lelépett. Aztán visszajött újból és újból, de addigra már kivittem ezt az ostoba jószágot a partra.

- És miért hozza magával a kutyát?

- Magányosnak érzi magát, ha otthon hagyom. - Treece balra fordította a kormányt. - Különben is, jó társaság.

Elhallgattak, nézték a csillogó víztükröt és a vibráló parti fényeket. Sanders mélyet szippantott. Boldogan lélegezte be a friss, sós levegőt. Nem emlékezett rá, hogy érezte-e már ennyire jól magát valaha is. Mintha ifjúkori álmai váltak volna válóra. Mint egy gyerek, örült és büszke volt rá, hogy egyedül van Treece-szel. Egy kicsit elszégyellte magát, amikor ráébredt, hogy örül neki, hogy Gail nincs velük. Ez valami egészen különleges dolog volt, egy élmény, amit nem kell megosztania senkivel. „Ne légy már középkorú kamasz! A legfőbb oka annak, hogy nem hoztad ki Gailt, az az, hogy veszélyes lett volna."

Végiggondolta a szóba jöhető veszélyeket, és - mint mindig - most is ambivalens érzései támadtak. Ideges és izgatott volt egyszerre. Félt az ismeretlentől, de ugyanakkor türelmetlenül várta, hogy szembesüljön vele. Sóvárgott az után, amit eddig még sose csinált. Ahogy nézte a sötét vizet, a várakozástól felállt a karján a szőr.

Pár percig délnyugati irányban haladtak. - Odanézzen! - kiáltott Treece és előremutatott. - Az Orange Grove. Látni lehet a fényekből. Az a négy, amelyek szorosan egymás mellett sorakoznak, az az étkező. Az a sötét pont a konyha, az a hosszú vékony a bár ablaka.

- Mit csinál a ködös estéken?

- Otthon maradok.

Treece háromnegyedre kapcsolta a sebességet, amíg el nem haladtak közvetlenül Orange Grove fényei mellett. Aztán a part irányába fordult és erősen lelassított. A fülke ablakán keresztül a vizet kémlelte. -Jó lenne egy kis szél - mondta. - És egy kis felhő sem ártana. A holdfényben annyira feltűnőek leszünk, mint cseresznyék a habostortán.

- Mennyire közelíti meg?

- Egy méterre. Meg kell úsznunk egy-két karcolással.

- Zavarná, ha előremennék?

- Nem. Kiáltson, ha lát valamit, ami zavarhat minket!

Sanders a hajó orrába ment. A kutya még mindig elállta az emelvényhez vezető utat. Sanders gyengéden félrelökte és kiment az emelvény szélére. A csónak orra surrogva hasította a vizet. Onnan, ahol Sanders állt, annyira lehetett hallani ezt a zajt, mint a motor pöfögését. Sanders a holdfénycsíkot nézte a vízen. Valami ezüstös fény csillant meg a

felszínen, a holdsugarat keresztezve, majd egy csobbanással eltűnt a mélyben. Sanders hátranézett. - Barracuda - mondta Treece.

Átmentek az első zátonysoron, majd a másodikon. Sanders látta, ahogy húsz-harminc méterre a csónaktól a víz koncentrikus körökben hullámzik, mintha egy láthatatlan kéz fentről követ dobott volna bele. - Mi az? - kérdezte.

Treece lábujjhegyre állt. - A Bejesus! - kiáltotta és teljesen balra kapta a kormányt. - A szemét bizony kilyukasztott volna minket.

- Zátony?

- Igen. Most már elértük a harmadik sort. - Treece a csónak orrát a part felé irányította és leállította a motort. A csónak még sodródott egy darabig, majd megállt, majdnem mozdulatlanul vesztegelt. Treece odaugrott a csónak szélére. - Nincs se szél, se áramlat. Semmi. Megtart minket egy horgony is. - Kidobott egy vasmacskát, engedte a láncot, amíg meg nem ereszkedett. Akkor megrántotta kétszer, rögzítve a horgonyt a korallon.

A láncot egy, a csónak orrában lévő kötélbakra tekerte. - Öltözzünk be!

Hátramentek a vezetőfülkébe. A kutya követte őket. Amíg Sanders az adagolót rácsatlakoztatta az oxigénpalack szájára, majd a holdfény felé tartva, meggyőződött róla, hogy nem fordítva tette rá, Treece lement a kajütbe. Két, fekete neoprén csizmából, nadrágból és kapucnis felsőrészből álló búvárruhát dobott fel a fedélzeti nyíláson.

- Hideg a víz? - kérdezte Sanders.

-Nem. De a sziklák megnyúznak minket. Ha pedig véletlenül nekimegy az ember valaminek, bizony kirázza a hideg. - Treece megint eltűnt,

majd egyik kezében egy fémdobozt, a másikban egy hatalmas vízhatlan burkolatú elemlámpát tartva, jelent meg újra. - Nem használjuk majd, csak akkor, ha kell. Átkozottul jó jelzővilágításként szolgál odalent.

- Hogy látunk majd?

- Majd én látok vele - mondta Treece és rámutatott a fémdobozra. - Maga szorosan mellettem lesz. - Kinyitotta.

Egy maszk és egy pisztoly alakú lámpa feküdt a gondosan kibélelt dobozban. - Infravörös lámpa. Így majd megtalálom azt a követ, amit maga letett.

Felöltöztek és kiültek a csónak jobb szélére. - Nézze meg az óráját! - utasította Treece. - Fél óra múlva fel kell jönnie, akkor is, ha van még levegője. Lehet, hogy van valamennyi áramlás odalent, és nem lenne valami mulatságos, ha ötszáz métert kellene visszafelé úszni az üres palackot szívogatva.

Treece benyúlt a csónak pereme alá és elővett egy pingpongütőt, beledugta az övébe. A kutya a farkát csóválva Treece uszonyait szaglászta.

- Irányítsd a csónakot, Charlotte! - szólt oda neki Treece, majd Sandersre nézett. - Kész van? Együtt fogunk lemenni. Ha leérünk a fenékre, kapcsolja fel a lámpát és gyorsan nézzen körül! Csinálja olyan gyorsan, amennyire lehet. Ha észrevett valami ismerős dolgot, tehát tudja, hol vagyunk, akkor kapcsolja le és menjen tovább! Ha szerencsénk lesz - feltartotta az infravörös lámpát -, akkor nem kell túl sokat használnunk.

- Miből gondolja, hogy bárki is kijönni ide utánunk?

- Nem biztos, de fönnáll a lehetősége. Nincs értelme ide csalogatni bárkit is.

Treece feltette a száj részt, és hüvelykujját felfelé

tartva, mutatta, hogy kész van. Sanders ugyanezzel a jellel válaszolt. Háttal beledőltek a vízbe.

A mélyben szuroksötét volt. A sötétnél is sötétebb, sűrű feketeség vette körül őket. Sanders nyitva tartotta a szemét, de nem látott semmit, még a buborékokat sem, még a maszkján lévő védőlemez szélét sem, de még az egészen az orra közelében feltartott kisujj át sem látta. Egy pillanatig azt hitte, hogy hirtelen megvakult. A víz susogott az orra körül. Kicsit előrehúzta a maszkját, hogy megtörölje. Kitapogatta a védőlemez tetejét és erősen megnyomkodta. Az orrán engedte ki a levegőt, apró hullámzó fénypontokat látott. A csillagok fényét verte vissza a víz.

Ahogy kifújta a levegőt, kezdett süllyedni lefelé. Levegőt vett, mire a süllyedés lelassult. A víz először hűvös volt, majd - a búvárruhának köszönhetően - elérte a testhőmérsékletet. Sandersnek melege lett, tehetetlennek érezte magát, és olyan békésen ringatózott, mintha még anyja méhében lenne. Kitárta a karját és lágyan siklott lefelé.

Az uszonyok homokot tapintottak. Az enyhe áramlás elég volt ahhoz, hogy Davidnek nehéz legyen megállnia a lábán, ezért letérdelt. A lámpa gumiszalaggal volt a derekára erősítve. Kitapogatta a kapcsolót és hüvelykujjával megnyomta a gombot. Sárga fény hasított bele a sötétségbe.

Sandersnek fogalma sem volt róla, hol van vagy merre tart. Végigpásztázta a homokot és a sziklákat. Meghökkent a káprázatos színek láttán, amelyeket az izzó fény csalt elő. Nappal a homok sápadt, szürkéskék színű, a kövek kékesbarnák, a halak kékeszöldek. A fény kihozta az eredeti színeket. A korall fehérben és a piros és narancssárga különböző árnyalataiban pompázott. Az alvó papa-

gájhal hasa rózsaszínű volt. Sandersnek hirtelen szembeötlött egy barna csík, zölddel fedve. Rájött, hogy a roncs egyik gerendája lehet. A fénysugár szélén egy kis barracuda feje jelent meg. A hal csak egy pillanatra állt meg. Sanders körülnézett. A keskeny, sárga sávon kívül minden fekete volt. Azon gondolkozott, vajon a cápákat vonzza-e a fény.

Valami hozzáért a vállához. Megrettenve fordult hátra. Érezte, hogy ujjak érnek hozzá, aztán meglátta Treece hatalmas fekete alakját, amint belemozdul a fénysávba. Treece intett Sandersnek, hogy kapcsolja ki a lámpát és kövesse. Odanyújtotta a kezét. Sanders megfogta, lekapcsolta a lámpát. Amikor gyengéd rángatást érzett, elkezdett úszni Treece mellett.

Még mindig csak feketeséget látott maga körül. Treece speciális maszkja nélkül az infravörös fény láthatatlan volt. Sanders feltételezte, hogy Treece a barlang felé tart, mivel teljesen határozottan haladt előre, gyorsan úszott, minden kitérő nélkül, viszonylag egyenesen.

Treece lelassított, majd megállt. Kezével odairányította Sanderst a tengerfenék egy pontjára. Megérintette a lámpát, mire Sanders megnyomta a kapcsológombot. A barlang szájánál voltak.

A fehér homok és a sziklafal visszaverte a fényt. Sanders megpillantotta a jelzőkövet, amit ők helyeztek el a barlangban. Treece elvette onnan és letette a homokba az infralámpa mellé. Egyik ujjával a kő helyére mutatott, jelezve Sandersnek, hogy odairányítsa a fényt. Aztán elővette a pingpongütőt. Rövid és gyors mozdulatokkal kezdte vele lapátolni a homokot. Néhány másodperc múlva homokfelhő gomolygott a barlangban. Sanders egé-

szen közel hajolt a lámpához. Egyre nagyobb lett a mélyedés a homokban. Jó néhány centiméter széles volt már, az átmérője pedig több mint harminc centi. Treece Sanders mellé hajolt. Fejük szinte összeért. Közben a pingpongütő szorgosan dolgozott.

Treece abbahagyta az ásást Sanders először azt hitte, feladta, de aztán látta, hogy Treece két ujja belemélyed a homokba és egy barna, papírszerű valamit húz ki belőle. Valami halvány lenyomat látszott a papíron, írás vagy nyomtatott sorok nyoma. Treece folytatta az ásást. Sanders látta, hogy valami megcsillan a homokban.

Treece ujjaival olyan óvatosan nyúlt oda, mintha szálkát távolítana el egy gyerek talpából. Egy ampullát húzott ki a homokból.

Hamarosan megint megjelent néhány papírdarab. Elkorhadt fa. Sanders most már látta, hogy az ampullákat őrző szivardobozok maradványai lehetnek. Aztán megint felszínre került egy ampulla. Aztán egyszerre kettő. Majd ahogy egyre mélyült a lyuk, feltűnt egy megfakult, lepattogzott doboz sarka. Sanders egy kicsit hátrább ment, mert úgy tűnt, hogy a doboz nagyobbik része a barlangon kívül van. Treece addig ásott, míg elő nem került a ládika. Fejjel lefelé feküdt a homokban. A négyszögletes alj úgy tizenöt centiméter széles, húsz centiméter hosszú lehetett. Treece félretette a pingpongütőt és finoman megemelte a málladozó dobozt. Még sikerült egy darabban kivennie. A léphez hasonló, kilyuggatott kartonlemezben negyvennyolc teljesen épen maradt ampulla volt.

Treece nem ért hozzájuk. Felvette az ütőt és újból ásni kezdett, a barlang szájától távolodva. A barlang körül kavargó homok megint kezdte elte-

metni a fiolákat. Treece addig ásott, míg egy másik doboz szélére nem bukkant. Akkor abbahagyta. A fény felé tartotta a bal csuklóját és feltűrte a búvárruha ujját. Sanders rápillantott a karórája számlapjára. Már harminckét perce voltak lent. Treece hüvelykujjával felfelé mutatott és kivette Sanders kezéből a lámpát.

Sanders lassan emelkedett a fekete vízben, szemével kísérte a fénycsíkot, amely haladt egy-két métert, aztán megállt, majd megint elindult. Sanders nem használta a karját úszás közben, egyszerűen csak a lábával lökte magát előre. Ügyelt rá, hogy minél kisebb zajt csapjon, mert hirtelen egyedül érezte magát, kiszolgáltatottnak ebben a nagy feketeségben. Nem tudta használni az érzékszerveit és félt, hogy felhívja magára egy a gyengékre és magányosokra vadászó állat figyelmét.

Felért a felszínre. Körülnézett és meglátta, hogy elszámította magát. Jó távol került a csónaktól. A holdfényben fekete árnyékként rajzolódott ki az úgy ötven méterre veszteglő csónak. Sanders nem akart a víz színén úszni, hisz akkor jobban felkavarja a vizet, ami egy a mélyben lévő állatot megsebzett hal mozgására emlékeztethet. Ezért lebukott és a vízfelszín alatt tempózott a csónak irányában. Kétszer dugta ki a fejét vízből, és mind a kétszer meg kellett állapítania, hogy eltért az iránytól. Mivel nem látott a fenéken semmit, amihez viszonyíthatott volna, így nem tudta tartani az irányt.

Túl gyorsan lélegzett, túl mélyeket. Tüdeje több levegőért kapkodott, mint amennyit az adagoló egyszerre biztosított. „Álljunk csak meg!" - mondta magában. - „Hagyd abba, különben kifogy a levegőd!" Abbahagyta az úszást és csak lebegett a vízben. Kényszerítette magát, hogy lassabban vegye a

levegőt. Fokozatosan megszűnt a fájdalom a tüdejében. Kiemelte a fejét a vízből, meglátta a csónakot. Lassan és nyugodtan odatempózott.

Odaért, megkapaszkodott a csónak faránál lévő búvárteraszba, amely lehetővé tette, hogy a búvár minden segítség nélkül felmászhasson. Levette az oxigénpalackot a hátáról és rátette a teraszra. Aztán felhúzta magát és leült. Nehezen lélegzett, uszonyos lábát a vízbe lógatta. A csónak orrából vinnyogás hallatszott.

A terasz mellett felbukkant Treece feje. Kiköpte a száj részt. - Hol van Charlotte? - kérdezte.

- Ott elöl. Úgy hallom, rémálmai vannak.

- Nem hiszem. - Treece felhúzta magát, a palackot és minden egyebet, aztán egy mozdulattal félresöpörte a palackot és a fardeszkán termett.

- Sose szokott a csónakban aludni. Mindig vár rám, hogy aztán lenyalja az arcomról a sót. - Elindult előre. Sanders utána.

Ahogy közeledtek a hajó orrához, úgy vált a vinnyogás egyre hangosabbá és eszeveszettebbé. Sanders csak Treece sziluettjét látta. Az a hatalmas ember biztosan és kecsesen mozgott még a sötétben is. Aztán megállt. Felordított:

- A rohadékok!

- Mi történt? - Treece mellé érve Sanders meglátta a kutyát. A szegény pára nekilökődött a csónak peremének, teljesen összegömbölyödve csapkodta magát hozzá, vadul harapdálva a horpaszát. Egy fényes valami állt ki a farából, pont a farka felett, ahol a kutya már nem érhette el a fogával. Többször megpróbálhatta elérni azt a vacakot, mert a horpasza felé kapkodva, már jókora darabon kitépte a szőrt és még a húst is saját combjából. Kimerülten és vinnyogva harapdálta magát.

Treece leguggolt és egy mozdulattal lecsendesítette a kutyát. A szegény állat mozogni kezdett.

- Jól van - mondta Treece gyengéden. -Jól van. - Megfogta a kutya tarkóját, és lenyomta a fejét a dekkre. A másik kezével kihúzta az acéldarabot a kutya hátából. Megszabadulva a fájdalomtól, a szegény jószág nyöszörögve nyalogatni kezdte magát.

- Mi történt?

Treece nagy léptekkel visszament a hajó farába, beugrott a vezetőfülkébe és felkapcsolta a villanyt. Egy öt centiméter hosszú, toll alakú kés volt a kezében. - Mi az ördögöt akartak ezzel?

Sanders meglátta a kést. - Cloche - mondta.

- Micsoda?

- Cloche ugyanilyen tollat visel a nyakában, csak valamivel kisebbet. Ez biztosan az ő jele. Gailt és engem már megdolgozott. Most nyilván önt akarja kényszeríteni, hogy tárgyaljon vele.

- Az idióta! - kiáltott Treece. - Csak ezért bízott meg valami talpnyalót, hogy kievezzen ide és rálőjön a kutyámra? És azt hiszi, hogy emiatt majd a lábai elé borulok? - Köpött egyet. - Csak jól felidegelt.

Felnézett, látta, ahogy a kutya a csónak peremén sántikál. - Adja csak ide az elsősegélyládát! - mondta és a csónak jobb oldalán lévő ládikára mutatott. - Be kell kötözni az öreg hölgyet.

Leemelte a kutyát a csónak pereméről és letette a fedélzetre. Gyengéden kényszerítette, hogy lefeküdjön.

Treece összecsíptette az összetapadt szőrt a tátongó seb körül, lefertőtlenítette a sebet és sebhintőport szórt rá. Közben kedvesen gügyögött a szegény ebnek. Nyugtatgatta, biztatta, vigasztalta.

Sandersnek úgy tűnt, hogy Treece szülői gyengédséggel és odaadással ápolja az állatot.

A kutya pedig egy hang és mozdulat nélkül tűrte a kezelést.

Treece, mikor végzett, megvakarta a kutya füle tövét. - Azt hiszem, jobb lesz, ha bekötözlek. - Gézt és ragtapaszt keresett. - Amennyire ismerlek, már megkóstoltad magad, és ezek után felfalod a tested egész a nyakadig. - Felsegítette a kutyát. Az erőtlen farkcsóválások közepette elbicegett a sarokba és lefeküdt.

- Mit gondol? Most mire készülnek? - kérdezte Sanders.

- Cloche? Nem tudom. Betakartam azokat az ampullákat, így nem lesz teljesen biztos benne, hogy találtunk bármit is. De ezzel csak egy-két napot nyertünk. - Treece a fejét csóválta. - Uram Isten, hogy mekkora rakomány van odalent!

- Több, mint amit láttunk?

- Persze. A doboz a legtetején volt. Úgy képzelem, hogy a hármas rekesz nekiütközött a sziklának és megdőlt egy kicsit. Majd lehet, hogy hátracsúszott és kiszakadt a belseje. - Treece egy felfordított V-t írt le kezével a levegőben.

- Amit láttunk, az a teteje volt. Minél távolabb ástam a barlangtól, annál szélesebb lett a minta. A dobozok összekeveredtek a lövegekkel.

- Mindet fel tudjuk majd hozni?

- Hát nem pingpongütővel. Homokszivattyúra lesz szükségünk hozzá. - A csónak pereméhez rögzített alumíniumcsőre mutatott. - És Desco-felszereléssel kell lemennünk, nem pedig oxigénpalackokkal, hiszen nem jöhetünk fel félóránként új palackért. Ahhoz be kellene indítani a kompresszort

is, és *az* meglehetősen nagy zajt csapna. Rosszul sülhetne el.

- Miért?

- A lenti cucc biztosan összekeveredett a tüzérségi lövegekkel.

- De hát azok nincsenek kibiztosítva, ugye?

- Az nem számít. A réz korrodál. A gyutacsok talán elgyengültek. A gránátokban lévő kordit pedig még mindig olyan jó, mintha új lenne. Ha összeütődnek, vagy ráesnek egy szikladarabra, pláne, ha vágópisztolyt használunk, akkor hamarosan Szent Péternek hárfázhatunk.

- Nem segítene a kormányzóság?

- A bermudai kormányzóság? - Treece hangosan nevetett. - De igen. A királyi papírtekercsgyártókkal írattatnak egy mesés pergamentekercset, amelyben meghagynák nekem, hogy ne háborgassam őket. Szívem szerint felrobbantanám azt az egész mindenséget odalent.

Treece előhalászott valamit a búvárruhája felső részéből és odaadta Sandersnek. Egy szabálytalan alakú, zöldre oxidálódott érme volt. Úgy tűnt, mintha a rajta lévő jelek eltolódtak volna. Csak a fémfelület háromnegyed részén lehetett látni valamit is. Az érme szélén Sanders ki tudott venni két betűt: „El", aztán semmi, akkor következett egy „G", megint semmi, majd az, hogy „170". Az érme közepéhez közel volt egy „M", a középpontjában pedig egy bonyolult embléma, benne két vár, egy oroszlán és jó néhány vonal.

- Na tessék - szólalt meg Sanders. - Pedig maga azt mondta, hogy egy érméből még ne következtessen az ember kincsre.

- Így is van. De *ebből* az érméből lehet.

- Miért?

- Miután felküldtem magukat, végigmentem egy darabon a zátony mentén és ástam is a kövek körül. Ezt az érmét úgy tizenöt centiméter mélységben találtam a homok alatt. Egy darab vason feküdt, ezért maradt meg ilyen épen, nem oxidálódott el olyan mértékben, mint az, amit maguk találtak.

- És akkor miért zöld?

- Az semmiség. Nagyon könnyen le lehet szedni róla. Úgy láttam, hogy a vas, amihez hozzáragadt, egy lakatretesz volt, amit azonban nem tudtam leszedni, és nem akartam azzal időt tölteni, hogy küszködjek vele.

- Úgy érti, hogy van lent egy pénzesláda?

- Nem olyan, amilyennek maga képzeli. A farész ez idő alatt már biztosan elrohadt. Az érmék pedig összeragadtak és nagy részük nem ilyen ép. Egy rakás van belőlük odalenn, a szikla alatt. Megpróbáltam egyet leválasztani róluk, de sehogy se sikerült. Azt hiszem, hozzáragadt a többihez.

- Akkor több is lehet lenn. Gondolom, arany.

- Nagyon úgy néz ki. - Treece a fény felé tartotta az érmét. - Nézze csak! Itt az az „M" azt jelenti, hogy Mexico Cityben nyomták. Mire enged ez következtetni?

- Arra, hogy a hajó kelet felé tartott, vissza Spanyolországba.

- Pontosan. Elhagyta az Újvilágot. Az elsüllyedt hajók kb. egyharmada az Újvilágba tartott és nem szállított kincset. Borral, sajttal, ruhanemükkel és bányászfelszereléssel rakták meg őket. A három szám, amit itt lát, annak az évszámnak az első három számjegye, amikor az érmét nyomták, a tizennyolcadik század első tíz évének valamelyiké-

ben. Ez a sisakos fej V. Fülöpöt ábrázolja. 1700-ban lépett a trónra.

- És mit jelentenek a betűk?

- „Isten kegyelméből" - felelte Treece. - Minden érme előlapján olvasható felirat így végződik: „Philippus V". aztán: Dei G., ami annyit tesz: Dei Gratia. - Treece megfordította az érmét. - Ez itt egy Jeruzsálem-kereszt. Nem tudom kivenni a betűket, kivéve azt az „M"-et és az „R"-t, de ez annyit tehet: „Hispanianem et Indiarum", azaz Spanyolország és a Nyugat-indiai Szigetek királya.

- Vagyis?

- 1715-ben egy hatalmas flotta, Fülöp flottáinak legnagyobbika elsüllyedt, mikor a hazafelé tartott.

- Hallottam már erről a flottáról. De valaki már megtalálta, nemde?

- Igen. Kip Wagnernek hívják a búvárt. Tíz, tudj' isten mennyi aranyat és ezüstöt szállító hajó süllyedt el, és az 1960-as évek elején Wagner - saját számításai szerint - nyolcat megtalált belőle. Úgy nyolcmillió dollár értékű aranyat húzott fel.

Sanders gyomra remegett az izgalomtól.

- Ez a holmi a két másik hajóról származik?

Treece elmosolyodott és a fejét rázta. - Nem valószínű. *Valami* van lenn, az biztos, de nem lehet, hogy Fülöp tíz hajója közül az egyik. Azok mindegyike Florida közelében süllyedt el. Ezt újból és újból dokumentálták túlélők, szemtanúk, úti feljegyzések és hajómentők. És különben is egy hajó sem lenne képes ezer mérföldet megtenni az óceán fenekén. Nem. Amit tudunk, az nem probléma. Az, amit nem tudunk, az izgatja az embert.

- Mint például?

- Valószínű, hogy ha a *Goliath* alatt van egy másik hajó, akkor az 1710 és 1720 között süllyedt el.

Ha ez később történt volna, akkor az érméken későbbi nyomdajelet találnánk. Az Újvilágban előállított pénz nem sokáig maradt ott. A spanyoloknak szükségük volt minden egyes darabra, hogy országuk a felszínen maradjon. Nem számolnak be azonban a források arról, hogy spanyol hajó süllyedt volna el 1710 és 1720 között Bermudának ezen a részén.

- Nem biztos, hogy spanyol hajó volt, csak azért, mert spanyol pénzt szállított, ugye?

- Így van. A spanyol nyolcas nemzetközi valutának számított. Mindenki használta. De nem dokumentálható, hogy *bármilyen* hajó is elsüllyedt volna az 1700-as évek elején ennek a partszakasznak a közelében.

- Ez egyben jó is, nem? Azt jelenti ugyanis, hogy még nem fedezték fel - mondta Sanders.

- Jó is, meg rossz is. Azt jelenti, hogy nekünk kell mindent elkezdeni. Igen valószínű, hogy éjjel süllyedt el. Ha lettek volna túlélők - amit kétlek -, sejtelmük sem lett volna róla, hogy hol szenvedtek hajótörést. Túlságosan el lettek volna foglalva azzal, hogy mentsék a saját bőrüket. Tehát bármilyen rakomány tűnt is el a tengerben, valószínűleg még mindig ott is van.

- És lehet, hogy...

- Ne találgassunk! A feljegyzések szerint 1520 és 1800 között a spanyolok tizenkétmilliárd dollár értékben szállítottak árut az Újvilágból. Tizenkétmilliárd dollár volt az *akkor*. Annak körülbelül öt százaléka odaveszett, annak az elveszettnek a felét megtalálták, így durván háromszázmillió dollár maradt a tenger fenekén. Számítsuk még hozzá, hogy az értéke száz év alatt inflálódott, tehát most több mint egymilliárd dollárt érhet. Szép is lenne,

ha így lenne. Az a baj, hogy mindenkit meg lehetett vesztegetni. Egy hajón minden feljegyzett egydollárnyi értékre valószínű egydollárnyi értékű csempészett áru esett.

- Adócsalás?

- Igen. Speciális adóról volt szó. Törvény szerint minden kincs húsz százaléka a spanyol királyt illette meg, függetlenül attól, hogy ki talált rá. Annak az üzletembernek, aki európai árukat adott el újvilági aranyért, ki kellett fizetnie az úgynevezett királyi quintet. Sokkal olcsóbbnak tűnt megvesztegetni egy fickót, hogy néhány dolgot ne vegyen észre, mint hogy befizesse az ember a húsz százalékot a királynak.

- Ez magyarázatot ad a vasmacskacsínyre - szólt közbe Sanders. - Egyszer a *Geographicnél* átfutottam egy cikket, amely egy kapitányról szólt, aki az aranyból készült horgonyláncát befestette feketére.

- Igen. Fel is akasztották. A lényeg az, hogy egyszerűen nem lehet tudni, mi lehetett a hajón. Van már egy tucat olyan hajó, amely elsüllyedt és félig kimentették, és a félig kimentett rakomány többet tett ki, mint ami az egész hajóra vonatkozó feljegyzésben szerepelt. A flotta vezető hajójáról, a *capitanáról* feltehető, hogy hárommillió dollár jegyzett kincset szállított. De ez itt nem egy *capitana*. Nincs olyan flotta, amelyik vele együtt halad. Ez a hajó feltehetően az 1715-ös flotta túlélőit szállította haza. Meg talán valamennyi kimentett kincset is. Akkor azonban kellene lenni róla feljegyzésnek - ha nem itt, akkor Cadizban vagy Seville-ban - a túlélőkről, akik Havannát elhagyva, itt végezték. De nincs semmi. - Treece benyúlt a búvárruha alá és

előhúzott egy ovális aranyat. - Egy újabb feladvány.

- Pénzdarab?

- Nem - Treece odanyújtotta Sandersnek. - Medalion.

Büszke tartású női fejet és a következő betűsort lehetett látni rajta: „S. C. O. P. N."

- Azt hiszem, Santa Carla - mondta Treece. - Az O. P. N. pedig azt jelenti, hogy *ora pro nobis.* Vagyis:
Santa Carla, imádkozz érettünk! Nézze meg a hátlapját!

Sanders megfordította a medaliont. A hátlapja üres volt, csak két betű állt rajta: E. F. - A monogram!

- Igen. Ma reggel egyszerűen nem találtam semmiféle tisztet vagy nemest vagy kapitányt ezzel a monogrammal, pedig már átnéztem egy rakás papírt.

Sanders visszaadta Treece-nek a medaliont. - Talán ajándéknak szánták valakinek.

- Nem túl valószínű. Senki sem adott oda ilyen holmit másnak. Treece visszatette a medaliont és a pénzdarabot a búvárruhájába, lekapcsolta a villanyt és elindította a motort. Sanderst előreküldte, hogy szedje fel a horgonyt, és amikor hallotta, ahogy a vas odacsapódik a fedélzethez, erősen balra tekerte a kormányt és a nyílt tenger felé vette az irányt.

Sanders visszament a vezetőfülkébe. - És most mit csinálunk? - kérdezte.

- Nem jövünk vissza erre a helyre egypár napig, amíg fel nem kutatom, mi az ördög lehet a *Goliath* alatt.

- Cloche...

- Tudom. Most, hogy tudja, hogy engem is érde-

kel a dolog, hamarosan nagy felhajtást fog csapni. A maguk számára az lenne a legjobb, ha összecsomagolnának és hazamennének. Ellenem nem fog semmit sem megkísérelni, de magukkal azt csinál, amit akar.

Sanders nem szólalt meg. Tudta, hogy Treecenek igaza van. A józan ész és az életösztön azt diktálná, hogy holnap az első géppel hazamenjenek Gaillel. Cloche tetteiért nem vállalhatnak felelősséget.

De nem győzte meg a saját logikája. Ha elmenne, ez azt jelentené, hogy egész életében hazudott magának. A Cousteau-val való együttműködésről és a világutazásról szőtt álmai egy karosszékében álmodozó kalóz üres meséivé degradálódnának. Most itt lenne a lehetőség, hogy valami olyat csináljon, amit eddig sohasem tett életében, hogy borotvaélen táncoljon, ahelyett hogy örökös szemlélőként élje le az életét.

Itt nem fölösleges, hivalkodó, hanem igazi kockázatvállalásról lenne szó, ami valahogy még jobban megéri a fáradságot. Különben is, ha arany van a *Goliath alatt,* a jutalom elérheti a... Képtelen volt kalkulálni.

Treece-t nézte. Akkor már a fedélzeten volt és egy kérdés fogalmazásával gyötrődött. Végül megszólalt: - Mi van akkor, ha egy rakás arany van a mélyben?

- Biztos nagyon nehéz lesz felhozni a körülötte lévő lőszerek miatt.

- Nem... Úgy értettem: mi van, ha felhozzuk?

- Miért? Akkor... - Treece elhallgatott. Rávigyorgott Sandersre. - Szinte látom, ahogy kattognak az agyában a kerekek. O. K. Megpróbálhatnék hazudni magának, hogy meggyőzzem, menjen ha-

za, de ez nem az én stílusom. Ha egy férfi vásárra akarja vinni a bőrét, én nem fogom benne megakadályozni. Tehát: akkor elmegyünk a Hajóroncsokat Felügyelő Hatósághoz, engedélyért folyamodunk.

- Engedélyre van szüksége az embernek?

- Igen. Ahhoz, hogy lejárjon egy roncshoz. Az engedély egy évig érvényes. Mondhatjuk nekik azt, hogy a *Goliathon* dolgozunk, ami egy feltárt roncs, ezért nem lesz gond az engedély megszerzése. De azért megkérvényezem, hogy hivatalos legyen a dolog. Eddig még sose utasítottak el, Az engedélyben maga meg én egyenjogú társként fogunk szerepelni. Általában a csónak is egy személynek számít.

- Azt meg hogy értsem?

- A csónakot részvényesként tartják számon, figyelembe véve az értékcsökkenést, avulást és a költségeket. De most ne aggódjon emiatt! Majd megegyezünk a költségeket illetően. Tehát maga és a felesége megfelezhetik a magukra eső részt, vagy úgy intézik, ahogy akarják. Bármit is találunk, az Bermudáé. Elvileg. Ha csak nem tartanak minket banditáknak, akkor méltányosak lesznek. A Bermudai Történelmi Hajóroncsokat Felügyelő Hatóság ajánlatot fog tenni az általa kiválasztott tárgyakra. Ha nagyon odavannak érte, elfogadjuk az ajánlatukat. Az összeget egy biztos kalkulálja ki, akit nem más, mint a kormány nevez ki. Amiért nem akarnak fizetni, azt vissza fogják adni nekünk, és azzal azt csinálunk, amit akarunk.

- Eladjuk?

- Meglehet. - Treece szünetet tartott. - De elárulom magának - még ha egyelőre csak álmodo-

zunk is -, az lesz az a pont, amikor vitára kerülhet a sor.

- Az eladás kapcsán? - hökkent meg Sanders.

- Igen. Különbözőek vagyunk. Nekem nincs szükségem pénzre, viszont maguknak, szerintem, igen. Én azon vagyok, hogy épen megőrizzem a leleteket. Maguk nem tudnak eleget arról, hogy kell bánni a hajóroncsokkal.

A megjegyzés talált. - Majd megtanulom.

- Elképzelhető. - Treece mosolygott. - Mellesleg, amilyen a piac, lehet, hogy nem tudjuk eladni az árut. A gazemberek!

- Kik a gazemberek?

- Az ötvenes évek végén és a hatvanas évek elején sok kincset találtak. Abban az időben bukkantam rá én is először valamire, és Wagner is akkor lelt rá arra az 1715-ből való nyolc hajóra. Mindenki spanyol aranyat akart, és néhány minden hájjal megkent szarházi elkezdte hamisítani. Könnyen meg lehet csinálni, és nehéz rájönni, hogy melyik a hamis, az aranyat ugyanis nem lehet szénpróbának alávetni, hogy megállapítsuk a korát. Így aztán egy bizonyos módszerrel a szélhámosok igazán tökéletes spanyol érmét tudnak gyártani.

- Nem tudja megkülönböztetni a hamisítottat az igazitól?

- De, néha igen. Csak nagyon nehezen. Tavaly felhívtak a forresteri múzeumból. Egy bizonyos Peabody professzor akarta, hogy nézzek meg valamit. Nem mondta meg, miért, de éreztem, hogy rosszat sejt, és azt is tudtam, hogy nem fogja kifizetni nekem az utat Delaware-be. Megnéztem a pénzdarabokat és, istenemre, nem találtam semmi kivetnivalót rajtuk. De tudtam, hogy kell ott lennie *valaminek.* Egy hétig egy szobában ülve csak azokat

az istenverte holmikat bámultam. Tökéletesek voltak! Elkezdtem magamban beszélni, vitába szálltam önmagammal. Tüzetesen megvizsgáltam minden egyes érme minden részletét. És közeledtem a megoldáshoz. Mindegyik pénzdarabon szerepelt egy „P", a pénzverde jele. Tehát mindegyiket Peruban, Potosiban állították elő. Potosi most Bolívia. Aztán az egyiken megnéztem a dátumot: 1621. Megvolt.

- Mi volt meg?

- A Potosiban működő pénzverde az 1650-es évek végéig nem állított elő semmiféle aranypénzt. Rajtacsíptük a szarházit. Kiderült, hogy dollárezreket költött arra, hogy Európában aranyat vegyen és érmét csináltasson.

- Milyen célból?

- Bizonyos emberek fontosnak tartják, hogy legyen eredeti spanyol aranyuk. Akkoriban ötezer dollárt lehetett kapni egy jó királyi dublonért. Van egy negyvennyolc unciás aranyrudam. Még ha egy uncia aranyért kétszáz dollárt is adnak, akkor is kevesebb, mint tízezer dollárt ért, de felajánlottak már negyvenezret is érte. Ennek a fickónak nagy szabású terve volt. Azért hamisította a pénzt, hogy meggyőzze az embereket arról, hogy megtalálta a roncsot, amit keresett, a *San Diegót*, amely az 1580-as években süllyedt el. És el is hitték néhányan, akiket így aztán be tudott palizni, hogy pénzt fektessenek be a vállalatába. Doubloons Inc.-nek hívta. Azt hiszem, aztán rajtakapták a csaláson.

- Bekerültek a pénzei a forgalomba?

- Hát éppen ez a baj! Senki sem lehet biztos benne. De ha az övéi nem is kerültek be, valaki piacra dobhatott még jobb érméket. Nincs rá remény, hogy manapság eladjon az ember érmét

vagy aranyrudat, hacsak nincs igazolása a Smithsonian és mindenféle más ügynökségtől. Láttam már feltűnni árverésen olyan pénzérméket, amelyek nem érhettek többet tizenöt dollárnál. A Fülöp-szigeteken gyártották őket. Ha erősebben megnyomta az ember, le lehetett törölni róla a dátumot. Odáig fajult a dolog, hogy némely egyenes, becsületes fickó, akiknek a pénzei valódiak voltak, arra kényszerültek, hogy eladják az érméiket fogorvosoknak, akik aztán beolvasztották, és fogakat tömtek vele. Három-négyszáz éves, történelmi aurát árasztó érmékről van szó, amelyek most bekerültek valamelyik idős hölgy odvas fogába.

- Mihez kezdhetünk azzal, amit találunk?

Treece felnevetett. - Ha találunk - mondta. - Isten tudja. Egy dolgot talán mégis. Úgy néz ki, több van ott, mint pusztán pénzérmék. Ékszer is. Legalábbis valamennyi. Eddig még nem hamisítottak olyan sok ékszert. - Elővette a medaliont a búvárruhájából és a tájolóállvány halvány lámpája felé tartotta.

- Az indiánok azt szokták mondani, hogy „az arany a spanyolok istene". Kicseszett az indiánokkal, kicseszett a spanyolokkal és úgy néz ki, mindig is ki fog cseszni az emberekkel. Így lesz ez az idők végezetéig.

Már elmúlt tizenegy óra, mikor Treece visszaért és befordult a *Corsairrel* a St. David tornya alatti kis öbölbe. A lebukó hold fényénél Sanders látta, hogy a rakpart szinte teljesen üres. Csak Treece másik két csónakja, egy halászhajó és egy cethalászhajó himbálózott ott.

Gyorsan kikötötték a csónakot, eltették a búvárfelszerelést és végigmentek a mólón. A dombra

felvezető salakos út első szakaszát még jól megvilágította a holdfény. Aztán az út elfordult balra és eltűnt a bozótban.

- Ez aztán kiváló hely arra, hogy leüssenek valakit -jegyezte meg Sanders. Kezével félretolta a kihajló ágakat.

- Annak, aki elég hülye ahhoz, hogy megpróbálja - jegyezte meg Treece.

Sanders talált valami irritálót abban, ahogy Treece ilyen leplezetlenül bízik a sérthetetlenségében. - Miért, maga golyóálló?

- Nem. Szó sincs róla. Tabu vagyok. Sokan hisznek benne, hogy aki hozzám nyúl, annak kampec. Szép kis dajkamese.

Felértek a dombtetőre, megálltak a Treece házát körülvevő cölöpkerítésnél. A kutya felélénkült, már át is ugrott a kerítésen. Valamit szaglászott a bejárati ajtó előtt.

- Akkor holnap? - kérdezte Sanders.

- Egész nap a papírokat fogom tanulmányozni.

- Felhívjuk Kevinnél?

- Ha akarnak. Vagy jöjjenek ki, ha látni akarják, milyen érdekfeszítő dolog poros papírok közt monogramra vadászni. - Treece kinyitotta a kaput és belépett az udvarra. - Különben, beszélgethetünk is.

Sanders levette a motorbicikli első kerekén lévő lakatot. Ahogy minden olyan motorkerékpárnak, amelyet turistáknak adnak bérbe, úgy ennek sem volt automata indítója, se sebességváltója, és csak húsz mérföld volt a végsebessége. Sanders felült, gázt adott és rálépett a pedálra. A motorbicikli lassan haladt. A motor kétszer felpöfögött, majd leállt.

- Hé! - kiáltotta Treece. Sanders levette a gázt és kis ívben visszagurult a kapuhoz.

- Ezt nézze meg! - Treece tartott valamit a kezében. Egy kólásüveg volt, benne egy fehér madártollal

- Mi ez?

- Figyelmeztetés. Azt hiszem, rám akarnak ijeszteni. Bár nem tudom, miért hiszik, hogy ez hathat egy mohikán indiánra, akinek skót presbiteriánus iskolákban mosták az agyát. - Treece az udvart körülvevő sűrű bozótot kémlelte. - De majd megkapják. Több van a pucájukban, mintsem gondoltam, ha ide mernek jönni. - Meglendítette a kezében lévő üveget, aztán dühösen elhajította. A palack magasan repült, forgott, meg-megcsillant rajta a fény, zöld és sárga fényszilánkokat lehetett látni rajta, aztán eltűnt a látóhatár szélén, a szirt mögött.

A motorkerékpárjának fényszórója gyengén világított. Sanders alig vette észre a St. David's Road kátyúit. Lassan hajtott, inkább érzékelte, mint látta az utat. Egy rövid emelkedő előtt az út élesen jobbra kanyarodott. Mire Sanders odaért az emelkedőhöz, addigra a motor annyira lelassult, hogy csak úgy imbolygott. Az út aztán hirtelen megemelkedett, Sanders gázt adott, taposta a pedált, de nem tudott elég lendületet venni. A kerékpár eldőlt. Sanders leszállt és kezdte feltolni az emelkedőn, néha kezével gázt adott. Amikor túljutott az emelkedőn, megállt, hogy kifújja magát. Felült az ülésre és lehajtotta a fejét. Amikor felnézett, egy fekete árnyat pillantott meg maga előtt.

- Elgondolkozott már az ajánlatunkon? - kérdezte egy hang.

Sanders nem tudta, mit mondjon. Körülnézett. Csak a tücskök ciripelését lehetett hallani, csak a sötétséget látta maga körül. - Hisz... nem találtunk semmit.

- Elgondolkozott már az ajánlatunkon? - ismételte a hang.

- Igen.

- És jutott valamire? - Dallamos akcentus. Jamaicai. Nem Cloche volt az.

- Hát... - Sanders habozott. - Nem...

- Igen vagy nem?

- Nem egészen. Nem sok időnk volt rá. Én...

- Hát majd meglátjuk. - Az árnyék eltűnt a bozótban. Lehetett hallani a levelek susogását. Az út ismét üres volt.

„Nahát! Méghogy meglátjuk!" - gondolta Sanders. - „Ha akarnának valamit tenni velem, akkor miért nem tették meg most?"

Akkor villámcsapásként vágott agyába a gondolat: „Gail!"

7.

Kétszer esett el a South Roadon. Először akkor, amikor kanyarodni akart, és tíz méternél nem látott előbbre, és túlságosan bedőlt. A hátsó kerék ráment egy kavicsra és megcsúszott. Sanders könyökre és térdre esett. Lehorzsolódott a bőre. Másodszor éppen akkor esett el, amikor Orange Grove felé kanyarodott be. Teljes gázzal hajtott, túl gyorsan. Alig világított a lámpája, úgyhogy Sanders nem vette észre, hogy hirtelen balra kanyarodik az út. Egyenesen ment tovább, bele a bozótba. Tüskék és ágak vágtak az arcába és szaggatták szét a ruháját. Felállította a motorbiciklit és visszatolta az útra. Dühöngött, majdnem hisztériás rohamot kapott.

Beindította a motort és végigpöfögött az úton. Próbált megnyugodni, meditált magában. Ha valami történt Gaillel, akkor most már úgyis késő tenni ellene valamit, hiszen közel egy óra telt el, amióta azzal a férfival beszélt az úton. De mi van akkor, ha Gail megsérült és lehetne még segíteni rajta? És mi van akkor, ha meghalt?

Sanders ráfordult az Orange Grove felé vezető útra. A bokrokon keresztül látta, hogy ég a villany a nyaralóban. Ledöntötte a motorkerékpárt, az ajtóhoz rohant, és az ablakon át látta, hogy van valaki a hálószobában. Megállt. Csak úgy lüktetett a halántéka. A függöny félig el volt húzva, de Sanders felismerte Gailt, aki a franciaágy végén ült. A haja összekuszálódott, a hálóing csálén állt rajta. Mint akit hipnotizálnak, úgy bámult valamit a padlón.

Sanders kivágta az ajtót, mire Gail hátrahőkölt és ijedten a melle elé kapta a kezét. Lába előtt egy selyempapírral kitömött cipős doboz.

Amikor megpillantotta Sanderst, megkönnyebbülten felsóhajtott és zokogni kezdett. Sanders egy pillanatig meghökkenve nézte, majd becsukta az ajtót és odament hozzá. Leült mellé az ágyra és átölelte. Gail remegett, a zokogástól csak úgy rázkódott a háta.

- Gail - mondta Sanders. A nőn nem volt sérülésnek semmi nyoma, Sanders mégis feltételezte, hogy megerőszakolták, és amikor lehunyta a szemét, megjelent a képzeletében három-négy néger férfi - elsősorban egy fiatal, sebhellyel a mellkasán: Slake -, akik Gailt lefogták, amíg egyik a másik után megerőszakolta. Sanders undort érzett és szédült. Azon gondolkodott, mit fog érezni, ha legközelebb szeretkeznek. Az undort düh váltotta fel, azon kez-

dett morfondírozni, hol és hogy juthat fegyverhez. -Nyugodj meg! Jól van. Meséld el, mit történt!

Gail bólintott. - Valószínűleg - kezdte, miközben megpróbált úrrá lenni a zokogás okozta csukláson - hülyeség. Nem volt... annyira szörnyű.

- Mit csináltak?

Gail ránézett Sandersre, és rájött, hogy a férfi mire gondol. Bágyadtan elmosolyodott. - Nem erőszakoltak meg.

Sanders megkönnyebbült, de ugyanakkor bánta, hogy oda a nyomós ok a megtorlásra. Még mindig le akart számolni velük. - Hát akkor mi történt?

- Hány óra van? - kérdezte Gail.

- Tizenkettő tizenöt.

- Tizenegykor mentem aludni. Bezártam az ajtót és rátettem a biztonsági láncot. Biztos azonnal elaludtam. Nem tudom, meddig aludtam, de hallottam, hogy kopogtatnak. Azt hittem, te vagy. A neved kiáltottam, de a hang nemmel válaszolt, és azt állította, hogy motorbaleseted volt, megsérültél. Azt mondta, hogy rendőr, akit értem küldtek, hogy bevigyen a kórházba. Kinyitottam az ajtót. Hárman voltak.

- Felismerted valamelyiket közülük?

- Mindegyiket. Tegnap mind ott voltak Clochenál. Az egyik a pincérünk volt, az a pasas, azzal a nagy forradással.

- Slake - mondta Sanders.

- Az lökött meg. Ide tette a kezét - Gail a szájára mutatott -, és lelökött az ágyra. Azt mondta, ha egy szót is szólok, elvágja a torkomat. Szerintem képes is lett volna rá.

- Szerintem is.

- Az egyik kezét a nyakamra tette és megkér-

dezte, hogy együtt fogunk-e működni velük. Azt mondtam neki... Azt hiszem, butaság volt...

- Mit mondtál?

- De hát annyira meg voltam ijedve. És biztos voltam benne, hogy bármit is teszek, meg fognak erőszakolni. Ezért azt mondtam: „Baszd meg az anyád!" Erre csak nevetett és az ő sajátos stílusában megjegyezte: „Vigyázz, kicsikém, mert még te leszel jól megbaszva." Aztán megkérdezte, hogy mit akarunk csinálni, mire én valami olyasmit válaszoltam, hogy megmondhatom Cloche-nak, hogy nem fogjuk megcsinálni, még tízmillió dollárért sem.

- Talán hazudnod kellett volna.

- Nem akartam megszerezni nekik az elégtételt.

- És aztán?

- Az egyik azt mondta: „Dugjuk meg!" Aztán már *tudtam,* hogy meg fognak erőszakolni. - Megrázkódott. Sanders még szorosabban megölelte. - „Dugjuk meg!" Jézusom, milyen szörnyű szó! Olyan, mintha azt mondták volna: „Vegyük használatba!" Slake egyik kezével a torkomat szorongatta, a másikkal letépte rólam a hálóinget. Olyan erősen szorított az ágyra, hogy nem nézhettem lefelé. Csak a mennyezetet láttam. Éreztem, ahogy egy kéz lehúzza rólam a bugyit. - Elhallgatott és sírni kezdett. Sanders az egyik sarokban felfedezte Gail bugyiját. A gumi mentén elszakadt az anyag. Letépték a csípőjéről.

- Nem azt mondtad, hogy nem...

Gail egyik kezét rátette Sanders térdére, és a fejét rázva szipogott. - Nem tették meg. Az egyik szétfeszítette a lábamat. Sose éreztem még ehhez hasonlót... Kiszolgáltatott és nyitott voltam. Szörnyű volt.

- De nem bántottak?!

- Nem. Amit utána éreztem, az olyan volt, mintha egy ujj simított volna végig rajtam... le egészen ... a hasam alá. De nem ujj volt az. Lágyabb és szőrösebb volt. Még most sem tudom, mi volt az. Talán egy ecset.

- Ecset?

- Nézd csak! - Gail felhúzta a hálóingét a csípője fölé és lefeküdt az ágyra.

Sanders pánikba esett, erőt kellett vennie magán, hogy oda tudjon nézni. Eszébe jutott az, amikor úgy egy évvel ezelőtt egy orvos barátja elhívta, hogy nézzen végig egy vakbélműtétet. Sanders sebészmaszkot húzott, így a páciens, egy tizenéves lány azt hitte, hogy orvos. A lány ott feküdt, kitárva, leborotválva, és könyörgött Sandersnek, hogy vágjon minél kisebbet, nehogy kilátszódjon a heg a bikiniből. Sanders bénultnak érezte magát, kicsit izgatottnak, végül pedig, amikor a bemetszés megtörtént, undorodott.

Gail észrevette, hogy Sanders kényelmetlenül érzi magát, ezért megnyugtatta: - Jól van. Na, nézz ide!

Hat vörös pacnit lehetett látni az ágyékán, durva vonalak sraffozták a hasát a szeméremcsonttól a köldökéig, csípőszélességben, a szeméremcsonttól mindkét csípőig és onnan a köldökéig. Az egész úgy nézett ki, mintha sárkányt ábrázolt volna.

- Mi ez? - kérdezte Sanders. - Festék?

- Nem. Szerintem vér.

- De nem a tied.

- Nem. Valamilyen állaté.

- Honnan tudod?

- Megnyaltam. Sós az íze, mint a véré. - Felült és leengedte a hálóingét.

- Mondtak valamit?

- Semmit. És én sem. Annyira meg voltam ijedve... Amíg nem bántottak, nem mertem semmit sem szólni. Az egész nem tartott még egy percig sem. Akkor megszólalt Slake: „Most talán megint elgondolkodtok." Elengedett, de nem mozdultam. Aztán az egyik rátette ezt a hasamra. - Rámutatott a cipősdobozra. - Azt mondta, Cloche ajándéka.

Sanders lehajolt és kibontotta a dobozban lévő selyempapírt. -Jézusom! - kiáltotta.

- Többé nem akarom látni. - Gail felállt és bement a fürdőszobába.

Sanders ölébe vette a cipősdobozt és kivette a bábut. Kezdetleges baba volt, vászonba bugyolált szalmabábu, de meg lehetett érteni a jelentését. A fején emberi haj volt, pont olyan színű, mint Gailé. A köldököt jelképező flittertől jobbra vakbélműtétet jelző heget hímeztek rá. A bábu ágyékán olyan hat vörös folt, amilyeneket Gailre festettek a férfiak. De a baba testén lévő csíkokat késsel hasították, a hasadékokból pedig groteszk módon vörös és kék pamut- és taftcsíkok lógtak a baba testéből a lábára.

Sanders merőn nézte. Ujja vége hideg lett, a szája kiszáradt. Sose tapasztalt még hasonló félelmet. A fenyegetéssel - úgy hitte - el tud bánni, de ez valahogy most nem sikerült, és nyilván Cloche is ezt akarta elérni. Hallani lehetett, hogy Gail a fürdőszobában engedi a vizet.

- Vér! - kiáltotta Gail. - Könnyen lejön,

- Szerinted valóban meg fogják... - Sanders elhallgatott.

-Mit?

- Semmit. - Sanders félrehajította a bábut, odament a telefonhoz, és amikor bejelentkezett a szál-

loda, beleszólt a kagylóba: - Adja kérem a Pan Americant!

Gail kijött a fürdőszobából. Már megfésülködött. Egy pohár whiskyt tartott a kezében. - Ez majd segít - mondta. - Ez... - Elhallgatott, amikor meglátta Sanderst a telefonnál.

- Ó... - mondta Sanders a kagylóba. - O. K. Köszönöm. - Letette.

- Mit csináltál?

- Azon vagyok, hogy kijussunk innen. A légitársaság csak reggel kilenckor nyit.

- Haza akarsz menni?

- Mégpedig azonnal.

- De miért?

- *Miért?*- Sanders a bábura mutatott. - Ez nem elég ok rá?

-Jól vagyok. - Gail észrevette, hogy remeg a keze, amelyikben a pohár whiskyt tartja. Elmosolyodott.

- *Mindjárt jól* vagyok.

Sanders hallgatott. - Nem hiszem, hogy viccelnek. Szerintem te sem.

- Nem, azt nem.

- Akkor mi végre vitázni? Nem érdemes megkockáztatni, hogy valaki valóban kibelezze az embert. Treece is azt mondta: szabadságon vagyunk. A *nászutunk*, az isten szerelmére! Nem azért vagyunk itt, hogy meggyilkoljon egy őrült.

- Nem *miattunk* aggódsz, ugye? Hanem miattam.

-Hát...

- Te úgy gondolod, hogy tudsz vigyázni magadra.

Mivel Sanders nem válaszolt, Gail így folytatta: - Álljunk csak meg! Miattam ne aggódj! Az a legfontosabb, hogy megakadályozzuk, hogy Cloche

megkaparintsa azt a drogot. Életeket tenne tönkre vele, ártatlan embereket ölne meg, amivel ő nem törődik, de én igen. Azt fogom tenni, amit mindvégig tennem kellett volna: elmegyek a kormányzóságra. El kell mennem.

- Hogy érted, hogy *kell?* Treece elmondta, hogy annak semmi értelme.

- Talán nem lesz, de nem tudok csak úgy elmenni emellett. - A keze még mindig remegett, de arcán látszott a teljes eltökéltség.

- Ide figyelj! Ha elmegyünk, akkor Cloche nem tudja megszerezni a kábítószert.

- Meg fogja találni a módját -jelentette ki Gail. - Te igazából miattam szeretnél elmenni innen, hogy ne kelljen miattam aggódnod.

- Nem, ez...

- Ez az igazság, és ezt te is tudod. Menj a fenébe! Nem téged löktek le az ágyra, nem a te ágyékodat pingálták ki. Maradok. Legalábbis addig, míg nem beszéltem a kormányzósággal.

Sanders félrenézett. Igaza volt Gailnek. Mindenben. David nem tudott mit mondani.

Gail odament hozzá és megsimította az arcát.

- Nem tart sokáig, csak egypár napig. Három nap múlva foglaltassunk helyet. Addig tudok én vigyázni magamra. Vagyis - elmosolyodott - *tudunk* vigyázni rám.

Sanders átölelte és megcsókolta a homlokát.

- Mit találtatok ma este? - kérdezte Gail, fejét a férfi mellének támasztva.

- Ampullákat. Több dobozzal abból az átkozott anyagból. Ott vannak. Semmi kétség.

- Találtatok valamit a spanyol cuccból?

- Egy ezüstpénzt és egy aranymedaliont.

- És Treece hogy gondolkodik felőle?

Sanders felidézte a Treece-szel folytatott beszélgetést. Ahogy beszélt, ugyanaz a lelkesedés kerítette hatalmába, amit a csónakban érzett.

Gailnek mosolyognia kellett, látva Sanderst, ahogy izgalomba hozza a kincs felfedezésének reménye, ahogy örül, hogy rábukkantak a spanyol hajók újabb részletére, ugyanakkor a szeme sarkából látta a bábut is.

Treece fáradtnak látszott. Vérágas volt a szeme, duzzadt, ráncos a szeme alja. Levertnek tűnt. Bekísérte Sanderséket a konyhába. A kutya a kályha mellett feküdt. Néha meg-megnyalta a farán lévő kötést. A konyhaasztalon csinos kis papírhalmaz díszelgett - régi, megsárgult papírok, fotokópiák.

Gail beszámolt Treece-nek Cloche embereinek náluk tett látogatásáról és megmutatta neki a bábut.

- Megpróbál magukra ijeszteni - mondta Treece. - Meg akarja mutatni, milyen hatalmas ő. Nem mintha habozna, hogy megölje-e magukat, de azzal most nem érne semmit. Csak nagy port verne fel, de rajta nem segítene. De ha valaha is úgy dönt, hogy nem menekülhetnek, akkor vigyázzanak! Mielőtt észbe kapnának, már el is vágta a torkukat az a szemétláda.

- Elhatároztuk, hogy elmegyünk - mondta Sanders.

- Úgy három nap múlva, majd ha... - tette hozzá Gail.

- Jól teszik - felelt Treece. - Nem valószínű, hogy New Yorkban utoléri magukat.

- Nem *valószínű ?*- hüledezett Sanders. - Azt hittem, az a szöveg, hogy előtte sehol sincs biztonság-

ban az ember, csak mese, hogy megfélemlítsen minket.

- Meg akarta magukat félemlíteni, de az nem csak mese.

- Úgy gondolj a, hogy Cloche még New Yorkba is utánunk jön?

- Nem feltétlenül. Elég egy telefon. Bosszúálló csirkefogó, és jó kapcsolatai vannak. De kétségkívül ott nagyobb biztonságban lesznek, mint itt.

Sanders hirtelen szédülni kezdett. Még nem ötlött fel benne, hogy talán üldözni fogják őket. Vajon milyen érzés lenne úgy élni New Yorkban, hogy akárhányszor elhagyja a lakását, az jár a fejében, hogy esetleg valaki ott leselkedik az utcán, hogy megölje őket, vagy ahányszor magára hagyja Gailt, azon aggódhat, hogy mikor hazatér, esetleg már ki is belezték a feleségét. - Az isten szerelmére, mivel ártottunk mi neki? - csattant fel Sanders.

- Szomorú dolog, de az nem számít - felelt Treece. - Bocsánat. Rosszul tettem, hogy bármit is javasoltam. Van rá esély, hogy békén hagyja magukat, ha elhagyják a szigetet.

- Úgy tűnik, *itt* nagyobb biztonságban vagyunk, legalábbis addig, amíg azt hiszi, hogy segítünk neki - mondta Gail, és Sanders felé fordult. - Igazad volt. Hazudnom kellett volna.

- Úgy látom, még nem határoztak - jegyezte meg Treece. - Mielőtt még megtennék, talán jó, ha megtudják, mire jutottam tegnap éjjel, jobban mondva, ma reggel. Sejtem, tudom, mondjuk inkább azt, hogy *sejtem*, melyik hajó van a *Goliath alatt*

- Megtalálta az E. F. monogramot? - kérdezte Sanders.

- Nem. - Treece az asztalon lévő papírokra mutatott. - Ez még csak a kezdet, de egy csomó nyomra

vezető jel van még bennük. Emlékeznek? Beszéltünk arról az 1715-ös flottáról.

- Persze hogy emlékszünk.

- Ez talán azzal a flottával kapcsolatos. Figyeljenek csak! - Kezébe vette az egyik papírlapot. - 1715-ben a flottát egy Don Juan Esteban de Ubilla nevezetű tábornok vezette. 1714 végén indult útnak. Spanyolország felé, de - ahogy mindig - most is sokat késett. A hajók később érkeztek meg a Távol-Keletről, így a Manila nevű spanyol vitorlás is, amely K'ang Hsi-porcelánt, elefántcsontot, zsédkövet, selymet, fűszereket és minden ilyesmit szállított. Ubilla több mint egy évig várt Vera Cruzban, hogy megérkezzen a rakomány, amelyet aztán keresztülcipeltek a dzsungelen és felpakoltak a hajójára. Aztán elindult Havannába, ahol a flották azért gyűltek össze, hogy elvégezzék rajtuk az utolsó simításokat az indulás előtt. Havannában tovább halmozódott a késés. Meg kellett javítani a hajókat, még mást is fel kellett rakodniuk, el kellett készíteni a hajórakomány-jegyzékeket. Elröppent 1715 tavasza, aztán nyár eleje. Aztán máris ott volt július közepe. Ubilla bizonyára az őrület határán volt már.

- Miért? - kérdezte Gail.

- A hurrikánok miatt. Létezik egy nyugat-indiai versike, amely így hangzik:

Június - még csak várnak
Július - készen állnak
Augusztus - rád találnak
Szeptember - eltángálnak
Október - odébbállnak.

A legrosszabb, ami az akkori flották hajóival történhetett, az az, hogy hurrikánba keveredtek. A hajók nagyon nehézkesen mozogtak. Csak a szél-iránnyal merőlegesen tudták megúszni felborulás nélkül. Nagy szélben tehetetlenek voltak. Túlterhelték őket, korhadt és féregrágta fájuk miatt egész nap szivárgott a víz a hajóba.

- Mellesleg, amíg Ubilla várakozott, megkörnyékezte egy Daré nevű pasas, egy valaha francia, akkor pedig spanyol zászló alatt futó, az *El Grifón spanyol* nevet viselő hajó kapitánya. Daré csatlakozni akart Ubilla flottájához, amire alapos oka volt, ugyanis a hajórakomány-jegyzékében több mint ötvenezer dollár értékű ezüst és arany szerepelt, és ha egyedül hajózott volna, nem tudott volna átkelni a Floridai-szoroson, elkapták volna a jamaicai kalózok. Azoknak a fickóknak mindenütt voltak kémeik, pontosan tudták volna, mikor hagyja el Daré Havannát. De Ubilla nemet mondott neki, ugyanis nagyon dühöngött a késések és az időjárás miatt, és nem akarta, hogy még egy másik hajó gardírozása miatt is fájjon a feje. Épp elég volt neki tíz hajót vezetgetni. Daré azonban tántoríthatatlan maradt. Célozgatott rá, hogy van valami különleges a rakományában, amit a jegyzék nem említ. De Ubilla sehogy se engedett.

- Ez mind benne van? - kérdezte Gail, az asztalon heverő papírokra mutatva.

- Többnyire. Akkoriban mindenki vezetett naplót. A spanyol bürokraták pedig kínosan ügyeltek rá, hogy részletesek legyenek a feljegyzések. Általában önvédelemből tették. Egyébként, normális körülmények között Ubilla szava szent volt. Ő felelt a flottáért, ő döntötte el, ki tarthat vele és ki nem. De nyilvánvalóan más is volt az *El Gri-*

*fón*nal, mint amit Daré hajlandó volt elárulni. Daré Ubilla tudta nélkül felkereste a legmagasabb beosztású királyi tisztviselőt Havannában, mire rövid időn belül megparancsolták Ubillának, hogy vigye magával az *El Grifónt*. Így most már tizenegy hajót számlált a flotta.

Sanders félbeszakította Treece-t. - Tegnap este még azt mondta, tíz hajóból állt a flotta, és mind elsüllyedt Florida közelében.

- Mostanáig így is gondoltam. Eddig *mindenki így* tudta. - Treece kezébe vett egy papírlapot. - Ez Ubilla hajórakomány-jegyzéke. Tíz hajó szerepel rajta rakományostul. Az történhetett, hogy Ubilla már összeállította a hajórakomány-jegyzéket, elvégzett minden papírmunkát és türelmetlenül várta, hogy vitorlát bonthasson. Ha az előírás szerint járt volna el és kijavíttatta volna a jegyzéket, hogy a tizenegyedik hajó is belekerüljön, amellyel ugye nem akart külön bajlódni, akkor a tisztviselők még egy hónapig ott tartották volna Havannában. Ragaszkodtak volna hozzá, hogy listára kerüljön minden egyes penny, ami elhagyja a kikötőt, vagy legalábbis azok, amelyek bizonyos ellenszolgáltatások fejében nem kellett, hogy elkerüljék a figyelmüket. Emiatt a procedúra miatt egész a hurrikánszezon közepéig húzódott volna el az indulás.

- Hogy bukkant rá az *El Grifónra*, Mr. Treece? - érdeklődött Gail.

Treece belekotort a papírhalomba és előhúzott egy kopott, repedezett szélű, megsárgult papirost. Az asztalon odacsúsztatta Gailhez. - Ne fáradjon az olvasással! Óspanyolul írták, és a fickó nem tudta valami jól a helyesírást. Egy túlélő visszaemlékezése. Alulról számítva úgy a negyedik sorban láthatja a o-n-c-e szót, amely tizenegyet jelent.

Biztos átolvastam vagy százszor ezt a nyomorult írást, de csak most jöttem rá. Azt állítja, hogy tizenegy hajóból állt a flotta. - Átpörgette a lapokat. - Aztán, már mikor a kulcs a kezemben volt, elég könnyű volt ellenőrizni. A király talpnyalója részletes naplót vezetett, amelyben megemlítette, hogy az *El Grifón* Ubillával együtt útnak indult. Fél éjszakán át olvastam az ő irományát. Fellengzős stílusban írt az az alak. Át kellett rágnom magam a hülye öntömjénező szövegén. Amikor Ubilla megkapta a parancsot, hogy vigye magával Darét, állítólag azt mondta Darénak, hogy néhány órával később induljon, mint a flotta, nehogy a tisztviselők tudomást szerezzenek róla, hogy együtt mennek, mert akkor várniuk kellene, amíg ki nem javítja a jegyzéket. - Treece köhögni kezdett, felállt és szó nélkül félig töltött három poharat rummal.

- A tíz plusz egy hajóból álló flotta 1715. július 24-én, szerdán hagyta el Havannát - folytatta, miközben leült. - Hivatalosan kétezer embert és tizennégymillió dollár értékű kincset szállított. Ténylegesen azonban valószínűleg több mint harmincmilliót ért a rakomány. Öt napig jó volt az idő. Azt hinné az ember, jó volt akkoriban a tengeren, de azok a rocskák csak hét csomóval haladtak, így az alatt az öt nap alatt épp csak Floridát érték el, valahol ott, ahol ma Sebastian és Vero Beach van. Ugyan nem tudták, de amióta elhagyták Havanna kikötőjét, hurrikán készülődött dél felől, és napról napra közeledett feléjük.

- A hatodik napon érte utol őket, egy hétfő este. Hajnali két órára pedig istentelenül elbánt velük a vihar. Tizenöt-tizenhat méteres hullámok, százmérföldes keleti szél sodorta őket nyugat felé, a sziklák irányában. Ubilla egyre-másra módosította

az irányt, a legtöbb hajó pedig próbálta követni, de kilátástalan volt a helyzet. Daré bizonyára az egyetlen volt, aki tudatosan nem engedelmeskedett. Talán nem bízott Ubillában, talán csak éppen kitűnő hajós volt. Mindenesetre az *El Grifónt* fél fokkal északkeletebbre tartotta, mint a többi kapitány a hajóját, és Isten segedelmével megúszta.

- Egyedül tette meg az utat? - kérdezte Sanders.

- Nem. Visszafordult Havannába. Még mindig tartott a kalózoktól. Ő is, meg a hajója is annyira viharvert lehetett, hogy nem merte úgy folytatni az utat, hogy előtte ne javíttatta volna ki a hibákat. És innentől - Treece arcát pajkos mosoly öntötte el - kezd bonyolódni az ügy. Nincs ugyanis feljegyzés arról, hogy mi lett Daréval és az *El Grifónnal*, miután visszatért Havannába. Gyakorlatilag eltűnt. És a hajónak is nyoma veszett.

- Esetleg megpróbálta egyedül megtenni az utat - vélekedett Sanders. - Persze később.

- Elképzelhető. Vagy lehet, hogy meglapult egy darabig, megváltoztatta a hajója nevét és csatlakozott egy másik flottához.

- Miért tette volna? - kérdezte Gail.

- Lehetett rá elég oka. De vigyázat! Amit eddig elmondtam maguknak, azok tények, amennyire ki tudtam deríteni. Innentől azonban merő találgatás az egész. - Belekortyolt a rumba. - Tudjuk, hogy Daré kincset szállított, sokkal nagyobb értékben, mint ahogy a jegyzék feltüntette, különben sose varrta volna magát Ubilla nyakába. Jó okunk van feltételezni, hogy csak néhányan tudták, mi van az *El Grifón* fedélzetén. Maga Daré és a király kubai megbízottja. Tegyük fel, hogy Daré visszament Havannába és jelentette a hatóságoknak, hogy a flotta odaveszett. Aztán tételezzük fel, hogy felke-

reste a király megbízottját és megegyezett vele. Mondjuk: a Daré-féle kincs egy részének ellenében - bármi is legyen az - a megbízott jelentette, hogy a flottával együtt az *El Grifón* is odalett. Daré aztán *álcázta* a hajót és útnak indult, mégpedig adómentesen. Megtarthatta azt, ami a fedélzeten volt, hiszen mindenki azt hitte, hogy a hajója elsüllyedt.

- Ebben aztán rettentő sok a „ha" - állapította meg Sanders.

- Igaza van - ismerte el Treece. - De hát megmondtam, hogy *tudni* nem tudok semmit. Az egyetlen támpontunk az idő. Például a pénzérmén lévő évszám beleillik a történetbe. A többi főleg csak ellenpróba: Senki sem hallott a továbbiakban se Daré-ról, se az *El Grifónról*. Semmilyen más hajó nem süllyedt el itt azokban az években. Nem bukkantam rá az E. F. monogramos pénzdarabok lehetséges gazdájára sem, ami azt jelenti, hogy egy titkos rakományból származnak, vagy legalábbis nem jegyezték fel őket.

- De Bermuda csak az egyik sziget - vélte Sanders. - A *Grifón* máshol is elsüllyedhetett. Floridánál, a Bahamáknál.

- Lehet, de nem valószínű. Tudjuk Daréról, hogy pokoli jó hajósnak számított. Biztos nem próbálkozott volna Floridával abban a rossz évszakban. A Bahama-csatornán pedig már rég nem jártak hajók, mert túl veszélyesnek tartották. Ha elsüllyedt - hangsúlyozom: „ha" -, akkor itt történt.

- Miért jöhetett erre?

- Rá lehet jönni, ha veszi az ember a fáradságot és végiggondolja a dolgot - mondta Treece. - Nem volt más választása. Az út az Újvilágba dél felé vezetett a spanyol partok mentén, az Azori-szigeteken át, aztán keresztül az óceánon a keleti passzát-

szelekkel. A visszaúton északi irányban kellett tartani, fel az Államok partjaihoz, aztán keletnek fordulni. Többnyire szemmel navigáltak. Nem volt megfelelő műszerük, amivel meghatározhatták volna a földrajzi hosszúságot, így a Bermudáról tudták, hogy mikor lehet keletnek fordulni. Nem kellett túl rossz időnek lennie ahhoz, hogy ne tudják meglátni jó előre Bermudát. Csak akkor vették észre, mikor már ott voltak. Istenem! Több mint háromszáz hajóroncs van ennél a szigetnél. Nem véletlen.

- Mennyi esély van rá, hogy fel tudjuk hozni? - kérdezte Gail. - Úgy értem, ha az *El Grifón* az.

- Hogy felhozzunk a hajót? Az esély egyenlő a nullával. Semmi sem maradt belőle. Az elképzelhető, hogy fel tudjuk hozni azt, ami rajta volt.

- De senki nem tudja, mi volt az.

- Igaz, de egy lépéssel előrébb jutottunk. *Valami* van odalent. - Treece boldognak és izgatottnak látszott. -Jog szerint maguk fedezték fel. Bármi is az a hajó, maguk voltak az elsők, akik rátaláltak. Nem tudták volna és még most sem tudnák, ha én el nem mondtam volna maguknak, de ez nem változtat a tényen. Ezzel azt akarom mondani, hogy nem szeretném, ha most faképnél hagynának, és csak akkor buzdulnának neki, mikor én már rábukkantam valamire. Annak a fele, ami ott van - legyen az sok vagy kevés -, magukat illeti.

Sanders hálát érzett. Már épp szavakba is akarta önteni, mikor Gail közbevágott.

- Tudnia kell valamit - mondta. - El akarok menni a kormányzóságra, hogy tájékoztassam őket a drogról.

- Atyaúristen! - Treece tenyerével az asztalra csapott. - Ne bolondozzon! A kormányzóság egy rohadt lépést sem fog tenni!

Sanders meglepődött Treece felindultságán, nem tudta, abból fakad-e, hogy mérges, mert témát váltottak, vagy hangulatváltozás idézte elő, vagy esetleg eleve megveti a kormányzóságot. Treece haragos tekintetet vetett Gailre. Sanders azt kívánta, bárcsak tudná, hogyan siessen az asszony segítségére.

De úgy tűnt, Gail nem szorul senki segítségére. Treece szemébe nézett és kimérten így szólt:

- Mr. Treece, bocsánatot kérek, hogy felboszszantottam. De mi nem vagyunk bermudaiak. Turisták vagyunk, az Önök kormányzóságának vendégei. Nem tudom, mi baja van velük, de azt tudom, hogy nekünk, Davidnek és nekem, értesítenünk *kell* őket a drogról.

- Kislány, meg tudom szerezni azt a kábítószert, és meg is akarom. Nem akarom, hogy Cloche kaparintsa meg, ahogy maguk se akarják. Nem rajongok azért a mocsok szerért. Láttam, mire képes.

Gail arckifejezése nem változott.

Treece felállt. - Akkor mondja el nekik! Tanuljon a saját kárából!

Sanders úgy érezte, Treece a fenébe kívánja őket.

- Mit akar csinálni? - kérdezte.

- Amit mondtam, azt megcsinálom, de semmi többet. Bejegyeztetem a spanyol hajót.

- Milyen néven?

- Úgy, hogy spanyol hajó. Csak ennyit kell tudniuk azoknak a szemétládáknak.

A szobába kérték az ebédet. Amíg vártak rá, Gail a bermudai telefonkönyvet tanulmányozta. A kormányzóság különböző minisztériumainak és osztályainak listája majdnem egy egész oszlopot tett ki. - Még azt sem tudom, hogy mit keresek - mond-

ta. - Itt nincs olyasmi. mint például kábítószerügyosztály.

- A kábítószerrel valószínűleg a rendőrség foglalkozik - vélte Sanders -, ahova te épp nem akarsz menni. - Majd kisvártatva így folytatta: - Nem tudok rájönni. Mi az ördög baja van szerinted Treecenek a kormányzósággal?

- Nem tudom. De talán mégis. Lehet, hogy ez az, amire a londiner utalt. St. David szigetének lakói nem tekintik magukat bermudaiaknak.

- Azt hiszem, itt többről van szó. Treece szinte *őrjöngött.*

- És mit szólsz a vámügyhöz?

- Micsoda?

- A vámügyi hivatalhoz.

- Senki nem akar becsempészni semmit.

- Azt nem, de Cloche ki akarja csempészni. - Gail megkérte a központost, hogy kapcsolja neki a vámügyi hivatalt.

- Szeretnék időpontot kérni, amikor beszélhetek valakivel - mondta Gail a kagylóba.

- Szabad kérdeznem, milyen ügyben? - kérdezte a túlsó hang. .

- Nos... - Gail dühös volt magára, amiért nem volt kész válasz a tarsolyában. - Ö.. .ö... csempészetről lenne szó.

- Értem. Valamit csempésznek?

- Igen. Vagyis nem egészen. Most még nem. Majd.

- Pontosan mit? És mikor? - Az illető hangjából kiérződött a kételkedés.

- Ezt inkább nem mondanám el telefonon. Van valaki, aki meghallgatna ez ügyben?

- Megkérdezhetem, kivel beszélek?

- Igen. - Gail már épp el akarta árulni a nevét,

amikor eszébe jutott, mit mondott Treece Clochesal kapcsolatban: A legkülönbözőbb helyen vannak barátai. Megpróbálta gyorsan eltalálni, vajon néger nő beszél-e a vonal túlsó végén. Inkább... nem árulnám el.

-Jól van, madam. És azt szabad tudnom, hogy bermudai lakossal van-e dolgom? - csattant fel a hang.

- Nem.

- Akkor javaslom, hogy az idegenforgalmi hivatalt hívja fel! - Aztán egy kattanást lehetett hallani. Letette.

- Nagy sikerem volt - mondta Gail. Ujja végigfutott a kormányzati hivatalok listáján. - Meg kellett volna kérdeznem Treece-től, kihez forduljak.

- Nem hiszem, hogy mondott volna valamit - vélte Sanders.

Gail felhívott még két másik hivatalt, de mivel telefonon nem volt hajlandó semmiféle részletet közölni, mindkét beszélgetés úgy végződött, hogy az idegenforgalmi hivatalba irányították. Végül is tárcsázta az idegenforgalmi hivatal számát, és az igazgatót kérte.

- Szabad tudnom, milyen ügyben? - kérdezte a hölgy, aki felvette a kagylót.

- Igen. Nászúton vagyunk a férjemmel, és volt egy kellemetlen élményünk. Meg szeretnénk beszélni az igazgatóval.

- Pénzzel függ össze a dolog?

- Hogyan, kérem?

- Pénzzel kapcsolatos az ügy? Elfogyott a pénzük?

- Természetesen nem. Miért?

- Ó, akkor jó. Bocsánat, de meg kellett kérdeznem. Fel szoktak hívni ilyen ügyben minket.

- Nem. Egyáltalán nem erről van szó.

- Egy pillanat, kérem! - A nő félretette a kagylót, aztán kis idő múlva ismét beleszólt: - Négy órakor megfelel?

- Igen.

- Szabad kérnem a nevét?

- Majd tudatjuk önnel, ha ott leszünk. Köszönöm - mondta Gail és letette.

Motorral mentek a South Roadon, Hamilton felé. Még nem kezdődött el a csúcsforgalom, de amikor elhagyták Hamiltont, a forgalom nagyobb volt, mint a városba menet. Térdzoknit, sortot, rövid ujjú inget és nyakkendőt viselő üzletemberek poroszkáltak 124 köbcentis motorbiciklijükkel, a csomagtartóra szíjazott aktatáskákkal. A napi bevásárlást elvégző nők a csomagtartóra erősített, drótból készült kosárban fuvarozták gyerekeiket. Élelmiszerekkel teli, fonott kosarak lógtak a motor két oldalán.

Az idegenforgalmi hivatal a bermudai távirati irodával együtt egy, a Front Streeten lévő rózsaszín épület második emeletén kapott helyet. Az épület ablakai a hamiltoni kikötőre néztek. A *Sea Venture* nevű tengerjáró hajó a Front Streetnél lévő dokkban vesztegelt. A turistaáradat dugóhoz vezetett. Sandersék az út bal oldalán parkoló két kocsi közé tolták be motorkerékpárjaikat, lelakatolták az első kerekeket, majd vártak, amíg át tudnak szaladni az úttesten.

- Kíváncsi vagyok... - kezdte Gail. - Szégyellem kimondani, de ez az igazság. Mi van akkor, ha kiderül, hogy ez a férfi fekete.

- Megértem. Én is gondoltam már erre.

- Úgy érzem, lassan vad fajgyűlölő lesz belőlem. Ahányszor csak meglátok egy fekete arcot, szentül

meg vagyok győződve, hogy Cloche küldte, hogy elkapjon.

Egy csinos, fiatal néger nő ült a recepciónál. Odaléptek az asztalához. - Én vagyok az, akivel nemrég telefonon beszélt - mondta Gail és felnézett a faliórára. Négy óra tíz volt.

- Elnézését kérem, hogy késtünk, de szörnyű nagy a forgalom.

- Szabad... most már... kérnem a nevét? - kérdezte a nő.

- Természetesen. Sanders. Mr. és Mrs. Sanders.

- Az igazgató házon kívül van. Összehívták az utazási irodák képviselőit, úgyhogy egész nap ülésezik, de a helyettese tudja fogadni magukat. Megbeszéltem vele. - Felállt. - Kérem, kövessenek! - A szoba végén lévő ajtóhoz ment, és beszólt a nyitott ajtón: - Mr. és Mrs. Sanders. - Bevezette Sanderséket az irodahelyiségbe.

- Mr. Hall - mondta.

A férfi felállt, hogy kezet fogjanak. - Mason Hall - mutatkozott be a negyven év körüli, lesült bőrű, sovány fehér férfi. - Fáradjanak be!

Sanders becsukta maga mögött az ajtót, és Gaillel együtt leültek az íróasztalhoz tett székekre.

- Mi a probléma? - kérdezte mosolyogva Hall. Keleti parti akcentussal beszélt.

- Mit tud egy bizonyos *Goliath* nevű hajóról, amely Orange Grove-nál süllyedt el?

Hall töprengett egy kicsit. - *Goliath.* Negyvenes évek közepe. Ugye? Brit hajó. Azt hiszem.

Elmesélték Hallnak az egész históriát, de sem Gail háborgatásáról, sem Treece a spanyol hajóval kapcsolatos feltételezéséről nem tettek említést. Amikor a végére értek, Gail ránézett Davidre és

megszólalt: - Treece ellenezte, hogy a kormányzósághoz forduljunk.

- Nem lep meg - mondta Hall. - Volt már egypár összetűzése velünk.

- Milyen jellegű? -kérdezte Sanders.

- Semmi komoly. És különben is elég rég történt. Egyébként, örülök, hogy eljöttek. Még akkor is, ha semmi más nem történik, több jár maguknak annál, mint hogy csak a kellemetlenségből vegyék ki a részüket. Sajnálom. És tudom, hogy az igazgató is fájlalná a dolgot.

- Mr. Hall - szólt közbe Sanders -, ez mind nagyon szép, de nem azért jöttünk ide, hogy bocsánatot kérjenek tőlünk.

- Persze hogy nem ezért.

- Önök mit tehetnek?

- Ma este beszélni fogok az igazgatóval. Biztos vagyok benne, hogy ő majd konzultál a miniszterrel, ha visszajön.

- Miért? Hol van most a miniszter?

-Jamaicában... Egy regionális konferencián. De néhány nap múlva visszatér. Addig is érintkezésbe lépünk a rendőrséggel. Hátha tudnak erről a Cloche nevű alakról.

- A rendőrséggel? - kérdezte Sanders. - Hisz mondtam önnek, hogy Cloche azt állítja, vannak barátai a rendőrségen. És én tudom is, hogy igazat beszél.

- Majd nagyon óvatosak leszünk. - Hall felállt. - Még egyszer köszönöm, hogy eljöttek. Meddig lesznek itt?

- Miért kérdi?

- Mert ha úgy gondolják, szívesen állítok maguk mellé egy rendőrt.

- Köszönjük, nem kell - mondta Sanders. - Elboldogulunk.

Kezet ráztak. Sandersék kiléptek az utcára.

Odakint a Front Street járdája tele volt a *Sea Venture-rel* érkező turistákkal, akik bámulták a kirakatokat, a Trimingham's áruház kirakatába kitett ír vásznakat, skót kasmírt és parfümöt. Számolgatták, mennyit spórolhatnak, ha az italboltban hirdetett, vámmentes szeszes italokat veszik meg.

- Gondolom, hogy hitt nekünk? - kérdezte Gail.

- Azt hiszem. De szerintem, ha arra várunk, hogy tegyen is valamit, akkor holtunk napjáig várhatunk.

Egypár házzal arrébb Sanders megpillantotta a Pan American jegyirodáját. Amikor odaértek a bejárathoz, megérintette Gail vállát és odamutatott a harminc centi magas, kék betűsorra: „Pan Am", díszelgett az ablaküvegen. Gail megállt.

- Menni is, maradni is őrültség - mondta: - Nem tudom, képes lennék-e otthon együtt élni a fenyegetettség érzésével, semmit se tudva, csak azon töprengve, mi lesz, ha...?

David nézte még egy ideig a feliratot, majd megszólalt: - Gyerünk Treece-hez!

- Nem fogom „lám megmondtam"-mal leckéztetni magukat - mondta Treece. - Aki nem képes más kárán, az kénytelen a magáén tanulni.

- Bejegyeztette a spanyol hajót? - kérdezte Sanders.

- Igen. Remélem, nem szóltak róla a nagyságos Mr. Hallnak?

- Nem.

-Meglehetősen... tartózkodó volt... amikor magával kapcsolatban kérdeztük - jegyezte meg Gail.

- Tartózkodó? - nevetett fel Treece. - Ez nem a megfelelő szó. Az aktatologatók nem képesek kiigazodni rajtam. Csak a marhaságokhoz és a politikához értenek, ami tulajdonképpen egy és ugyanaz.

- Gondolja, hogy tesznek valamit?

- Talán. Úgy az ezredforduló táján. - Treece megrázta a fejét, mintha a kormányzóságot akarná száműzni a gondolatai közül. - Most - mondta -, hogy már félig érdekeltek abban, amiről még kiderülhet, hogy egy nagy semmi, mit szándékoznak tenni?

- Maradunk -jelentette ki Gail. - Ha úgy gondolja, hogy segíthetünk valamiben.

- Persze hogy segíthetnek. Ha biztosak benne, hogy felmérték, mit kockáztatnak.

- Felmértük - állította Sanders.

- O. K. Akkor most térjünk rá néhány alapszabályra. Mostantól kezdve azt fogják tenni, amit én mondok. Mindent kérdezhetnek, amit akarnak, ha eljön az ideje. De ha még nem, akkor először ugranak, aztán kérdeznek.

- A csapat vezére -jegyezte meg Gail, Davidre pillantva.

- Ezt hogy értik? - kérdezte Treece.

- Semmi különös. Amikor merültünk, David mindig dühöngött, ha nem engedelmeskedtem neki.

- Joggal. Megúszhatjuk egy karcolás nélkül, de lesznek helyzetek, amikor csak azon múlik, hogy megússzuk, hogy maguk kellő gyorsasággal reagálnak-e. Bármikor, ha ellenszegülni akarnak nekem, jusson eszükbe: Egy-kettő kirúgom innen magukat, aztán mindkettőjüket felpakolom az első

átkozott gépre. Nem hagyom, hogy a szemem láttára nyírják ki magukat.

- Nem fogunk ellenkezni - ígérte meg Sanders.

- Helyes. Akkor tehát - Treece elmosolyodott - következzék az első parancs: menjenek vissza Orange Grove-ba és adják vissza a motorbiciklijüket! Csomagolják össze a felszerelésüket, jelentkezzenek ki a szállodából és hozassák vissza magukat taxival!

- Micsoda?

- Látja? Máris ellenkeznek. Ha bele akarunk szállni ebbe a buliba, akkor azt akarom, hogy ott legyenek, ahol magukon tudom tartani a szemem, és ahol Cloche emberei nem férnek magukhoz. Jöjjenek csak ide vissza! Isten tudja, ki mindenki tartja szemmel magukat.

- De... - tiltakozott Gail. - Ez a maga...

- Lehet, hogy itt nincs meg az a komfort, ami a maguk nyaralójában napi száz dollárért a rendelkezésükre állt, de azért megteszi. És nem kell majd tartaniuk attól, hogy valamely kandúrmacska varázsbabát tesz az ágyukba.

8.

A taxi elhajtott. Sandersék csomagjaikkal ott álltak Treece háza előtt. - Szerinted a konyhában fogunk aludni? - kérdezte Gail.

- Miből gondolod?

- Az az egyetlen helyiség, amelyet láttunk ebben a házban. Sose vezetett be minket elölről.

Kinyílt a szúnyoghálós ajtó. A kutya ugrándozva jött eléjük a járdán. Megállt a csukott kapu túlsó oldalán, farkát csóválva vinnyogott.

Az ajtóban feltűnt Treece alakja. - O. K., Charlotte.

A kutya hátrált egy kicsit, majd leült. - Segítsek?

- Nem. Boldogulunk. - Sanders kinyitotta a kaput, megragadta a két nagy bőröndöt és elindult az ajtó felé. Gail követte. Egy oxigénpalackot vitt, a vállára szíjazva.

- Magában aztán van erő - szólt oda neki Treece. - Az a cucc nem éppen könnyű. - Kinyitotta előttük a szúnyoghálós ajtót és betessékelte őket a házba. Beléptek a keskeny előszobába. A padló fényesre csiszolt cédrusfából készült. A falon keretben egy Bermudáról készült régi spanyol térkép lógott. A pergamen repedezett, sárgásbarna volt már. A térkép alatt egy vitrines mahagóniszekrény állt, tele régi üvegekkel, puskagolyókkal, ezüstérmékkel és cipőcsatokkal.

- Oda tessék - mondta Treece az előszoba végében lévő ajtóra mutatva. - Adják csak ide azokat a palackokat! Tele vannak vagy üresek?

- Üresek - felelte Gail.

- Kiteszem őket a kompresszor mellé.

- Van saját kompresszora? - kérdezte Sanders.

- Persze. Nem rohanhatok mindig Hamiltonba, ahányszor levegőre van szükségem.

David és Gail bementek a hálószobába. A kis helyiség majdnem zsúfoltnak hatott, pedig csak egy komód és egy hatalmas franciaágy volt benne. Az ágy legalább két és fél négyzetméter volt, valószínűleg kézi munka. Cédrusfából, csapolással készült, a pác magas fényt kölcsönzött neki.

- Ez az ő szobája - suttogta Gail.

- Úgy néz ki. Szerinted ott mi volt? - Sanders az ágy fölé mutatott. A falon egészen mostanáig egy festmény vagy fénykép lóghatott, hisz egy négyszögletes területen sokkal fehérebb volt a fal, mint

másutt. Treece léptei közeledtek. Sanders ledobta a bőröndöket az ágyra.

- Nem vehetjük el a szobáját - mondta Gail Treece-nek, aki most már az ajtóban állt. - Maga akkor hol fog aludni?

- Ott. - Treece fejével a nappali szoba felé biccentett. - Csináltam egy heverőt. Elég nagy ahhoz, hogy egy magamfajta monstrum elférjen rajta

-De...

- Jobb, ha ott alszom. Nyugtalanul alszom. Mellesleg, azt mondják, úgy horkolok, mint egy grizzly medve. - Átvezette őket a konyhába.

Amikor végigmentek a nappalin, Gail látta, hogy azelőtt lakhatott asszony a házban, ő díszíthette így fel a szobát, de azt, hogy mikor, nem lehetett megállapítani. A legtöbb holmi Treece-re vallott: hajóról származó, kardáncsuklós lámpák, réz lövedékburkolatok, régi kardok, térképek és könyvhalmok. De imitt-amott egy nő keze nyoma is látszott: csipkés takarók, színpompás, virágmintás bútorhuzatok.

A falon lévő festmények többnyire tengert ábrázoltak. Két képet levehettek a falról. A helyük csak úgy világított.

- Talán meg kellene mutatnom maguknak, mi hol van - mondta Treece, a konyhába érve. Kinézett az ablakon. - Itt az idő. - Kinyitott egy szekrénykét, amely italokkal volt tele. - Ha gondolják, tankolják fel magukat. Én egy csepp rumot iszom.

Sanders italt készített, Treece pedig megmutatta Gailnek, mit talál a többi szekrényben.

- Beszállhatunk mi is a kiadásokba? - kérdezte Gail.

- Majd. A kaja nem nagy megterhelés. – Treece

elmosolyodott. - Hát nem úgy érzik, hogy vendégségben vannak?

- De, valahogy úgy. Mondja el, mit akar vacsorára, és nekilátok.

- A vacsora hamarosan itt lesz. Majd gondoskodom róla. - Treece kivette Sanders kezéből a pohár rumot. - Holnap elkezdjük. A parton felvesszük Adamet.

- Coffint? - kérdezte Sanders. - Ő is lejön?

- Igen. Megpróbáltam eltéríteni a szándékától, de sehogy se ment. Még mindig úgy gondolja, hogy az az ő hajója, és semmi áron sem akarja átengedni Cloche-nak.

-Jó búvár?

- Elég jó. Két kézzel több. Minden kézre szükségünk van. Átkozottul gyorsan kell dolgozni, mert ha Cloche kiszagolja, miben sántikálunk, akkor könnyen megégethetjük magunkat. Még valamit Adamról. Cipzár van a száján, és ha egyszer behúzta, senki nem nyitja ki. Tanult abból a verésből.

- És ha kezünkben lesz a kábítószer? - kérdezte Gail. - Mit fog csinálni vele? Megsemmisíti?

- Igen. De addig nem, míg az utolsó ampulla nincs a kezünkben. Ha szép sorjában semmisítenénk meg, ahogy ráakadunk, és Cloche megtudná, végünk lenne. Ott helyben kinyírna minket. Ugyanez történne akkor is, ha apránként továbbítanánk a fiolákat a kormányzósághoz. Cloche észrevenné, hogy az egész terve füstbe megy, és megölne minket, csak hogy nyitva tartsa magának a lehetőséget. Ha ép bőrrel meg akarjuk úszni, legjobb, ha meghagyjuk Cloche-t abban a hitben, hogy neki dolgozunk, és hogy ha felhozzuk a szajrét, elveheti tőlünk.

Sanders észrevette, hogy Gail gúnyosan nézi.

Először nem tudta, miért, aztán rájött, hogy azért, mert egész végig mosolygott, amíg Treece beszélt.

Sanders arcára kiült az a furcsa izgalom, amit érzett, anélkül hogy tudatában lett volna. Régebben tapasztalt már ilyesmit. Élénken emlékezett még rá, milyen volt, amikor először ejtőernyős ugrást végzett. Vegyes érzelmek kerítették hatalmukba. A félelemtől reszketett a keze és az ujjai, a tarkója és a fülei szinte lángoltak, az izgalomtól szaporán vette a levegőt, kis szédülést érzett, és arra gondolva, hogy majd elmondhatja magáról, hogy már ugrott ki repülőgépből, mosolyognia kellett. Az, hogy megrándult a bokája, semmi esetre sem csökkentette jókedvét, ahogy az sem, hogy azóta egyszer sem ugrott.

Gail rosszalló tekintetét látva, abbahagyta a mosolygást.

Valami tompán puffant a konyhaajtó előtt. Treece felállt. - Ez a vacsora lesz - mondta. Kinyitotta az ajtót, egy újságpapírba göngyölt csomagot hozott be a tornácról.

- A vacsora? - hüledezett Gail.

- Igen - felelt Treece. Letette a csomagot a konyhapultra, majd kicsomagolta. Egy nedves, csillogó testű, hatvancentis barracuda volt benne.

- Gyönyörű - állapította meg Treece.

Gail nézte a halat, és eszébe jutott az a barracuda, amely ott ólálkodott a zátonynál, és olyan vészjóslón bámult rá. Gailnek összerándult a gyomra. - *Megeszi az* ilyesmit?

- Miért ne?

- Úgy tudom, hogy mérgezők.

- A ciguaterára gondol?

- Nem is tudom. Az meg micsoda?

- Egyfajta idegméreg. Undok valami. Senki sem

ismeri igazán, csak azt lehet tudni, hogy az ember kidobja tőle a taccsot, de előfordulhat az is, hogy feldobja a talpát.

- A barracudákban van ilyen?

- Valamennyi igen. De kábé háromszáz más halfajtában is. A Bahamákon ezüstérmét dobnak a fazékba, ha barracudát főznek. Azt mondják, ha az érme megfeketedik, mérgező a hal. De itt a civilizált világban nekünk sokkal tudományosabb módszereink vannak. - Treece felkapta a barracudát, kinyújtotta a jobb karját és hozzámérte a halat.

- Mi azt mondjuk: „ha hosszabb, mint a karod, jobb, ha be nem kapod". Ez itt egy tenyérrel rövidebb a karomnál, úgyhogy ártalmatlan.

- Ez aztán meggyőző! - kiáltott fel Gail.

- Nem akkora hülyeség, mint amilyennek hangzik. A ciguatoxin gyakrabban fordul elő a nagyobb halakban. Minél nagyobb ugyanis a hal, annál több ilyen anyagot köt le a szervezete. Kiszámoltuk, hogy az ilyen oktalan állat, mint ez is itt, még ha ciguatoxin van is benne, annyira kevés, hogy nem okozhat súlyosabb betegséget egy kis hasfájásnál. - Treece benyúlt az egyik fiókba, és előhúzott egy filézőkést és egy fenőkövet.

- Na ne halogassuk tovább! - mondta. Ráköpött a kőre, és a vékony pengét beleforgatta az ott keletkezett nyáltócsába. - Majd negyven éve eszem ilyen bestiákat és még sose lett tőlük semmi bajom. - Gyors, biztos mozdulatokkal kezdte tisztítani a halat. Csak úgy pattogtak az ezüstös pikkelyek a kés pengéjéről, fokozatosan beterítve a padlót.

- Honnan való? - kérdezte Sanders.

- Azt hiszem, a zátonyról.

- Nem úgy értem. Azt kérdem, hogy került ide. Sose hallottam még olyan halról, amelyik begön-

gyölte volna magát egy darab újságpapírba és elhelyezkedett volna a küszöbön. - Sanders kuncogott a saját viccén.

- Valaki idehozta. Csinálnak ilyesmit. Valaki kifog néhány halat, többet, mint amennyire szüksége van, és egyet letesz ide.

- Ez az, amit már említett korábban? Gondoskodnak a fény őrzőjéről?

- Nem egészen. - Treece megfordította a barracudát, hogy a másik felét is megtisztítsa: - „Gondoskodunk a mieinkről. A gyerek anyja megbetegszik, őket a szomszédok ápolják, etetik..." Így van ez, amióta... Habozni látszott. - Tudják, hogy nincs időm halászni, és nekem kell főznöm magamra, ezért mindig hagynak itt valamit. - Két nagy csapással levágta a hal fejét és farkát. A farokrészt belehajította a szemetesbe. - Akarják a fejét?

David és Gail a fejüket rázták. Undorodva nézték a halfejet, amelyet a szemüregen át átszúrt Treece kése.

- Nem rossz, ha nincs más - mondta Treece, és beledobta a fejet is a szemetesbe. - De ennek a példánynak gyönyörű teste van. - Felhasította a hal hasát egész a torkáig és kibelezte. Aztán megfordította és a gerinc mentén is felvágta. Szétnyílt a hús.

- Forrósíthatna nekem olajat - szólt oda Treece Gailnek.

- Milyet?

- Olívaolajat. Ott van a gázrózsa mellett. Töltsön egy fél üveggel a serpenyőbe, és forrósítsa fel!

Treece félbevágta a két halszeletet és bedobta a forró olajba. Csak úgy sistergett, fröcskölt az olaj. A halszeletek szürkésfehér színe gyorsan váltott aranysárgára.

Gail bermudai hagymából és fejes salátából egy-

szerű salátát készített. Megkérdezte Treece-t, hogy hol találja a dressinget.

- Tessék - mondta az, és kezébe nyomott egy címke nélküli palackot.

- Mi ez?

- Bor. Állítólag. Nem tudom, mi van benne, de mindenbe jó, salátákba, főzéshez és az ember gyomrába is. De azért ne igyon belőle túl sokat, mert eszméletlenül megfájdul tőle a feje.

Gail öntött egy keveset az italból és kiitta. Keserű íze volt, mint a vermutnak.

A nap már lebukott, mire asztalhoz ültek. Rózsaszín sugarak vésődtek a felhőkről az ablakon át a konyhába, meleg fénybe burkolva a helyiséget.

Treece észrevette, hogy Gail csak tologatja a tányérján lévő halat, sehogy se akarja megkóstolni. - Majd én feláldozom magam - szólalt meg Treece mosolyogva. - Pár másodperc alatt kiderül, mérgező-e. Majd azután becipelhetnek a kórházba, bendőmben a mérgezett falattal.

Nem használta a villát. Letört egy nagy darabot a barracudából és betömte a szájába. Hátrakapta a fejét, iszonyatot színlelt, mintha görcsökben rángatózna.

- Dehogy! - mondta. - Tiszta, mint a vasárnapi ing.

Sandersék hozzáfogtak az evéshez. A hal ízletes volt, szaftos, finom, ropogós a teteje.

Fél tízkor Treece ásított egyet, majd bejelentette:

- Ideje, hogy eltegyük magunkat holnapra. Korán akarunk kelni, még be kell üzemelnünk a kompresszort, és meg kell mutatnom maguknak, hogy működik a homokszivattyú. Használtak már Descót egyáltalán?

- Még nem - válaszolt Sanders.

- Akkor gyakoroltatnom kell még magukkal. Nem olyan nagy kunszt, ha megtanulta az ember, hogy ügyeljen a légtömlőre. Ha az nekimegy valaminek, vagy összegubancolódik, olyan, mintha maga a mélytengeri szörny ragadta volna torkon az embert.

- Nem palackkal merülünk? - kérdezte Gail.

- Viszünk magunkkal azt is, minden eshetőségre felkészülve. Reggel azokat is fel kell töltenünk. Az a fránya kompresszor szörnyű zajt csap, de ki kell próbálniuk a Descót. Az embernek addig nem fogy ki a levegője, amíg a csónakban lévő kompresszorban van gáz. Ha öt órán át palackot használ az ember, úgy érzi, mintha kaktuszt szopogatna, egy idő után ugyanis csípni, szúrni kezd a száj rész.

- A Descón nincs szájrész?

- Nincs. Teljes arcmaszkja van. Az ember beszélhet magában, énekelhet, szónokolhat, pompásan káromkodhat. Egymással is lehet beszélni, ha jól tud az ember szájról olvasni.

Tízkor már ágyban voltak. Tenger felöl jövő szél fütyült odakint a szirt felett. Amikor Sanders kihajolt az ágyból, hogy lekapcsolja a kis éjjeli lámpát, meglátta a kutyát, amint ott áll az ajtóban és tétovázik.

- Üdv! - kiáltotta oda neki Sanders.

A kutya megcsóválta a farkát, majd felpattant az ágyra. Összegömbölyödve befeküdt Gail és David közé.

- Zavard el innen! - kiáltotta Gail.

- Én aztán nem! Szükségem van mind a tíz ujjamra!

Ekkor Treece kiáltását lehetett hallani: - Charlotte! - Erre a kutya hegyezni kezdte a fülét. Az aj-

tóban megjelent Treece. - Nézzék el neki! Ez a hely jog szerint az övé. Eltart még egy-két napig, míg leszokik róla. - Majd odaszólt a kutyának. - Gyere velem! - Charlotte felkapta a fejét és odament hozzá. - Aludjanak jól! - mondta Treece Sanderséknek és becsukta az ajtót.

Amikor Sanders az első ugatást hallotta, azt hitte, még álmodik. A második, hangos, hosszan elnyúló már felébresztette. Ránézett a kvarcórájára. Tizenkét óra tíz percét mutatott. Halvány, sárga fény szűrődött be a leeresztett redőny résein át a szobába, a fénycsíkok vibráltak a falon. A kutya megint ugatott. Gail megmozdult. Sanders felrázta.

- Mi az? - kérdezte az asszony.

- Nem tudom. - Sanders hallotta Treece lépteit az előszobában. - Talán tűz van.

- Micsoda? Itt bent?

- Nem. Odakint. - Felkelt az ágyból és felvette a rövidnadrágját. - Maradj itt! - Odament az ajtóhoz.
- Ha baj lenne...

- Akkor mi van? - Gail a hálóköntöse után nyúlt.
- Bújjak az ágy alá?

Sanders kinyitotta az ajtót. Treece a bejárati ajtónál állt. Csak egy úszónadrág volt rajta. A kutya mellette. Noha Treece alakja betöltötte az ajtónyílást, Sanders mégis látta mögüle, hogy fény és néhány sötét figura van odakint.

- Mi az? - kérdezte suttogva.

Treece a hang felé fordult. - Nem tudom biztosan. Senki sem szólalt még meg.

Sanders odament Treece-hez, majdnem mellé. A kapunál két feketébe öltözött férfi állt. Petróleumlámpát tartottak kezükben, amelyek vastag, fekete füstöt leheltek az éjszakai levegőbe.

- Mi van? - kiáltotta Treece. Bal kezével az ajtófélfának támaszkodott. Sanders észrevette, hogy mire volt jó ez a látszólag önkéntelen mozdulat. Így csak egy karnyújtásnyira volt Treece kezétől a sarokba állított rövid csövű vadászpuska.

A két férfi a lámpással eltávolodott egymástól, és közöttük, lassan a kapu felé tartva, megjelent Cloche. Teljesen fehér öltözéke kiemelte fényes, grafitfekete bőrét. A lámpák fénye megvilágította a nyakában lógó tolldíszt. Csillogtak a kerek szemüveglencsék.

Sanders hallotta, ahogy Gail mezítláb jön végig a padlón, érezte haja illatát, amint közeledik felé.

- Mit akartok? - kérdezte Treece. Hangjából egyszerre érződött ki harag és megvetés. - Mi dolgotok van itt? Ki vele! Vagy, ha semmi, akkor távozzatok! Semmi kedvem az idétlen játékokhoz az éjszaka kellős közepén.

- Játékokhoz? - kérdezett vissza Cloche.

Sanders zúgást hallott. Ösztönösen lehúzta a fejét. Valami becsapódott az ajtófélfába. Egy toll nélküli nyíl fúródott a fába, úgy tizenöt centiméterre Treece fejétől.

Treece-nek az arcizma sem rándult. Kihúzta a nyilat a fából és a földre hajította. - Nyílpuska? - kérdezte. - Tegyél rá tollat, úgy jobban repül.

- A... barátaid... nem valami körültekintőek - jegyezte meg Cloche. - Elmentek a kormányzóságra. Mondtam nekik, hogy ne tegyék. Most aztán kérdezősködik felőlem a rendőrség.

- Na és?

-Jól tudod, mit akarok. Tudom, hogy odalent vannak. Tízezer doboz van belőlük.

- Az mese.

- A barátaid szerint nem az. Úgy tűnt, meglehe-

tősen biztosak voltak a dolgukban, amikor Mason Hall-lal beszéltek.

- Menjen hátra, és nézzen körül, nincs-e ott valaki! - szólt oda Treece Sandersnek, de közben nem vette le Cloche-ról a tekintetét.

Sanders végiglopakodott a halion. Még hallotta Treece-t: - Tudod, milyenek a turisták. Hallanak valamit, aztán...

A konyhában sötét volt. Ablak, ajtó zárva. Sanders kitapogatta az egyik fiók fogantyúját, és kihúzta. Kés után kutatott. Hosszú, nehéz acélpengét tapintott ki, amelyet rögtön bele is csúsztatott a sortja övrészébe. A gombjához érő hűvös fém biztonságérzetet adott neki, noha tisztában volt vele, hogy önámítás az egész, hiszen nem tudta, hogyan kell késsel harcolni. De arra gondolt, hogy erős és gyors, és jól ismeri a házat. Úgy vélte, ebben a sötétben képes lenne megvédeni magát egy olyan emberrel szemben, aki nem ismeri itt ki magát.

Kinyitotta a konyhaajtót. Semmi sem mozdult odakint. A szél fütyülésén kívül semmit sem lehetett hallani. Becsukta az ajtót, bezárta, majd bezárta a két ablakot is. „Ha valaki megpróbál bejutni, meghalljuk majd az üveg csörgéséből" - gondolta magában. Önelégülten visszament az előszobába Gailhez, miközben bal kezét a kés markolatán nyugtatta.

- ...nem értem - mondta éppen Cloche -, miért vagy hajlandó brit gazembereknek segíteni. Azok után, amit veled tettek.

- Ehhez semmi közöd! - csattant fel Treece.

- Dehogy nincs. Mi ketten ugyanazon az oldalon harcolunk, csak nem akarod belátni. Ugyanannyi okod van gyűlölni őket, mint nekem. Gondolj csak rá, mit vesztettél!

Treece hirtelen Sandersre és Gailre pillantott. Kényelmetlenül érezte magát. Mindenáron témát akart váltani.

- Hagyjuk, Cloche! Csak annyit mondhatok, hogy nem fogom engedni, hogy megkaparintsd a drogot!

- Milyen kár! - mondta Cloche. - Ott az ellenség, és te nem veszed fel a harcot ellene. Félted a kis St. David-i királyságodat? Nyugodj meg! Azt nem akarom megszerezni.

Treece nem szólt semmit.

- Hát akkor - szögezte le Cloche -, veled vagy nélküled, de megcsinálom.

A két férfi előlépett a sötétből. Odaálltak Cloche mellé. Nyílpuska volt mindkettőjüknél, megtöltve, az ajtóra szegezve. Cloche elvett egy kis táskát a mögötte állók egyikétől. Felfordította a táskát és a tartalmát a földre szórta, az ajtó elé. Három rongybaba gurult a porban. Acél nyílvessző állt ki mindegyik melléből.

Treece nem nézett oda.

A két férfi tüzelt.

Sanders nekinyomta Gailt a falnak és a testével védte. Treece letérdelt, közben megragadta a vadászpuskát. Sanders hallotta, amint a nyíl besüvít az ajtón és nekivágódik a tűzhelynek.

Treece meghúzta a ravaszt. Háromszor tüzelt. A keskeny előszobában csak úgy mennydörögtek a lövések.

Amikor elhalt az utolsó lövés visszhangja, és Sandersnek már csak a füle csengett, odafordult Treece-hez. Az még mindig térdén támaszkodott, a puskája lövésre készen.

Ahol eddig Cloche állt az embereivel, most csak két elhajított égő fáklya árválkodott.

- Eltalálta valamelyiküket? - kérdezte Sanders.

- Kétlem. Feladták és elrohantak, mikor ezt meglátták. -Treece megveregette a fegyvert. - Nem hiszem, hogy számítottak rá.

Sanders érezte, hogy Gail egész testében remeg, hallotta, ahogy vacog a foga.

- Fázol? - kérdezte, átfogva felesége vállát.

- Méghogy fázom! Megijedtem! Te nem?

- Nem is tudom - vallotta be Sanders. - Nem volt időm gondolkozni rajta.

Gail hozzáért a Sanders sortjában lévő késhez. - Ez meg micsoda?

- Csak... csak minden eshetőségre felkészültem...

- Kijön majd a rendőrség? - kérdezte Gail Treece-től.

- A bermudai rendőrség? - Treece felegyenesedett. - Kötve hiszem. Mondtam már magának, hogy azok nem vacakolnak St. Daviddel. Ha hallottak is valamit - márpedig nem hiszem, hogy hallottak -, rá se bagóznak. „Csak a félvérek lövik egymást halomra" - gondolják magukban. Én csak a szigetlakók miatt aggódom.

- Miért?

- Biztos látták és hallották. Nagyon babonásak. Gondolom, Cloche látogatásának az volt az egyik célja, hogy megfélemlítse őket.

- Kitől kellene félniük?

- Tőle. Fehérbe öltözött szurokfekete embert láttak. A St. David-iek fehérbe öltöztetik a halottaikat. Azok meg feljöttek ide a dombra éjnek idején, fáklyákkal és nyílpuskákkal. Ebből legenda lesz. Ha megint eljön Cloche, ki fogják füstölni az embereket a házaikból.

- Őrködjünk? - kérdezte Sanders.
- Őrködni? - nézett rá Treece.
- Négyóránként válthatnánk egymást... Hátha visszajön.
- Ma már nem jön vissza.
- Honnan tudja? Az isten szerelmére! Azt sem hitte volna, hogy Cloche ide fel mer jönni! - Sanders maga is meglepődött azon az éles hangon, ahogy Treece-hez szólt. Provokálta Treece-t, holott nem állt szándékában. Treece arcán látszott, hogy nem is számított erre. Sanders tisztában volt vele, hogy neki van igaza, mégis megbánta, hogy olyan élesen szólt oda. Most visszakozott: - Nem állt szándékomban...
- Ha visszajön -jelentette ki Treece nyugodtan -, meg fogom hallani. Ha én nem, akkor Charlotte.
- Jól van.
- Késő van. Sok dolgunk lesz holnap. - Treece biccentett Gailnek, megfordult és bement a nappali szobába.
David és Gail bement a hálószobába, becsukták az ajtót.
- El kellett volna harapnod a nyelved -jegyezte meg Gail.
- Tudom.
- Na nem baj. Nem árt, ha tudja, hogy félünk.
- Nem azért mondtam. Csak jobb felkészülni. - Sanders levette a nadrágját és bebújt az ágyba.
Gail az ágy szélén ült. Összehúzta magán a köntöst.
- Képtelen vagyok megint elaludni.
- Dehogyis. - Sanders megsimogatta az asszony hátát. Elmosolyodott. Latolgatta, vajon a hirtelen feltörő szenvedélynek van-e köze a kiállt veszélyes helyzethez.

Mikor másnap felébredtek, a konyhából hangok szűrődtek ki. Sanders felhúzta a nadrágját és kijött a szobából.

Treece a konyhaasztalnál ülve teát szürcsölgetett. Vele szemben pecsétes trikóban Kevin ült. Fekete kenyeret tömött a szájába. Mindketten felnéztek, mikor Sanders belépett a konyhába. Kevin arcán nem látszott, hogy felismerte volna Davidet, még akkor sem, amikor Treece megszólalt.

- Már találkoztak.

- Persze - mondta Sanders. - Helló!

Kevin egy szót sem szólt, de Sanders észrevette, hogy minduntalan felé pislog. Sanders töltött magának egy csésze kávét és leült az asztalhoz.

- Van neki olyan embere, aki tudja használni a felszerelést? - kérdezte Treece Kevintől.

Kevin megrántotta a vállát.

- Van homokszivattyúja?

- Nem volt rajta a papíron.

- Miről van szó? - érdeklődött Sanders.

- Emlékszik még Basil Tupperra, arra az alakra, akinek ékszerboltja van? Tudja, aki meglátogatta magukat egyszer. Két láda búvárfelszerelés érkezett ma reggel a nevére a Kennedy-repülőtérről.

- Honnan tudja?

- Van egy barátom a vámosok közt. Palackok, adagolók, búvárruhák voltak a csomagban. Mindenből hat darab.

- A kormányzóság nem akadékoskodott?

- Nincs ebben semmi törvényellenes. Kifizette a vámot. Méghozzá készpénzben. Különben is annyi marhaságot hoz be az ékszerüzletéhez, hogy már haverságban van a vámosokkal. Mondhatta azt is, hogy búvárszaküzletet akar nyitni.

Treece felkapta a fejét és fülelni kezdett. Sanders

csak most figyelt fel az odakintről beszűrődő, egész halk motorpöfögésre.

-Kezd a kompresszorból kifogyni a szaft. - Treece felállt és odaszólt Kevinnek: - Hívd fel helyettem Adam Coffint! Mondd meg neki, hogy délben legyen a parton! - Aztán Sandershez fordult: - Jobb lesz, ha felkelti a nejét. Cloche búvárokat képez ki, úgyhogy nincs már időnk a gyakorlásra. Majd menet közben megtanulják a dolgot.

- Gail már ébren van - nyugtatta meg Sanders.

Aztán kimentek. Kevin elment, Treece pedig Sandersszel együtt a ház mögötti kis fészerbe ment, ahol egy benzines légkompresszor pöfögött, de egyre szaggatottabban. Hallatszott, hogy kezd kifogyni az üzemanyag. Két oxigénpalack volt gumitömlőkkel a kompresszorra csatlakoztatva. Treece mindkét palack tetején megnézte a mutatót.

- Kétezerkétszáz - állapította meg. - Fel kell jönnie kétezerötszázra. - Leállította a kompresszort, egy marmonkannából benzint töltött bele, majd újból elindította. - Veszek majd magamnak egy modernebb, árammal működő gépet. A benzin pokoli veszélyes.

- A füst miatt?

- Igen. Ezért van rajta ez a tömlő. - Egy fém elvezetőcsőre mutatott, amely a kompresszorból, a földön kígyózva, a fészer falán vágott lyukon át vezetett ki a szabadba.

- Amikor még új volt a cucc, kint hagytam egy kis tákolmányban, aminek nem volt oldalfala. Csak úgy kavargott körülötte a szél, de nem törődtem vele, egészen addig, amíg a füstöt bele nem fújta a szívónyilásba. Az aztán emlékezetes merülés volt, majdnem a mennyországban kötöttem ki.

- Hogy jött rá, hogy ez történt?

- Harminc méter mélységben kezdett elnyomni az álom. Elég hamar rájöttem, mi történhetett. Letéptem a palackot és rástartoltam, hogy minél hamarabb felérjek. Éppen hogy sikerült megúszni.

Gail megjelent a fészer ajtajában. Egy pirítós volt a kezében. -Jó reggelt! - köszönt a férfiaknak.

- Körülbelül ennyi az, amit a maga helyében én ennék -jegyezte meg Treece. - Pokoli sok munka van még hátra, és bizonyára nem akar belehányni a maszkjába.

Tizenegy óra előtt pár perccel hagyták el Treece dokkját. A *Corsair* vezetőfülkéjében három tekercs sárga gumitömlő hevert. Egyik végüket a kompresszorra, a másikat a maszkokra csatlakoztatták. Hat oxigénpalack sorakozott egymás mellett a csónak oldalán lévő állványon. A *Corsair jobb* szélére erősített alumíniumcsövet egy rózsaszín gumicső segítségével szintén összekötötték a kompresszorral.

Treece a kormánykerék előtti polcra tette a rövid csövű vadászpuskát. A kutya a kis emelvényen ült. Meg-meghintáztatták a hullámok, de nem esett le. David és Gail a kormánynál állt Treece mellett.

- Maga szerint utánunk jönnek? - kérdezte Sanders a vadászpuskára mutatva.

- Sose lehet tudni. - Treece Gailre nézett: - Használt már valaha is fegyvert?

- Még nem.

- Akkor először Adam fog őrködni a fedélzeten. Egyébként is jobb, ha ő marad a csónakban, hiszen tudja, hogy kell kikapcsolni a kompresszort, és ő aztán egy másodpercig sem fog tépelődni.

- Kikapcsolni?

- Igen. Ez az egyetlen módja, hogy tudtunkra adja, hogy valami nem stimmel idefenn. Egész

gyorsan megkapjuk majd az üzenetet, ha már nincs mit szívogatnunk. Addig nincs baj, amíg az ember útközben nem tartja vissza a lélegzetét. Természetesen - Treece elmosolyodott -, bár ha meleg lenne a helyzet idefenn, talán jobb lenne lent maradni és inkább a homokot szívni.

Treece lassított és lavírozni kezdett a zátonyok között. A part menti szél elég erősen fújt ahhoz, hogy a sziklazátonyokon tajtékot vessenek a hullámok. Így nem volt nehéz megtalálni a zátonyok közt vezető keskeny átjárókat. Közeledtek Orange Grove partjához. Már látták Coffint, a vézna, napbarnított emberkét, ahogy szakadt, cajgvászon sortjában a vízben álldogál.

Rajta kívül senki sem volt a vízben, így Treece, elhagyva a zátonyokat, gázt adott és a part felé robogott. Mikor úgy tíz méterre lehetett egy enyhe hullámtöréstől, üresbe kapcsolt, mire a csónak megállt.

Coffin lebukott és a csónakhoz úszott. Treece az egyik kezével kinyúlt érte és egy rántással behúzta a fülkébe.

- Örülök, hogy úgy kiöltöztél Orange Groveba menet - tréfálkozott Treece.

Coffin visszaköpte a tengerbe a szájában maradt vizet és megtörölte az orrát.

- A szemétládák! Aszónták, ne használjam az elevátort. Aszonták, hogy az magántulajdon. Én meg mondtam nekik, hogy hívják fel az ügyvédemet. - Nevetett. - De végül is lejöttem. Mégpedig egy olyan szép pipivel, amilyet évek óta nem láttam. Teljesen belezúgtam. Majdnem eljegyeztem.

Treece a nyílt tenger felé vette az irányt. Útközben röviden beszámolt Coffinnak arról, hogy Cloche megfenyegette őket, és hogy ma reggel bú-

várfelszerelések érkeztek. Amikor közölte Coffinnal, hogy szeretné, ha ő maradna a fedélzeten, az öreg tiltakozott. Végül is Treece-nek úgy sikerült meggyőznie, hogy áradozni kezdett arról, milyen gyakorlottan bánik Coffin a fegyverrel és milyen jól ért a bonyolult gépekhez.

A második zátonysor után horgonyoztak le. - Miután mindent beüzemeltünk - mondta Treece Sanderséknek -, lemegyünk. Én viszem majd a szivattyú végét. David, maga maradjon a bal oldalamon. Látott már homokszivattyút működés közben?

- Még nem.

- Van mellette egy cső, amely sűrített levegőt nyom fel. Vákuum keletkezik és felszívja a homokot. Elég nagy ereje van, úgyhogy tartsák magukat távol tőle. Ne nyúljanak túl közel a cső szájához, mert még beszippantja az ujjukat, aztán búcsút mondhatnak neki. El sem hiszik, milyen gyorsan le tudja tisztítani a homokot. Ha rábukkanunk az ampullákra, maguk felveszik, amilyen gyorsan csak lehet. Nagyon fogok vigyázni, nehogy beszippantsa a homokkal együtt a fiolákat is, mert azt nem bírnák ki. Szétfröccsennek. Maga pedig - Treece most Gailhez fordult - David bal oldalán marad. Úgy fél méter távolságban már semmit sem lehet látni odalent, úgyhogy ne kóboroljon el! Tessék! - Egy vászonból készült bevásárlószatyrot nyomott Gail kezébe. - David továbbítja magának az ampullákat, maga pedig beteszi őket ide. Amikor tele van, megérinti Davidet, ő pedig engem. Maga aztán felhozza a szatyrot. Fel ne jöjjön anélkül, hogy nekem jelezné. Idő kell ahhoz, hogy elmozdítsam a szivattyú csövét. Ha túl messzire viszem maguktól, a homok betakarja az ampullákat, mielőtt még össze

tudnák szedni őket. Ha valami baj van, Adam majd kikapcsolja a kompresszort. Nehéz lesz anélkül, de talán marad még egy lélegzetvételnyi levegő a csőben, és az elég is lesz. Jöjjenek közel a csónak orrához, amennyire csak lehet, és kapaszkodjanak bele! Ott nehezen fogják észrevenni magukat, és ha van valaki a fedélzeten, aki valami rosszat forral, legalább teleszívhatják a tüdejüket levegővel, mielőtt újra lebuknak. O. K.?

- O. K. - mondta Sanders.

- Én... - Gail habozott.

- Rajta! - sürgette Treece. - Ki vele! Most mondja! Nem akarom, hogy aztán meglepetések érjenek.

- Nem tetszik az a... - Gail rámutatott a Descomaszkokra és a sárga gumicsövekre. - Félek.

- Miért?

- Nem tudom. Klausztrofóbia. Azt hiszem. Ki nem állhatom, ha... pórázon vagyok tartva. Ha kikapcsolnák a kompresszort, azt hiszem, idegbajt kapnék.

- Ugyan már! - kiáltott Sanders.

- Ez az igazság -jelentette ki Gail. - Nem tehetek róla.

- Semmi baj. Inkább érezze magát kényelmesen. Az a fontos, hogy ne izguljon. Használjon csak palackot! Van egypár belőle.

- Köszönöm.

- Ha van még valami megbeszélnivaló, akkor hadd halljam! Ha beindítjuk ezt a bestiát, még saját gondolatainkat se fogjuk hallani.

- Búvárruhát kell felvennünk? - kérdezte Sanders.

- Igen. Sokáig leszünk lent. Meleg a víz, de nem annyira. Egy óra után az ember úgy elveszti a testhőmérsékletét, akár madár a tollát. - Treece kivett

egy csavarhúzót a szerszámosládából, bekapcsolta a kompresszort és a csavarhúzóval két helyen megérintette az indítómotort, mire az szikrázni kezdett, és a kompresszor felbőgött.

Sanders lement a *Corsair* kabinjába, amely úgy nézett ki, mint egy bolhapiac, ahol búvárfelszerelést árulnak. Több tekercs tömlő és lánc lógott a mennyezetről. A válaszfalon levő polcon két horgászbot hevert. Mindegyiket kiverte a só. Az egyik sarokban összekuszálódott, megrepedezett, félig szétmállott gumitömlőket lehetett látni. Különböző szerszámok: kalapácsok, vésők, csavarhúzók, villáskulcsok borították a priccset. Nem volt ajtó a csónak orrában lévő kis fülkén. Feldarabolt, a válaszfalra akasztott újságpapírok szolgáltak vécépapírként. Sanders ráakadt egy halom búvárruhára, maszkra és uszonyra. Szétválogatta a felső részeket az alsóktól. Nézegette, hogy melyik a nekik való méret. A ruhahalom alatt talált egy rozsdás kést és egy gumihüvelyt, két szalaggal, amelyek azért voltak rajta, hogy a búvár rákötözhesse a vádlijára.

Sanders bedugta a kést a hüvelybe, és a búvárruhákkal együtt magával vitte.

Gail éppen egy kétfontos nehezéket fűzött be az övbe. Sanders odaadta neki az egyik ruhát és megkérdezte: - Általában mennyit használsz? Hat fontot?

- Igen.

- Ez a ruha meg fogja kétszerezni a felhajtóerőt. Le kéne tenned azt a kettőt és három- vagy négyfontosat kellene befűznöd.

Gail bólintott. Megpillantotta a kést Sanders kezében. - Ezzel meg mit akarsz?...

- Még nem tudom. Talán a homokot ásni. Odabent találtam.

Treece bedobta az alumíniumcsövet a tengerbe. A cső egy ideig a víz tetején lebegett, aztán lassan lesüllyedt, maga után húzva a rózsaszín tömlőt. Buborékok jelentek meg a felszínen. - Maga a jobb oldalon dobja ki azt a tömlőt, én meg a bal oldalon az enyémet. Így nem fognak összegabalyodni.

Sanders kidobta a sárga tömlőt. Levegő bugyogott a maszkból. David felszíjazta az egyik oxigénpalackot, ellenőrizte az adagolót, aztán felsegítette Gail hátára a palackot. Sanders felkötötte a kést a jobb lábára, befűzött tízfontnyi nehezéket az övébe, felcsatolta a derekára, belebújt az uszonyokba. - Azt hiszem, kész vagyok. Furcsa érzés. Se palack, se maszk.

- Dobd le a szatyrot, ha leértem és összeszedtem magam! Rendben? - kérte Gail.

- Persze.

Gail bedőlt a vízbe. Megtörölte a maszkját és feltartotta az egyik kezét. Sanders kihajolt és a kezébe adta a szatyor fülét. Gail intett, majd lebukott.

Treece következett, majd Sanders. A gumicső mellett ugrott be, visszanyúlt a maszkért és felhúzta a fejére.

Miközben Sanders a tengerfenék felé tartott, vizsgálgatta, milyen érzés is Descoval merülni. A látószöge nagyobb volt, mint amikor normál maszkot használt. Még a saját orrát is látta. A jobb szeme előtt sziszegő levegőt hidegnek érezte. Jó érzés volt, hogy gumiból készült szájrészt használ. Rájött, hogy tud magához beszélni. De valami hozzáért a fejéhez. Felnézett. Meglátta a mögötte kígyózó gumitömlőt. Észrevette, hogy Treece lég-

tömlője a tengerfeneken a zátony irányában tekeredik. Ennek mentén úszott tovább.

Treece a barlang bejáratánál várt. Jó messzire tartotta az alumínium homokszivattyút a fenéktől. Még itt, a víz alatt is nagy zajt csapott a gép, olyasfélét, mint amikor heves szél süvít a házak között.

Amikor David és Gail odaért, Treece mutatta nekik, hogy a barlang mellé álljanak. A hüvelyk- és mutatóujjával kört formált és rájuk nézett. Valószínűleg „O. K."-t mondott. Alig lehetett leolvasni a szájáról, de a kézjel egyértelmű volt. Sandersék ugyancsak jelezték, hogy minden rendben. Treece odaillesztette a homokszivattyú csövének száját a homokra.

Sebesen tűnt el benne a homok. Sandersnek úgy tetszett, mintha gyorsított felvételen látná, ahogy porszívóval felszívnak egy rakás hamut. Pár másodperc leforgása alatt harminc centiméter széles, tizenöt centi mély lyuk keletkezett a homokban. Homok és kavics távozott a cső másik végén át, kiterjedt és sűrű felhő formájában. Egy pillanatig úgy tűnt, a tengeráramlat jobbra elviszi előlük a homokfelhőt, de a hullámok erősebbek voltak, tehát Sanders kénytelen volt lehasalni, hogy szemmel tudja tartani a lyukat.

Megcsillant egy ampullavég a homokban. Csak úgy remegett a szívókészülék hatására. Sanders megragadta az ampullát és továbbította Gailnek, aki rögtön beletette a táskába.

A lyuk egyre mélyült, hirtelen beomlott az egyik széle. Homok csapott Sanders arcába, de a felhőn keresztül is látta a tengernyi csillogó tárgyat. Belenyúlt a vájatba és belemarkolt a fiolákba. Treece felemelte a szivattyú csövét, hadd ülepedjen le a homok, hogy Sanders össze tudja gyűjteni az am-

pullákat. Treece aztán arrébb vitte egy-két méterrel a csövet, hogy újabb lyukat mélyítsen ki. Pillanatok alatt rábukkant egy újabb lelőhelyre. Az üvegcsék között volt világos, sárgás és néhány aranysárga színű.

Gail közelebb ment Sandershez, kivette a fiolákat a férfi kezéből és olyan óvatosan, amennyire csak lehetett, egyenként betette a vászonszatyorba. Jólesett egy kis mozgás. A búvárruhájában lévő víz felmelegedett testhőmérsékletre, és ahogy Gail karját, lábát mozgatta, a ruha egyik részéből a másikba vándorolt a víz. Próbálta megszámolni a szatyorban lévő ampullákat, de túl sok volt belőlük. Gail aggódott, hogy ha egyre több fiolát tesz egymásra, esetleg összepréselik egymást, amikor a szatyrot felviszi a csónakba. Itt majdnem súlytalanok voltak, de ha kikerülnek a vízből, a bennük lévő folyadék elég sűrű ahhoz, hogy a szatyor alján lévő üvegcsék összetörjenek. Gail megérintette Sanders vállát és Treece-re mutatott, akinek alakját alig lehetett kivenni az egy-másfél méternyi távolságból. Sanders megérintette Treece-t, mire az felemelte a szivattyúcsövet a homokból. Gail odaúszott hozzá és megmutatta neki a szatyrot. Treece bólintott és felfelé mutatott.

Ahogy Gail közeledett a felszínhez, a szatyor egyre inkább olyan nehéznek tűnt, mintha vasmacska lenne. Egészen visszafogta az asszonyt. Gail teljes erejéből tempózott. Csak az egyik keze volt szabad, azzal segítette magát. Visszanézett. Treece épp akkor érintette meg Sanders vállát, hogy aztán egy kézmozdulattal a zátonyhoz irányítsa.

Coffin meglátta a légbuborékokat, és a búvárteraszon várt Gailre. Kivette az asszony kezéből a

szatyrot. Mikor belenézett, szemén áhítat tükröződött. Csak ennyit mondott:

- Igen. Ez az.

Gail felhúzta magát a teraszra. Hasra feküdt. Csak úgy zihált.

- Máskor -jegyezte meg Coffin - hagyja lent a nehezékeit! Úgy könnyebb lesz.

Gail helyeselt, közben átkozta magát, amiért neki ez nem jutott eszébe.

- Egy pillanat alatt kiürítem magának ezt a táskát. Csak el akarom helyezni az üvegcséket.

Gail nagy nehezen felült. - Csak semmi kapkodás!

Coffin előrement. Hallani lehetett a fiolák csilingelését.

- Nem történt semmi? - kérdezte Gail.

- Az égvilágon semmi. Nem hiszem, hogy az a szemétláda bármit is megpróbálna ott a parton azokkal az emberekkel. Van egy kis dolga odalent. Ugye?

- Mármint Treece-nek? Gondolom. Nehéz kezelni azt a homokszivattyút?

- A legtöbb embernek. Akkorát tud rúgni, mint egy bakkecske. De Treece akár öt-hat órán keresztül is képes sziklaszilárdan tartani. Szerintem legszívesebben lenn maradna egész életén keresztül, ha lehetne. Ott a legboldogabb. Távol az emberektől. Így van ez már jó ideje. - Coffin elhallgatott.

- Mit ért azon, hogy jó ideje?

- Nem is tudom.

- Azt nem hiszem el.

- Hát... nem az én dolgom, hogy meséljek.

- Mr. Coffin - mondta Gail. Igyekezett palástolni a bosszúságát -, nem arra kérem, hogy bármit is elmeséljen. De van valami Treece-szel, amit úgy lát-

szik, rajtunk kívül mindenki tud, de senki nem akar elárulni. Ott lakunk nála, az ő ágyában alszunk. Szerintem jogunk van hozzá, hogy megtudjuk azt a *valamit.*

Coffin kivette az utolsó fiolát is a szatyorból.

- Lehet, hogy igaza van. Annyit mondhatok: valaha nős volt. - Hátrament.

- És hol van a felesége?

- Meghalt. - Coffin visszaadta Gailnek a szatyrot. - Kétszáznegyvenhat volt benne. Most már akár indulhat is vissza.

Gail ránézett Coffinra, azon meditálva, hogy préseljen-e ki belőle több információt. Úgy döntött, nem próbálkozik tovább, hiszen ha akarna, úgyis beszélne. Csak feldühítené vele, ha tovább erőltetné. Gail lehúzta a maszkot az arcára, betette a szájrészt és becsúszott a vízbe.

A víz alatt összegöngyölte a szatyrot, hogy ne lebegjen. Látta lent Treece-t és Sanderst, ahogy a zátonyon dolgoznak, jó néhány méterre a barlangtól. A felkavart homok miatt nem lehetett kivenni, melyik férfi melyikük. Gail megindult lefelé. A búvárruhába beszivárgó víz hideg volt. Kíváncsi volt, mennyi levegője maradt. Már előre örült annak a kis szünetnek, amit a palack kicserélése miatt kell majd beiktatnia. Jót fog tenni a nap, és talán rá tudja majd venni Coffint, hogy többet is eláruljon Treece feleségéről.

Ahogy keresztülvágott a homokfelhőn, érezte, hogy szemcsék tapadnak a hajába. Kalapáláshoz hasonló hang ütötte meg a fülét. Mintha vasat verne valaki. Elvakította a homok. Hirtelen levegő és kavicsok lökődtek a mellének. Bizonyára túl közel került a szivattyú kivezető nyílásához. Gail hátrált,

leereszkedett a fenékre. Törmelékek potyogtak körülötte, mialatt kúszott.

Treece a szivattyúcső végét nekinyomta a korallnak, megkísérelve leszippantani egy darabot róla, hogy a keze beférjen a vágatba. Le is vált egy ököl nagyságú koralldarab. Csak úgy csörgött tőle a csö. Treece megpróbált benyúlni a mélyedésbe, de sehogy sem ment. Erre Sandersre mutatott, David engedelmeskedett. Kihúzott egy zöld, gyürkés fémdarabot, amelyet rögtön oda is nyújtott Treecenek.

Gail megérintette Treece-t, jelezve, hogy visszajött. Treece odafordult és rámutatott a szatyorra. Gail kigöngyölte. Treece beledobta a leletet.

A Treece által kiásott gödröt most már kezdte betemetni a homok. Alig látszott már belőle valami. Treece intett Sanderséknek, hogy úgy helyezkedjenek el, ahogy előzőleg voltak, majd odaillesztette a cső végét a homokhoz.

Kezdte újra kimélyíteni a vájatot. Tizenöt centiméter mélységben homokon kívül semmit sem lehetett látni. Aztán hirtelen felvillant az ampullaszőnyeg. Sanders kettesével-hármasával szedegette ki az üvegcséket a homokból és adta tovább Gailnek. Mivel Gail hason feküdt és csak a keze mozgott, nagyon rázta a hideg. Ruhájában a víz nem mozdult, valósággal hozzátapadt. Karja, válla, tarkója majd lefagyott. Azt kívánta, bárcsak kifogyna a levegője.

Sanders már a két utolsó ampullánál tartott. Treece hátrább lépett vagy fél métert és nekinyomta a cső végét a homoknak. Fél percen belül megint számtalan fiola került felszínre.

Kúp alakú göröngy hevert a gödör alján. Ahogy eltűnt róla a homokréteg, egy hosszúkás, zöld fém-

darab került felszínre. Sanders nyomban látta, hogy gránát. Utánanyúlt, de Treece a szivattyúval félrelökte a kezét. Aztán a feje fölé emelve a csövet, Sandersre nézett. Feltartotta a bal mutatóujját, jelezve Davidnek, hogy figyeljen, mit mond. Rámutatott a zöld kúpra és intett az ujjával, aztán magára mutatott. „Te húzódj hátrébb! Én majd elbánok vele!" Ezt fejezték ki a mozdulatok. Aztán rámutatott Sandersre, a szivattyúra, majd a kúpra. Sanders bólintott. Megértette, hogy neki kell a szivattyút tartani és a tárgy felé irányítani, ezért a cső után nyúlt. Volt egy kör alakú markolat a cső szájának közelében. Treece egyik kezét a markolaton tartotta, amíg úgy nem tűnt, hogy Sanders biztosan fogja, aztán elengedte.

Mivel előzőleg látta, hogyan tartja Treece a szivattyúcsövet - egyik keze a markolaton, a csövet kényelmesen a hóna alá véve -, David arra következtetett, hogy a szivattyú nem egy nehezen kezelhető jószág, ezért most könnyedén fogta meg a markolatot. A cső szája végigcsúszott a tengerfeneken, homokot, követ szippantva fel. Aztán hirtelen belekerült egy nagy kő, amitől eldugult, kiugrott Sanders kezéből, belevágott a hónaaljába. A sűrített levegővel teli, harminc méter hosszú gumitömlővel együtt, a cső ide-oda dobálta Sanderst. Sanders átkarolta a csövet, igyekezett a sarkait belevájni a homokba, de a cső fellendítette, aztán összevissza lengette. Hol a felszínen lévő fénycsíkok, hol pedig szürke és barna vonalak kerültek a látószögébe, miközben a zátony felé sodródott. Engedett a szorításból, megpróbált elszabadulni a csőtől, mire az nekivágódott a bordáinak.

Aztán hirtelen elcsitult. Sanders alig kapott levegőt. A kavargó homokon és a buborékfelhőn át

látta, hogy már Treece tartja az ugráló homokszivattyú végét, majd nekinyomja a sziklának, lekapja, aztán megint nekiüti, újból és újból, egészen addig, amíg végül ki nem pottyan belőle a kő. A cső lassan himbálózott a vízben.

Treece jelezte, hogy minden rendben és kérdőn felvonta a szemöldökét. Sanders megtapogatta a bordáit, majd bólintott. Treece a fogantyúra mutatott. „Fogd erősen, és akkor rendben lesz!" - mondták a mozdulatai. Visszaküldte Sanderst a vájathoz.

Gail megérintette David vállát, aggódva nézett a szemébe. Sanders jelezte, hogy minden rendben és letérdelt. Treece átadta neki a markolatot és eligazította a csövet a hóna alatt. Sanders olyan erősen ragadta meg a csövet, hogy a csuklói belefehéredtek. Mikor biztos volt benne, hogy ura a gépnek, biccentett Treece-nek és ráhelyezte a csővéget a homokra. A cső rángatózott egy kicsit, de Sanders ezúttal biztosan tartotta.

Treece átúszott a kimélyített rész másik szélére, Daviddel szemben helyezkedett el és mutatta neki, hol tisztítsa meg a terepet a zöld kúp körül, hogy elég széles legyen a mélyedés, nehogy a kihúzáskor felrobbanjon a gránát.

Először csak a gránát vége állt ki a homokból, majd ahogy a homokot leszívták róla, az egyre kiszélesedő része is láthatóvá vált. Úgy tizenöt centiméter lehetett az átmérője. Már bevonat képződött rajta, de abból ítélve, ahogy Treece közeledett felé, még nagyon is működőképes lehetett.

Amikor a gránátot majdnem teljesen megtisztították a homoktól, Treece középtájon megmarkolta és óvatosan kiemelte. Megvizsgálta, aztán letette a zátony lábához. Kivette Sanders kezéből a

szivattyút és újabb ampullák után kutatott az eddig kiásott gödörben.

A szatyor gyorsan megtelt. Gailt csontig átjárta a hideg, sóvárgott a nap melege után, de nem akarta bevallani a férfiaknak. Erőt vett magán. Meg akarta várni, amíg megtelik a szatyor. Aztán legnagyobb örömére egyre nehezebben kapott levegőt, ami azt jelentette, hogy kezdett kiürülni a palackja. Megérintette Treece-t és ujjával a torkára mutatott, majd felfelé. Treece a táska felé bökött, majd felemelve a bal kezét, ujjain mutatta, hogy még három szatyrot hozzon le Gail. Az asszony bólintott. Miközben haladt, látta, hogy Treece és Sanders továbbra sem mozdul a vájattól, nem mennek vissza a zátonyhoz. Úgy látszik, annyi ampullát akarnak kiásni, amennyit csak lehet, mégpedig a lehető leggyorsabban. Gail úgy négy-öt méterre távolodott el a tengerfenéktől, amikor az egyre nehezedő szatyor eszébe juttatta, hogy el kell dobnia a nehezékeket. Lecsatolta az övet, nézte, amint a tizenkét fontos súly leesik a homokba.

Coffin már megint várt rá. Gail átadta neki a táskát. - Valami van az alján - mondta.

-Micsoda?

- Nem tudom. A zátonyon találták. - Gail levette az oxigénpalackot és odaadta Coffinnak.

- Újra van szüksége? - kérdezte az öreg.

- Igen. És Treece még több szatyrot akar.

- Nem csoda. Ha annyi van lenn, mint ahogy mondják, akkor bizony az örökkévalóságig tartana egy táskával felcipelni őket.

Gail felhúzta magát a búvárteraszra és lehúzta a felsőrész cipzárját. Hátradőlt. A napfény melengetni kezdte a hideg, nedves bőrt. Arcán meglátszódtak a maszk nyomai. Úgy érezte, a szája túlfe-

szült, és fájt. Mintha egy fogorvos dolgozott volna az egyik hátsó fogán, és túlságosan nagyra kellett volna nyitnia a száját. Megtörölte az orrát. Megint vérzett.

- Fáradt? - kérdezte tőle Coffin, miközben pakolta az ampullákat.

- Kimerültem.

- Akkor most majd én megyek le. Úgyse jöhet közbe semmi idefenn.

- Nem. Én megyek - ellenkezett Gail. Maga sem tudta, miért utasítja vissza az öreg ajánlatát.

- Még egyszer lemegyek. Ha mégis történik valami, jobb, ha maga van itt.

- De akkor legalább felszerelünk valamit, hogy megkönnyítsük a dolgát.

Gail pihent még néhány percet, majd bemászott a csónakba és levette az adagolót az üres palackról. Miközben előkészítette az újat, azon morfondírozott, hogy terelhetné a szót Treece feleségére. Mivel semmi nem jutott eszébe, egyenesen megkérdezte: - Miben halt meg Treece felesége?

Coffin először ránézett, majd a szatyorra összpontosította a figyelmét. - Számolok - mondta, nejlonzacskókba téve a fiolákat. - Ez az. Ötven. - Bekötözte a zacskó száját és elővett egy másikat.

Gail nem szólt egy szót sem, míg a palackon dolgozott. Coffin, miután belehelyezte az utolsó ampullát is a zacskóba, bekötözte a száját.

- Már régen meghalt?

Coffin a kérdést elengedte a füle mellett. - Kétszáztíz - mondta. - Az összesen annyi, mint négyszázötvenhat. - Lenyúlt a vászontáska mélyére és előhúzta a zöld fémdarabot. - Nicsak!

- Ez meg micsoda?

- Kulcscímer. - Feltartotta. Az írisz alakú lemez

mindegyik levelén volt egy kulcslyuk. A szélén pedig hat lyuk sorakozott. Ott lehettek a szögek. - Egy ládika vagy komód zárját fedhette valamikor. Mit akar ezzel Treece?

- Nem árulta el.

Coffin letette a kulcscímert a kormánykerék előtt lévő polcra. - Csak egy rézdarab.

- Ha maga nem hajlandó elmondani nekem - makacskodott Gail -, akkor őtőle kérdezem meg.

Coffin kinyitott egy kulccsal záródó szekrényt és elővett két vászonszatyrot, valamint egy köteg ujjnyi vastag kenderkötelet. - Az bizony kegyetlenség lenne magától. - Coffin felfűzte a kötélre az egyik szatyrot és csomót kötött rá. Kihagyott húsz-harminc méternyi helyet, ott elvágta a kötelet és odaerősítette a taton levő kötélbakhoz. Megismételte az egészet a másik táskával, azt is odakötözte egy bakhoz.

Mikor végzett, egy ideig a kést bámulva elmerengett. Aztán a kést beleszúrta a csónak peremébe és Gail felé fordult. - O. K. Nem akarom, hogy megkérdezze tőle. Nem szeretném, ha fájdalmat okozna neki. Így is eleget szenvedett.

Gail zavarban érezte magát, mondani akart valamit, de Coffm leintette.

- Treece fiatalkorában kivette a részét a botrányokból Bermudán. De nem jobban, mint a legtöbb srác. Viszont szerintem az ő zsiványkodása mögött volt valami koncepció. Mintha ki akart volna fejezni vele valamit. Sose lopott meg, fosztott ki egyszerű embereket. A hatóságok ellen dolgozott. A rendőrség vagy a britek ellen. Sose felejtem el. A britek ki akartak sajátítani valami közterületet St. David szigetén, hogy valamilyen épületet húzzanak fel rajta. A St. David-iek teljesen ki voltak

akadva ezen. Arra hivatkoztak, hogy a földjog szerint őket illeti. Természetesen a britek végül is megszerezték, de meggyűlt a bajuk az építkezéssel. Treece és a haverjai azonnal lerombolták azt, amit a britek építettek, cukrot tettek a gépek benzintankjaiba, meg hasonló.

- Szóval... úgy huszonhárom éves korában találkozott egy brit lánnyal, Priscillával. Sajnos, a vezetéknevét már elfelejtettem. A lány itt nyaralt St. Daviden, és találkozott Treece-szel. Teljesen véletlenül. Istenem! Ragyogó lány volt. Nagyon szép. Sose találkoztam nála aranyosabb, kedvesebb teremtéssel. Treece megtanította merülni, roncsot keresni. Megtanította az égadta világon mindenre. A lány pedig megtanította Treece-nek, hogyan bánjon az emberekkel, mihez kezdjen magával.

Priscilla el is érte, hogy Treece nyugodtabb lett. Aztán a lány visszament Angliába, de a rákövetkező nyáron megint itt volt. Hamiltonban vállalt munkát. Gyermekekkel foglalkozott. Egy évre rá Treece elvette feleségül. Ez úgy 1958-ban volt. Igen, azt hiszem. A tősgyökeres britek itt Bermudán nem fogadták éppen szívélyesen ezt a házasságot. Sose tudták igazán, mihez kezdjenek a St. David-iekkel. Volt hogy vörös niggereknek titulálták őket, de legtöbbször úgy tettek, mintha St. David nem is létezne. De mihelyt Priscilla Treece-szel St. Davidre költözött - és inkább ezt tette, mintsem hogy Treece-t kihozza egy civilizált helyre, ahol inzultálhatott volna valakit -, elfeledkeztek róla. Priscilla megtartotta az állását Hamiltonban, Treece pedig a szigeten maradt.

Mintha Treece egy csapásra megváltozott volna. Eltűnt belőle a düh. Semmi oka nem volt haragra. Túl nagy volt a boldogság.

- Két, talán három évig minden rendben is volt. Együtt húztak fel roncsokat a tengerből. Treece hajómentéssel kereste kenyerét. Akkor még élt az apja, így nem sok dolga volt a fiúnak a világítótoronnyal. A hatvanas évek elején egy tavaszon Treece először talált rá olyan hajóroncsra, amelyben kincs volt. *Trinidadnak* hívták. A roncs nem sok mindent tartogatott a számára. Egy aranyrudat, egy smaragdgyűrűt és még néhány dolgot talált csak benne, de ez elég volt ahhoz, hogy Treece-t fellelkesítse. Aztán Priscilla teherbe esett. Akkor még senki sem tudta, csak később terjedt el a híre. Pedig kitalálhatták volna, hisz majd kicsattant az életerőtől. Olyan büszkén viselte azt a smaragdgyűrűt. Csak úgy sugárzott belőle a szeretet... a jóság. Igen, talán ez a legjobb szó rá.

- Ahogy már mondtam, gyerekekkel foglalkozott, gyerkőcökkel bajlódott, azokkal, akik ugyan nem szolgáltak rá a börtönre, de képtelenek voltak beilleszkedni. Úgy szerette azokat a kölyköket, mintha a sajátjai lettek volna.

- Az idő tájt éppen kezdett fellendülni a kábítószer-kereskedelem az Államokban. Nem itt. Itt sose nőtte ki igazán magát. De beszéltek róla, hogy Bermuda közbenső állomás lesz a csempészek számára. Rosszallást vált ki, ha egy európai rakományt szállító hajó érkezik meg Floridába vagy Norfolkba, különösen, ha előzőleg útközben megállt, mondjuk Haitiban vagy más szigeteknél, de az Államokban Bermudába érkező, körutazáson lévő vitorláscsónakokra, vagy a hosszú hétvégét itt töltő üzletemberekre senki rá sem hederít.

- Egyszer Priscilla kölykei közül egynek eljárt a szája. Kotyogott valami szkúnerről, amelyik délről jön és drogot szállít. Priscilla azt hitte, csak szóbe-

széd az egész, mégis megemlítette Treece-nek. A kincset kutató búvároknak mindenütt vannak ismerőseik, minden bárban és halpiacon. Szükségük van ezekre a szálakra, mert így juthatnak jó tippekhez. Az egyik látott egy halom kőnehezéket, a másik felfedezett egy különös hajógerincet. „Hé! Nézd csak ezt az érmét! A Spanyol Sziklánál találtam" - mondja a harmadik. És hasonlók. Így aztán Treece-nek nem volt nehéz ellenőrizni, van-e alapja a híresztelésnek. Kiderült, hogy igaz. Megtudta, hogy egy tíz kiló heroint szállító magánjacht fog érkezni St. George-szigetére. A szállítmány egy részét át akarták rakodni egy tengerjáróra, kenyerekbe sütve, a másik részét pedig itt akarták elhelyezni. Az „üzletemberek" aztán apránként elhordták volna északra.

- Akkor Treece még bízott valamennyire a kormányzóságban. Priscilla mondogatta neki, hogy nem feltétlenül minden hatóság dolgozik ellene, Így aztán elmentek a kormányzóságra, egyenesen a fejesekhez, és elmondták nekik, mi jutott a fülükbe. A kormányzóságon azonban nem hittek nekik. Őszintén szólva, nem sok bizonyíték volt Treece birtokában. Nem csoda, hogy nem hittek neki. Ez az igazság, még akkor is, ha figyelembe vesszük, hogy azok ott kezdettől fogva fafejűsködtek, ha Treece-ről volt szó. Nem sejtették, mennyit tud Treece. Az egészet pletykának tartották, amit egy kölyök kezdett el terjeszteni.

- Ez rendesen kihozta a sodrából Treece-t. Részben azért, mert sértette a büszkeségét, mondván: „Na tessék! Terhelő adatokat tud meg emberekről, akik heroint csempésznek, és a kormányzóság az istennek se akar hinni neki." Ezért elhatározta, hogy maga fogja megállítani a gengsztereket,

és majd tálcán viszi a drogot a kormányzóság elé. Nem tudta, mire vállalkozik, és egy csomó balléépést követett el. Például, túl sok embernek mondta el, mire készül. Jó néhányszor megfenyegették, de ettől még jobban begőzölt. Priscilla megpróbálta lehűteni, de nem nagyon ment, mert tulajdonképpen ő is egyetértett Treece-szel.

- Nem akarom untatni a részletekkel. Treece a haverjaival a St. George-i kikötő előtt várt a jachtra. Megpróbáltak feljutni rá. Nagy balhé tört ki, mire a jacht továbbállt.

- Mi lett a kábítószerrel? - kérdezte Gail.

- Hát ez az. A tervük befuccsolt. Négy napra rá Priscillát holtan találták a munkahelyén, az íróasztala mögött. Az orvosszakértő megállapítása szerint kábítószer-túladagolástól halt meg, és ezzel le is zárták az ügyet. De többek szerint bosszúból megölték. Az történhetett, hogy a csempészek egyik itteni összekötője várt már Priscillára az irodában, és még mielőtt másvalaki bejött volna, beleszúrta a tűt az asszonyba. Priscilla karjain ugyan tűszúrások nyoma, de mind friss volt. Telebökdösték, hogy azt a látszatot keltsék, hogy kábítószerrel élt.

-Treece majdnem beleőrült a fájdalomba. Mardosta a bűntudat. Magánkívül volt a dühtől. Részben magát, részben a kormányzatot okolta.

- Rátalált arra az emberre, aki megölte a feleségét?

- Senki se tudja... biztosan. De egy hétre rá, hogy Priscilla meghalt, St. George-szigetén rábukkantak egy férfira az egyik fa legtetején. Testének minden csontja eltörve, az összes ujja kifordítva, karjai hátrafeszítve, térdei, lábujjai szintén kitekerve. A fejét is teljesen eltekerték. Mintha valaki a szó szoros

értelmében kicsavarta volna azt az embert. Csapos volt az illető, többnyire azonban munkanélküli, mégis mindig tele volt készpénzzel. Sose volt büntetve. Hogy sokan arra gondolnak, Treece tette ezt vele, annak az az oka, hogy iszonyú erősnek kellett lenni annak az embernek, aki a fickót így elintézte, aztán képes volt felhajítani tizenöt méter magasságba.

- Körülbelül egy hónapon át Treece egyfolytában ivott. Reggel, délben, este. Mindent benyakalt, ami a keze ügyébe került. Otthon kuksolt. Csak azok merészkedtek a közelébe, akik piát és kaját vittek neki. Aztán egyik nap kimozdult, elkezdett merülni, mégpedig minden óvatosság nélkül, esztelenül. Egyedül ment le, ráadásul szörnyű időben, túl mélyre, és túl sokáig maradt lent. Mintha vezekelni akart volna, vagy csak ki akarta nyírni magát. És átkozottul közel is volt hozzá. Összetekeredett, mint egy sósperec. Három napot töltött egy dekompressziós kamrában. Egy halász talált rá, amint a felszínen lebegett.

- Mitől higgadt le?

- Lehiggadt? Úgy érti, mitől tért észre? Azt hiszem, az idő az oka. De hogy észre tért volna? Sose lett ugyanaz az ember, mint aki Priscilla életében volt. Kétlem, hogy valaha is az lesz belőle.

- Cloche keze is benne volt a dologban?

- Esküdni mernék rá. De sajnos nincs bizonyíték - felelte Coffin rövidke szünet után. - Egyébként az a lényeg, hogy Treece úgy érzi, most megismétlődik a dolog.

- Köszönöm - szólalt meg Gail, kis hallgatás után. Egészen elszomorodott. Rettentően sajnálta Treece-t. Megpróbálta elképzelni a feleségét, de minduntalan a saját alakja jelent meg maga előtt.

Coffin tartotta neki az oxigénpalackot, amíg feltette rá a szíját és felvette. Coffin odanyújtotta neki a vászonszatyrot, amit Gail felhozott.

- Ha majd benn lesz a vízben, odaadom a másik kettőt is - mondta az öreg. - Vigye le mindet és tegyen rájuk valami követ, el ne sodorja az áramlás. Ha tele vannak, rántsa meg háromszor a kötelet, és én majd felhúzom. Maga is jöjjön velük, hogy figyelje, nehogy kiboruljanak.

- O. K. - válaszolt Gail és a fardeszka fölött átlépett a búvárteraszra. Ellenőrizte a palackot és a maszkot, majd beleugrott a vízbe.

Lefelé úszott, maga után húzva a köteleket. Mivel nem volt rajta nehezék, minduntalan lebegett, így mindkét karjával be kellett segíteni, hogy leérjen. Lent felvette az övét és megindult abba az irányba, ahol látta, hogy a homok kavarog.

Nem gondolta volna, hogy ilyen sokáig volt távol. David mellett már egy több mint harminc centi magas, hatvan centi széles ampullakupac emelkedett a homokban. Gail rátérdelt két szatyorra, a harmadik száját pedig kinyitotta. Rájött, hogy marékszámra lehet kivenni a kupacból az ampullát, és beledobni a zacskóba, hiszen itt, a tenger fenekén csak lebegnek, így nem eshet bajuk. Gyors egymásutánban megtöltötte a szatyrokat. Mikor végzett, megérintette Sanderst, jelezve neki, hogy elindul felfelé, majd háromszor megrántotta a köteleket. Amint lecsatolta a nehezéket, a kötelek megfeszültek, a tasakok pedig máris kezdtek emelkedni. Gail egyik kezével belekapaszkodott a kötelekbe, a másikban a szabadon lévő szatyrot fogva, felhúzatta magát a felszínre.

- Hisz maga vérzik - állapította meg Coffin.

Gail összekancsalított, látta, hogy az orra körül

véres a víz. Hátrabillentve a fejét, kitisztította a maszkját. - Tudom. Semmiség az egész.

- Biztosan nem akarja, hogy most én menjek le?

- Megcsinálok még egyet.

Coffin óvatosan kiszórta az ampullákat a fedélzetre terített ponyvára. - Majd megszámolom, amíg maga lent van - mondta Gailnek és visszaadta neki a kiürített zacskókat.

Gail ismét lebukott, de ezúttal már fájdalmat érzett a homloküregében, pont a szeme fölött. Egy-két méter megtétele után megállt. A vizet taposva várta, hogy csillapodjék a fájdalom, aztán tovább merült, míg a belenyilalló fájdalom megállásra nem kényszerítette. „Ez aztán az utolsó. Túl sokat ingáztam" - gondolta magában.

Most meg nyomást érzett a fülében, kitátotta a száját. Két pukkanás, és megszűnt a kellemetlen érzés. Megint elindult. Hirtelen látta, hogy valami mozog a távolban. Valami szürkés foltot lehetett látni a homályban, a zátonyon túl.

Jobban megnézte. Kémlelte a homályt, de most semmi sem volt ott. Aztán arrébb, balra ismét megmozdult valami. Gail körülnézett, próbálta kitalálni, hol bukkanhat fel újból. Mögötte, a homokfelhő mellett tisztább volt a víz. Mikor megfordult, látta, hogy valami elősiklik a ködből, mintha egyfajta függöny mögül lépne ki. Egy cápa volt. Biztos, könnyed eleganciával, nyugodtan haladt, sarló alakú farkát lágyan mozgatva.

Gailnek csomóba rándult a gyomra félelmében. Már több mint a fele utat megtette, és eszébejutott, hogy David arra intette, sose forduljon vissza. Nem tudta kivenni, mekkora lehet a cápa, hiszen a nyílt vízen semmihez sem lehetett viszonyítani. Azt sem tudta felbecsülni, milyen távolságra van tőle, mert

az állat a látóhatár szélén keringett. De vajon ő milyen messze képes ellátni? Tizenöt méterre? Tizenhatra?

A cápa nagy kört írt le, és amikor hátán, szürkésbarna bőrén megcsillant a napfény, Gail a bestia oldalán egész halványbarna csíkokat vélt felfedezni. Úgy látta, hogy az állat egyik szeme rászegeződik, de tekintetében nyoma sincs se kíváncsiságnak, se érdeklődésnek.

Gail folytatta útját a pöfögő homokszivattyú irányában. A köteleket változatlanul húzta maga után. Rátalált a nehezékére, felcsatolta és megérintette Treece-t. Amikor a férfi rápillantott, Gail kezével kígyózó mozgást írt le, ujjaival harapásra nyitott állkapcsokat imitált, majd abba az irányba mutatott, ahol feltételezése szerint a cápának most már lennie kellett. Treece odanézett, de a kavargó homokon kívül semmit sem látott. Visszanézett Gailre és a fejét rázta. Legyintett, jelezve, hogy nincs veszély.

Sanders nem volt biztos benne, hogy jól értette, amit Gail mutogatott Treece-nek. Eszébe jutott, mennyire megrémült az asszony, amikor az a barracuda feltűnt, és arra a következtetésre jutott, hogy Gail most is azt látott. De Gail félelemtől tágra nyílt szemeit látva, mégis kétségei támadtak. Csuklóit összeérintve, kezeivel nagyra tátott szájat utánzott. Gailre nézett, kérdően vonta fel szemöldökét és tárta szét karját: „Mekkora?" Gail megvonta a vállát: „Nem tudom." Aztán széttárta a karját, amekkorára csak tudta: „Legalább ekkora".

Sanders észrevette, hogy az asszony maszkjának közvetlen közelében véres a víz. Rámutatott és kezét rázva jelezte, nehogy levegye a maszkot, nehogy még több vér kerüljön a vízbe.

Gail bólintott, de félreértette. Mielőtt még David megakadályozhatta volna, megnyomta a maszk tetejét és kifújta az orrán a levegőt. Zöld, nyálkás víz áramlott ki a maszkból, belekerülve az áramlásba. Sanders a tovasodródó vércsíkokra mutatott.

Gail szemén látszott a rémület. Megérintette Sanders vállát, és felfelé bökött, kérdezvén, hogy felmenjen-e. Felvett egy üres vászonszatyrot, belemarkolt az ampullákba és beledobta őket a zacskóba.

A Treece által kiásott gödör hatalmas fogással kecsegtetett. Tele volt ampullával. A kis fiolák úgy díszelegtek a homokban, mint mazsolák a rizspudingban. Treece óvatosan dolgozott a csővel a gránátok közelében. Mindenáron fel akart szippantani vele egy korhadt falemezt. Végül sikerült is. Egyszeriben negyvennyolc ampulla került felszínre: nyolc sor, minden sorban hat darab.

Sanders nem tudott lépést tartani Treece-szel. Egyszerre hat-tíz ampullát is felvett a homokból és adta tovább Gailnek, de Treece egyre újabbakat ásott ki. Egyszer megpróbált kiemelni egy teli dobozt, de - bár első látásra épnek tűnt - levált az alja, és az ampullák szétszóródtak a homokban. Csészét formált a kezeiből és egyszerre tizenöt-húsz fiolát akart Gailnek továbbítani, de az nem nyúlt érte. David erre mérgesen megfordult. Látta, hogy Gail a zátonyra mered.

A cápa úgy három méterre lehetett tőlük. A korall és ő köztük ingázott. Két-két és fél méter hosszú lehetett. Egy fényesen csillogó izomkolosszus. Figyelte őket, de nem indult el feléjük. Sanders azon meditált, hogy a vért kutatja-e az állat a vízben. David a vádlijára kötözött kés után nyúlt és leoldozta. Látta, hogy Treece még nem vette észre

a cápát, ezért megérintette és az állat felé bökött. Az éppen balra vette az irányt, még mindig úgy három méterre a búvároktól és egy-másfél méterre a zátonytól.

Treece látta, ahogy a cápa elhalad Gail mellett, megfordul, eltávolodik tőlük, úgy hat méterre, végül eltűnik a homokfelhőben. Treece megkopogtatta a szivattyút és a fejét rázta. „Nyugalom!" - fejezték ki a mozdulatai.

Sanders csak a bal kezével tudta szedegetni az ampullákat, mert a jobban még mindig a kést tartotta, de nem sokat ért a szabad kezével sem, hiszen Gail nem volt hajlandó elvenni tőle az ampullákat. Még mindig térdelt, egyik kezében a félig töltött szatyorral, és szinte kővé meredve várta, hogy újra feltűnjön a cápa.

Sanders látta meg elsőként az állatot. Jobbról jött, még mindig tartva a távolságot, de David úgy látta, ezúttal egy kicsit közelebb van hozzájuk, mint előzőleg.

A munkájába belefeledkezett Treece felé vette az irányt, majd Sanders felé indult, aki erre leguggolt, maga felé tartva a kést. Gail, ezt látván, ijedtében hadonászni kezdett. A cápa feje erre megrándult és Gail felé fordult.

Gail karja hozzáért Sanders oldalához, mire az, mintha áramütés érte volna, előrebukott, kinyújtotta a jobb kezét, felfelé szegezve a kést.

Amikor a cápa látta, hogy David feléje tart, kitért előle, jobbra fordította a fejét, csapott kettőt a farkával, de ösztönei azt súgták neki, hogy kerülje el a zátonyt, ezért láthatóan megzavarodva lelassított, olyannyira, hogy David bele tudta szúrni a kést az állat hasába, a farokrésztől úgy harminc centiméterre.

Sanders érezte a hús puhaságát. A kés a markolatig behatolt, mire a cápa megvonaglott, kitépve David kezéből a kést. Sugárban ömlött a vér a sebből, sűrű, zöld felhőt képezve az állat körül.

A cápa elúszott. Cikcakkban mozgott, teste megmegrándult, farka megvonaglott. Hátrafordította a fejét és állkapcsával a vérző hasához kapott, megpróbált beleharapni.

A kés jó egy méterrel odébb esett ki a cápából. Sanders odaúszott, hogy felvegye, mert attól félt, hogy az állat visszajön még és bosszúból nekik támad.

De most nem a cápa támadt rá. Sanders érezte, hogy egy kéz megragadja a bokáját és hátrarántja. Háton fekve farkasszemet nézett Treece-szel. Treece szeme szinte szikrákat szórt a dühtől, ajkai mozogtak, hangokat is adott, de szavak nem jöttek ki a száján.

Treece megragadta Sanders karját és talpra állította. Ujjai bilincsként szorították Sanders alsókarját, olyan erősen, hogy fájt.

Sanders megijedt, össze volt zavarodva. Nem tudta, mivel hozhatta ki Treece-t a sodrából. Az üvöltő férfi, arcát látva, komolyan tartott attól, hogy Treece még megöli.

Treece kicsavarta a kést Sanders kezéből és odadobta a homokszivattyú szájához, amely aztán nagy zörgéssel fel is szippantotta. Treece aztán felfelé bökött és elindult, majd megállt, visszafordult, hogy felvegye az egyik gránátot.

Gail még mindig ott guggolt a fenéken. Sanders karon fogta, felsegítette és háromszor megrántotta az egyik kötelet. Mikor Coffin jóvoltából a kötél megfeszült, David rákulcsolta Gail kezét.

Sanders egy szürke árnyat látott mozogni a tá-

volban, miközben Gail mellett felfelé úszott. Bármilyen nagy homály volt odalent, Sanders látta, hogy hatalmas az a valami, sokkal nagyobb egy embernél.

Ahogy a csónakhoz közeledett, lenézett, és megpillantotta a vonagló, a homokban hempergő, megsebzett cápát. Egyszerre csak kifogyott David levegője.

Feltempózott a víz színére, kifújta a levegőt. Egyik kezével belekapaszkodott a búvárteraszba, levette a maszkját. - Hé, mi a... - kezdte, de meghallván Treece hangját, torkára forrt a szó.

- ...hogy ekkora baromságot műveljen valaki! Ilyet még nem láttam! - Treece már fent volt a csónakban, és Sanders azt hitte, éppen Coffint szidja, amiért kikapcsolta a kompresszort.

Sanders beledugta az arcát a vízbe, hogy lemossa az orrát, így nem láthatta, hogy kinyúl érte egy kéz. Hallotta a hangot: - Maga! - és érezte, hogy valaki megragadja, a karjánál fogva kirántja a vízből, át a fardeszkán, és a fedélzetre hajítja.

Gail, aki még az emelvénybe kapaszkodott, látta, ahogy Sanders kirepül a vízből és hirtelen egy kép jelent meg előtte: „egy férfi lóg kitekert végtagokkal magasan a fán."

Treece megragadta Sanders karját és megrázta. - Az isten szerelmére! Mi a fenét csinál? Azt hiszi, maga az az átkozott Tarzan? Maga csak egy istenverte, vakmerő hetvenkedő! Semmi más!

- Mi...

- Elcseszett egy napi munkát... Az istenfáját!

Treece félrelökte Sanderst és odafordult, hogy felhúzza Gail palackját a csónakba.

Sanders Treece ujjainak nyomát dörzsölgette a karján. - Gail vérzett!

- Baromság!

Tényleg! Véres volt a maszkja. Kiöblítette a vízben. Treece Coffinra nézett és azt mondta: -Jézus, ments meg az idiótáktól! - Visszafordult Sandershez és már épp rá akart förmedni, de nyilván meggondolta magát, mert így folytatta:

- Oké. - Igyekezett leplezni felindultságát. - Először is: az a halacska nem akart minket megkajálni.

- Méghogy halacska! - kiáltott fel Sanders. - Az a példány legalább két és fél méter hosszú volt. - Most, hogy biztos volt benne, hogy Treece nem fogja bántani, zavarban érezte magát, úgy vélte, megbántották. Választ akart kapni Treece nyilvánvaló pimaszságára.

- Megeszem a kalapom, ha az a hal volt másfél méter. A víz mindent felnagyít.

Sanders érezte, hogy elvörösödik. - Még akkor is...

- Másodszor - folytatta Treece -, az a kis vér, ami a vízbe került, legfeljebb csak egy kicsit kíváncsivá tette. Csak nézelődött. Ha ránk akart volna támadni, láttuk volna, ahogy lüktet a teste az izgalomtól, mert akkor valósággal fel lett volna ajzva. És ha ezt meg is látom, semmi mást nem kellett volna tennünk, mint behúzódni a szivattyú által kavart homokfelhőbe. Abba aztán nem mennek a cápák. Ha bele is kerülnek, nagyon gyorsan ki akarnak jutni belőle, még a zsákmány sem érdekli őket. A homok eltömíti a kopoltyújukat, és azt ki nem állhatják, bele is pusztulhatnak. Egyszer ennek a nagyapja fel akart falni engem. Az aztán *valóban* nagy tigriscápa volt. Úgy öt méter hosszú. Semmi mást nem csináltam, egyszerűen kivártam egy homokfelhőben, míg elmegy. De a legvégső esetben bökdösi meg az

ember késsel. Hallja? A *legvégső* esetben! Amikor már nincs más választása: vagy beledöf, vagy megkajálja a cápa. De csak akkor!

- Miért?

- Mert esetleg magába harap. Nem elég fejlett az agyuk ahhoz, hogy tudatosan bosszút álljanak, de én mondom, rendesen dühbe tudnak gurulni. Ha tudni akarja a másik okot is, menjen vissza a vízbe.

- Mit? Hova?

Treece odahajította neki a maszkot. - Vegye fel és függeszkedjen a búvárteraszon! - Majd oda fordult Gailhez. - Maga is. De az isten szerelmére, ne fújja ki az orrát!

Sandersék lecsúsztak a teraszról, a láncokba kapaszkodtak, amelyekkel az a csónakhoz volt erősítve. Nem tudták, mire számítsanak. Nagy levegőt vettek és lebuktak a víz alá. Tíz méterre onnan a zátonynál lejátszódó jelenet leginkább egy gengszterháborúhoz hasonlított. A Sanders által megsebzett cápából már csak néhány cafat maradt. Egy egész sereg odatóduló cápa marakodott rajta, őrjöngve. Fél tucat hatalmas tigriscápa fogott körül egy koncot. Egy kisebb cápa tengerfenékig hajszolt egy húscafatot, ott aztán rácsapott, de máris odébb kellett állnia, mert elüldözték a többiek. Amire a szem ellátott, cápák keringtek tébolyultan, zsákmányra éhesen.

A hangra, szagra egyre több tódult oda. Volt köztük szürke, barna és csíkos is. A nagyok vaktában nekimentek a kisebbeknek, mire azok vagy odébbálltak, vagy ha nem voltak elég fürgék, és megsebesültek, rájuk támadt az egész cápahad.

Látni lehetett, hogy egyre több sötét árny kígyózik a kékes félhomályban. Az egyik közvetlen a csónak alatt cirkált. Sanderék észrevették, hogy a

felszínen valami feléjük közeledik. Erre felhúzódzkodtak a teraszra és visszamásztak a csónakba.

Treece Coffinnak éppen az ampullákat számolta. Fel sem nézett. - Látják, mit csináltak? - Nem volt kárörvendés a hangjában. Csak valami ilyesmi érződött ki belőle: „Most legalább megértették."

- Látom.

- Meddig köröznek majd ott? - kérdezte Gail.

- Míg el nem fogy a kajájuk. De ha szokásukhoz híven egymást is felfalják, sose fog elfogyni. Jó ideig
ott lesznek.

- Akkor a mai nap odalett - állapította meg Sanders. - Sajnálom.

- Igen. - Treece megenyhült. - De azért nem tragédia. Sokat összegyűjtöttünk. Még valamit azokkal a bestiákkal kapcsolatban: azok aztán másokat távol fognak tartani attól a lelőhelytől.

Gail összerázkódott. Levetette a búvárruha felsőrészét és megtörülközött. - Mennyi van?

- Négyezer... - Treece most Coffinra nézett. - ...nyolcszázhetven - fejezte be Coffin, miközben bekötötte az utolsó ampullákkal megtöltött nejlontasak száját.

- Nem elég. - Treece a partot nézte. - És nincs valami sok időnk. Gondolom, Cloche emberei egész nap tréningeztek.

- Két nap alatt nem tud belőlük jó búvárokat csinálni. És különben is: készítenie kell még egy homokszivattyút is. Nem küldhet ki ide egy csomó pasit, hogy az ujjukkal turkáljanak a homokban.

- Két nap alatt valóban nem képes rá. De nem sokkal több idő kell hozzá, hogy közepesen jó búvár legyen belőlük. És ha kész van, gyorsan itt lesz. Szerintem éjszaka is dolgoznunk kellene. - Észre-

vette Gail arcán a csalódottságot, mire hozzátette: - Na nem ma éjjel! Ma pihentetnie kell az ormányát.

- Ezzel meg mihez kezd? - Sanders a gránáton nyugtatta a kezét.

- Egyelőre semmit. Csak egyszerűen ki akartam szedni onnan. Majd később megtisztítom, aztán eladom a rezet.

- Valóban működőképes, harminc év után?

- Maga aztán tényleg egy hitetlen Tamás - jegyezte meg Treece barátságos hangon. Befogatta a gránátot a csónak peremére szerelt satuba, aztán elővett az egyik fiókból egy hatalmas csavarkulcsot, amely ráillett a gránát végére. Húzni akart egyet rajta, de a csavarkulcs nem mozdult. - Berozsdásodott. A fenébe! - Kitámasztotta a lábát a válaszfalon, két kézzel megmarkolta a csavarkulcsot és hátrahajolt. A bicepszei hatalmas labdává álltak össze, tarkóján az izmok kidagadtak, arcát elfutotta a vér az erőlködéstől.

Aztán fémes nyikorgást lehetett hallani, majd egy kattanást. A csavarkulcs megmozdult. Treece megint tekert egyet rajta, mire a kupak meglazult. Treece lecsavarta és ledobta. - Ide nézzenek!

A gránát belsejében csomóba fogott, merev, szürke, spagettihoz hasonló kötélsodratokat találtak.

Coffin egy csipeszt és egy doboz gyufát nyomott Treece kezébe. Treece kihalászott egy kötélsodratot a gránátfoglalatból és a gyufát Sanders kezébe adta. - Gyújtsa meg!

- Mi ez?

- Kordit. Ez az, amitől robban.

Sanders az égő gyufát odatartotta a korditszál végéhez. Az lángra lobbant és a szál magnéziumos fényt kibocsátva, elégett.

- Csak ennyi az egész?

- Csak? A fenébe is, kislány! Fogjon össze belőle százat, érintse hozzá egy gyújtótöltethez, aztán miszlikre szaggathatja vele egész Bermudát.

- Mennyi van belőle?

- Nem lehet tudni - válaszolta Coffin. - Amikor elindultunk, körülbelül tíz tonna volt belőle, de azóta ki is mentettek valamennyit.

Treece kihajította a korditot a csónakból. Az anyag sistergett, mikor leért a vízbe, aztán bugyborékolva elsüllyedt.

Kihúzták a vízből a légtömlőket és feltekerték. Treece odakötözte a homokszivattyú csövét a csónak pereméhez, aztán beindította a motort. Charlotte eddig a hajó orrában aludt. Most feltápászkodott, és mint egy katona, aki kelletlenül indul az éjszakai őrjáratra, elfoglalta helyét az emelvényen.

Coffin felszedte a horgonyt. Treece a zátonyok között lavírozva, a part felé vette az irányt.

- Holnap mikor? - kérdezte Coffin.

- Korán. Mondjuk, nyolckor. Lenn leszünk négy-öt órát a délelőtt folyamán, aztán megszárítkozunk és hat óra körül megint lemegyünk. Tudom, hogy a magadfajta öreg fickónak szüksége van a délutáni durmolásra - cukkolta Treece Coffint.

- Vigyen el az ördög! - A csónak már csak hetvenöt méterre volt a parttól. - Túl fogom élni mindegyikőtöket! - Coffin felugrott a csónak peremére és beugrott a vízbe.

Treece vigyorogva nézte, amint Coffin felbukkan és úszni kezd a part irányában, aztán a nyílt tengerre irányította a csónakot.

Ahogy a csónak orra fel-le himbálózott a lágy hullámokon, valami lecsúszott a kormánykeréknél

lévő polcról. A zárfedő lemez volt az. Gail felvette és odanyújtotta Treece-nek.

- Szentséges ég! Majdnem elfeledkeztem róla! - kiáltotta, aztán Sanders mosolyogva hozzátette: - Bizonyára a vakmerő cápavadász okozta izgalom miatt.

- Adam azt mondta, hogy a zárat védő lemez volt.

- Így van. De nem akármilyen zárról van szó. Hallani hallottam már róluk, de még egyet sem láttam belőlük. Nem tudom, egyáltalán létezik-e még egy kis közülük. Háromzáras doboznak nevezték el. Nézzék csak azt a három kulcslyukat! Ezt a zárat csak három kulccsal lehetett kinyitni.

- Mire volt jó ez az egész? - érdeklődött Sanders.

- Megakadályozta, hogy a másik két ember - együtt vagy külön - meglógjon a láda tartalmával. Három partner - három kulcs. Tegyük fel, valaki elküld valamit az Újvilágból, vissza Spanyolországba. A királynál volt a három kulcs eredetije. A - mondjuk - Havannában lévő embernél van kettő, a hajó kapitányánál a harmadik. Havannában bezárták a ládát, a kapitány aztán felvitte a hajóra. Egy kulccsal nem nyithatta ki a ládát. Amikor megérkezett Spanyolországba, elvitte a ládát a királyhoz.

- Nehéz lett volna felfeszíteni a ládát?

- Nem, de általában nem éltek ezzel a lehetőséggel. A spanyolok... hogy is mondjam... nem szentnek, de mondjuk tabunak tekintették a zárakat. A britek és a hollandok normális ládákban küldözgették a dokumentumokat, meg miegymást. Ha aztán a hajó kalózok kezébe került, lőttek az egésznek. Semmire sem ment volna az ember a zárral. A spanyolok mindent lezártak, mondhatni

jelképesen. De egy háromzáras doboz! - Treece végigsimított a zárfedő lemezen. - Igen, az aztán igazán érdekes.

- Miért?

- Ez arra utal, hogy valami átkozottul fontos dolog lehetett a ládikában. Több mint valószínű, a spanyol király számára volt pokoli fontos.

9.

Mire kikötöttek Treece dokkjában, a nap már lenyugvóban volt, óriási, narancsszínű gömbként pihent a látóhatár szélén.

Treece beleszagolt az esti levegőbe. - Pocsék idő lesz holnap -jegyezte meg.

Sanders éppen meg akarta kérdezni Treece-t, honnan tudja, hogy meg fog változni az idő, de addigra már tisztában is volt vele, mit válaszolna: Valami ilyesmit: „Érzem", vagy: „Érezni lehet a szél szagából". Így aztán ehelyett mást kérdezett: - Mennyire?

- Húszcsomós szél fog fújni. Délről. Ide-oda fog dobálni minket.

- Tudunk majd azért dolgozni?

- Nincs más választásunk. Cloche fog. Azt le merem fogadni. Nem lesz semmi baj. Majd nagy nehezékeket teszünk fel.

Sanders kezdte lehámozni magáról a búvárruhát, Treece leállította.

- Még nem vagyunk készen.

- Még nem?

- El kell rámolnunk innen az ampullákat. Nem hagyhatjuk itt a csónakban.

- Tudom, de azt gondoltam, hogy... - Nem folytatta, mert látta, hogy Treece a sötét vízre mutat. - Ó!

- Azt akarom, hogy tudják, hol lesznek a fiolák. Arra az esetre, ha valami történne velem.

- Ugyan, mi történne magával?

- Azt sose lehet tudni. Elkap a malária, vagy a delírium tremens. Talán nem, de a biztonság kedvéért jobb, ha tudják. Van itt, a víz alatt egy barlang a szirtben. Áramlások vannak benne, de ha elzárjuk az utat és eltemetjük az ampullákat, akkor ott maradnak. - Odafordult Gailhez. - Magának nem kell lejönnie.

- Mehetek - mondta Gail -, ha akarja.

- Nem. Nagyobb hasznát látjuk, ha a csónakban marad és adogatja a szatyrokat. - Felszereltek két oxigénpalackot és felhozták a zacskókat.

Treece félig töltötte a vászonszatyrokat, majd Sanders kezébe adott egy zseblámpát.

- Jó sok nehezéket tegyen fel! - utasította Davidet. - Az a zsák majd minduntalan fel akar jönni a felszínre. Adam - amennyire lehetett - kiszorította a levegőt a nejlonzacskókból, de azért maradt bennük valami. Ha elég nehezék van magán, akkor a zsákkal együtt lent tud maradni a fenéken. Ha leért, kövesse a fényt!

-O.K.

Treece most rámutatott egy négyszögletes fadobozra, amely a mólón hevert. - Vegyen ki egy halat belőle! - mondta Gailnek.

- Halat?

- Igen. Tele van sózott hallal. Percynek tartogatom. Ott él a barlangban.

Gail kimászott a mólóra, és felemelte a doboz fedelét. Erős halszag csapta meg az orrát. Hátrahőkölt. Visszatartotta a lélegzetét.

- Vegyen ki egy nagyot! - kiáltotta Treece. – Azt

akarom, hogy le legyen foglalva, nehogy ránk fanyalodjon.

- Mi az a Percy? - kérdezte Sanders.

- Egy szörnyű nagy, zöld muréna. Amióta az eszemet tudom, ebben a barlangban él. Nem lesz semmi bajunk, csak mindig pokolian éhes. Én pedig szeretek jó lenni nála, ezért állandóan viszek neki vacsorát.

Gail belenyúlt a halasdobozba, megragadta a legnagyobb halfarkat. Nyelt egyet, hogy visszatartsa az émelygést. - Nem jegeli őket?

- Minek? A só tartósítja a halat. - Treece elvette tőle a dögöt. - Ez majd leköti egy ideig. - Sandershez fordult: - Hadd menjek én elsőnek. Találkozni akarok vele. Biztos akarok lenni benne, hogy tudja, miről van szó. Ha meg talál kóstolni, jó kis estét szerzünk magunknak! Aztán be ne dugja a kezét valamilyen lyukba! Úgy tudom, Percy megosztja a kéglit néhány rokonával. - Felvetette a maszkját, beledőlt a vízbe, majd megint felbukkant, hogy kinyúljon a szatyorért, halért és a lámpáért.

Sanders rögtön követte. Beigazolódott, amit Treece a nehezékekkel kapcsolatban mondott: a pluszsúly valóban biztosította, hogy a tasakokban rekedt levegő ellenére erőfeszítés nélkül lejuthasson a tengerfenékre.

Az öböl nem volt túl mély. Öt, legfeljebb hat méter, ahogy Sanders a lámpája fényén meg tudta becsülni. A szatyor nehéznek tűnt. Elrántotta a bal karját. Erre David a hasához szorította és úgy követte Treece lámpájának egyre távolodó fényét.

Treece bevárta a barlang bejáratánál. A szirt sziklás részén tátongó sötét lyukon bőven befért egy ember. Mikor Sanders odaért, Treece bevilágított a barlangba, végigpásztázta az összes zugot.

Első látásra üresnek tűnt a barlang. Tíz méter hosszan rücskös felületű, szürke mészkőfalat lehetett látni. Treece bevilágított a barlang hátsó sarkába, és abba az irányba mutatott. Sanders észrevette, hogy megmozdul valami.

Treece lassan beljebb úszott, maga előtt lógatva a halat. Sanders, kis távolságot tartva, követte.

Az egyik fal tövében egy kőkupac jelezte, hogy valamikor beomolhatott a barlang egyik része. Treece a fal felé lóbálta a halat.

Egy muréna feje jelent meg a kövek és a fal alkotta résben. Sanders akváriumban már látott murénákat, de egyik se volt akkora, mint a résből most előjövő zöld test. A feje, farka kerülete egyaránt majd fél méter, az átmérője tizenöt centiméter.

A muréna addig forgott, csavarodott, míg körülbelül egyméternyi elő nem bukkant belőle. Ennyit szándékozott megmutatni magából. Teste további részét takarták a kövek. A hatalmas állat hűvös malacszemével hol Sanderst, hol Treece-t, hol pedig a halat bámulta. A szája ütemesen tátogott. Elő-elővillantak hosszú tűfogai. A fogak közé tapadt nyálkás szálak most megcsillantak a fényben. Kicsit előrebillentette a fejét, és olyan gyorsan csapott le a halra, hogy Sanders utólag képtelen volt felidézni, látta-e egyáltalán megmozdulni a muréna fejét.

Treece nem eresztette ki a kezéből a halat, a farkánál fogva tartotta. A muréna rángatta egy ideig, majd megállt. Aztán hirtelen tekeregni kezdett, addig erőlködött, míg ki nem szakított egy darabot a hal hasából. Aztán visszahúzódott, hogy lenyelje, fogaival segített lenyomni a húst a torkán. Zöld bőre hullámzott az erőfeszítéstől. Majd újból le-

csapott. Ezúttal a hal gerincét ragadta meg, kitépve Treece kezéből a zsákmányt. Megpróbált visszavonulni a rejtekhelyére, de a hal túl nagy volt ahhoz, hogy keresztben beférjen a résen. Így aztán a muréna beletörődve, hogy nem tudja átgyömöszölni a zsákmányt a szűk nyíláson, darabokra tépte a koncot.

Treece jelezte Sandersnek, hogy tartson vele. Sanders nem mert a sötétben hátat fordítani, ezért hátrálva indult kifelé.

A barlang úgy két és fél méter magas lehetett.

Sanders felfigyelt rá, hogy Treece a barlang tetejére világít, aztán látta, ahogy Treece vászonszatyra megindul felfelé és nekiütközve a falnak, megáll. Sanders a magáét is felengedte, majd Treece mellé szegődött.

Széles és mély gödröt ástak a homokba, és belepakolták az ampullákkal teli zacskókat, aztán betemették homokkal, nehogy magával sodorja a tasakokat az áramlás. Dolguk végeztével visszamentek a csónakhoz.

Háromszor tették még meg az utat. Mindannyiszor újabb gödröt ástak. Amikor végeztek, és éppen készültek elhagyni a barlangot, látták, hogy a muréna már majdnem teljes egészében felfalta a halat. Már csak a farka látszott ki a résből, az csapkodott, ahogy a muréna marcangolta le róla a húst.

- Mekkora ez az állat? - kérdezte Sanders, mikor már fent voltak a csónakban.

- Percy? Sose láttam még teljes egészében, de lefogadom, hogy több mint három méter. Sötétedéskor ki szokott jönni a barlangból egy kicsit csavarogni. Lejöhetünk egyik este, hogy meglessük.

- Köszönöm, de nem kérek belőle. Elég félel-

metesnek néz ki még az odújában is. Nem szívesen találkoznék vele a barlangon kívül.

- Hogyhogy? Azt hittem, maguk, cápavadászok nem ismerik a félelemet.

- Ide figyeljen! Az ördögbe is... - Sanderst boszszantotta Treece csipkelődése, le akarta állítani, de nem volt ínyére sem a könyörgés, sem egy esetleges összezördülés.

- Ne rágjon be! - csitította Treece. Csettintett a kutyának, mire az a csónakból máris kiugrott a stégre. - Vezess, Charlotte! Nézz körül, nem ólálkodik-e néhány bandita itt a környéken. - A kutya vidáman ugrándozott végig az ösvényen, megmegszaglászva a bozótot.

Treece kihúzta a tartókból az üres oxigénpalackokat, és letette a mólóra. - Legjobb lesz, ha még ma este feltöltjük ezeket.

Odaértek a házhoz. Megint egy újságpapírba göngyölt valami hevert a konyhaajtó előtt. Treece lehajolt érte és megszagolta. - A vacsora - állapította meg.

- Hal? - kérdezte Gail. Még mindig émelygést érzett, mikor eszébe jutott az a halakkal teli doboz.

- Nem. Hús. - Treece kinyitotta az ajtót és előreengedte Sanderséket.

- Sose zárja be az ajtót? - érdeklődött Gail.

- Soha. Ahogy már mondtam, csak a spanyolok hisznek a zárakban.

- Öntsön egy kis rumot nekem, amíg feldobom ezt a bestiát! - szólt oda Treece Sandersnek, mikor már a konyhában voltak.

-Jó - mondta Sanders, majd Gailhez fordult.

- Te is iszol valamit?

- Most még nem. Le szeretnék tusolni. Nagyon piszkosnak érzem magam.

- Tudja, hogy kell kezelni a bojlert? - kérdezte Treece.

-A bojlert?

- Igen, a zuhanyzófülke mellett talál egy vízmelegítőt. Fordítsa el félig a gombot az óramutató járásával megegyező irányban, aztán várjon körülbelül két percet! Akkor elkezd melegedni a víz, aztán, mire befejezi a zuhanyzást, már egész jó forró lesz.

- Köszönöm - mondta Gail és kiment a konyhából.

Sanders odanyújtotta Treece-nek a pohár rumot, miközben belekortyolt a whiskyjébe. - Segíthetek valamiben?

- Nem. Pihentesse csak megfáradt csontjait!

Sanders leült az asztalhoz és Treece-t figyelte, ahogy meggyújtja a gázt, olajat önt a serpenyőbe, beledobja a húst és meghinti fűszerekkel.

Amikor Treece megállapította, hogy a hús jól kezd sülni, hátat fordított a tűzhelynek és Sandersre nézett. - Mi jár a fejében?

- Hogy érti? - kérdezte Sanders. Nem értette, mire céloz Treece.

- A cápaügyre gondolok. Mit keres?

„Na tessék! Már megint ide lyukadunk ki!" - gondolta Sanders.

- Semmit. Hülyeség volt. Most már tudom. - Remélte, ezzel le is zárul a beszélgetés.

- Szerintem többről van szó - folytatta Treece -, szerintem maga igazából úgy gondolja, hogy valami hőstettet vitt véghez.

Sanders elvörösödött. Treece-nek igaza volt. David tisztában volt vele, hogy bután, meggondolatlanul járt el, veszélyes volt, amit tett, de a benne lakozó kisfiú ugyanakkor büszke volt rá, hogy be-

ledöfte a kést egy cápába. Noha sose merte volna kimondani, de titkon azon töprengett, hogyan mesélné el a sztorit a barátainak. Most nem szólt egy szót sem.

- Elég természetes dolog - jelentette ki Treece. - A legtöbb ember be akar magának bizonyítani valamit. Aztán, ha olyasvalamit visznek véghez, amiről azt hiszik, mély benyomást kelt, elhasalnak maguktól. Csakhogy az, amit *csinál* az ember, nem azonos azzal, *ami* az ember. Csak azért szeret dolgokat megcsinálni, mert kíváncsi, hogy képes-e rá. Igaz?

Noha semmi sértő nem volt Treece hangjában, Sanders zavarban érezte magát. - Néha, igen.

- Hogy mire is akarok kilyukadni... - Treece egy kis szünetet tartott. - Sokkal jobb érzés, ha az ember valami jót csinál, ha tudja, hogy meg kell tennie és tudja, hogy mit csinál és *akkor* követ el valami hajmeresztőt. Az életben rengetegszer fordul elő, hogy veszélybe sodorja az ember magát vagy valaki mást. - Treece belekortyolt a rumba. - Az elkövetkező néhány napban több lehetősége lesz rá, hogy megsérüljön, mint a legtöbb férfinak egy életen át. Megtanulni dolgokat, megfelelő módon elintézni dolgokat. Ezért érdemes élni. Ez elégít ki egy férfit. Fiatalkoromban senkire nem hallgattam, mindig a magam feje után mentem. Sokszor követtem el hibát, amíg rájöttem, hogy szinte semmit sem tudok. Maga hány éves?

- Harminchét.

- Nem túl fiatal, de azért nincs még fél lábbal a sírban. Még elkezdheti. Próbálja kiismerni a tengert az elkövetkezendő negyven évben. Higgye el, nem fog elfogyni a megismernivaló. Csak egy a baj, és ez egy kicsit le is töri az embert: minél többet

megtanul, annál inkább rá fog jönni, milyen keveset tud. - Treece felhajtotta a maradék rumot, aztán felállt, hogy újra teletöltse a poharat. - Egy szó, mint száz: őrültség csak azért csinálni dolgokat, mert be akarja bizonyítani az ember, hogy meg tudja csinálni. Minél többet tapasztal, annál inkább rá fog jönni, hogy olyan dolgokat képes megcsinálni, amelyekre sosem tartotta volna képesnek magát.

Sanders bólintott. Nem tudta eldönteni, vajon Treece hozzáállása változott-e meg, vagy ő értelmezte-e eddig félre Treece magatartását. Mindenesetre megtisztelve érezte magát. - Köszönöm - mondta.

Úgy tűnt, Treece ettől kicsit zavarba jött. Csettintett egyet. - A palackok! Majd elfelejtettem! Jobb lesz most rögtön beüzemelni azt a szörnyűséget, mert különben egész éjszaka lármázni fog.

Sanders követte Treece-t. Ott állt mellette, amíg az elindította a kompresszort és rácsatlakoztatta a két oxigénpalackot.

Mire visszamentek a konyhába, Gail éppen italt készített magának. Mezítláb volt, pamut hálóköntöst viselt. Sanders tarkón csókolta az asszonyt. Szappanillata volt.

- Jó ízed van - súgta oda.

-Jól érzem magam, csak a homloküregem ne fájna.

- Fáj a feje? - kérdezett közbe Treece.

- Nem igazi fejfájás. Itt fáj. - Megérintette a szemöldökcsontját. - Mintha megfázott volna. Fáj, ha hozzáérek.

- Igen. Túl sok volt neki. Holnap majd Adam merül. Maga meg napozhat. - Treece megfordította a húst a serpenyőben. Belenyúlt a mosogató al-

jában lévő rekeszbe és elővett jó néhány fajta zöldséget: babot, uborkát, hagymát, tököt és paradicsomot. Egy tál fölé tartva felszeletelte a zöldségeket, dresszinget öntött rá, majd az egészet villával összekeverte.

A sötétpiros, majdnem bíborszínű hús csípős volt.

- Errefelé érlelni szokták a marhahúst? - kérdezte Gail, belemártva a darabka húst a salátaöntetbe, hogy tompítsa a fűszeres ízt.

- Nem, tudom. Miért?

- Csak kíváncsi voltam.

- Ízlik?

- Ö... érdekes.

- Tudja, ez nem marhahús.

- Ó! - hökkent meg Gail. - Hát akkor micsoda?

- Kecske. - Treece bekapott egy falatot és vidáman rágta.

- Ó! - Gail gyomra összerándult. Ránézett Sandersre. David már éppen be akarta kapni a levágott darabkát, de most megállt a kezében a villa.

Amikor észrevette, hogy Gail őt nézi, lélegzetét visszatartva, benyomta a szájába a húst. Egészben nyelte le.

Vacsora után Treece betette a tányérját a mosogatóba. - Elmegyek egy kicsit sétálni, lehet, hogy Kevinhez is benézek. Nem kell megvárniuk.

- Van még valami tennivalónk? - kérdezte Gail.

- Nincs. Érezzék jól magukat! - Beletörölte a kezét a nadrágjába és a szekrény tetejéről levett egy üveg rumot. - Kevin mindig házilag készített pálmabort iszik. Gyorsabban tönkreteszi az ember berendezését, mint a rum. - Füttyentett a kutyának. - Gyerünk! - Charlotte, aki eddig az asztal alatt

aludt, most feltápászkodott, kinyújtózott, ásított egyet, aztán Treece nyomába eredt.

Becsukódott a kapu. Treece léptei egyre távolodtak. - Kedves tőle - szólalt meg Sanders.

-Mi?

- Hát, hogy egyedül hagy minket. - Az asztal fölött átnyúlva, megfogta Gail kezét.

Gail nem húzta vissza a kezét, de nem is reagált David érintésére. - Treece valamikor nős volt - mondta, és elmesélte Davidnek a történetet, amit Coffintól hallott.

Sandersnek eszébejutott a Treece-szel folytatott beszélgetés, miközben Gailt hallgatta. Rájött, hogy amit ő eddig baráti jó tanácsnak hitt, az igazából őszinte aggodalomból fakadt. Treece megpróbálta letéríteni Davidet arról az útról, amelyet ő már végigjárt, és amely út megfosztotta őt a boldogság reményétől is. Erre rádöbbenve, Sanderst elfogta a félelem, amely már nem volt azonos azzal a borzongással, amit a közeledő kaland szokott kiváltani belőle.

- Szeretlek - mondta Gailnek.

Gail bólintott. Könnybe lábadt a szeme.

- Menjünk aludni! - David felállt, betette az edényeket a mosogatóba, aztán követte Gailt a hálószobába.

Először fordult elő, hogy Gail nem reagált a simogatásaira. David pár perc múlva feladta. - Mi a baj? - kérdezte meg feleségétől.

- Ne haragudj, de... nem tudok... - Gail a fal felé fordult.

Sanders sokáig éberen feküdt, hallgatta a kompresszor pöfögését. Gail egyre egyenletesebben lélegzett mellette, és hamarosan mélyen aludt.

Sanders szexuális sóvárgása nem puszta kéjvágy-

ból fakadt, hanem egyszerűen szükségét érezte, hogy kimutassa Gailnek, mennyire szereti, mintegy megvigasztalja az asszonyt. Gail azonban nem kívánta őt, de legalább is azt nem, amit Sanders adni akart neki. Sanders hirtelen megharagudott Treecere. Treece ugyan nem tett említést a feleségéről, még azt sem tudja, hogy ők tudnak róla, de múltja, fájdalma befurakodott közéjük. Sanders érezte, hogy a dühe értelmetlen, de nem tudott uralkodni magán.

Végül mégiscsak elnyomta az álom. Nem ébresztette fel az a zaj sem, ami a kompresszor motorzaja mellett még megtörte az éjszakai csendet. Valami autó állt meg. Kerekek csikorogtak a kavicson.

Más ébresztette Sanderst másnap reggel. A szél fújt át a szúnyoghálón, megzörgetve a redőnyt. Egyenesen a tenger felől jött, felerősödve, amíg végigsöpört a szirten.

Treece a konyhában ült, a régi papírok között böngészve.

Sanders nem kérdezte meg tőle, talált-e valami újat, hiszen már megtanulta, hogy Treece úgyis megszólal, ha van valami mondanivalója. Így csak annyit mondott, az ablak felé intve: - Igaza volt.

- Aha. Egész jól fúj. De itt fenn rosszabb, mint a víz alatt. Nem lesz semmi bajunk.

Sanders megnézte az óráját. Fél hét volt rajta.

- Mikor akar indulni? - kérdezte Treece-t.

- Fél óra-negyven perc múlva. Ha a neje enni akar, jobb, ha most felkelti.

- Rendben. - Sanders nem tudta tovább leplezni a kíváncsiságát. - Talált valamit?

- Apró-cseprő dolgokat. Semmi különlegeset.

Naplórészleteket. Uramatyám! Ha az ember ezeket a hajós meséket olvassa, még azt hiszi, hogy minden egyes hajó egy egész kincsesbányát szállított.

Nehéz út vezetett a déli part mentén. A *Corsair* szelte a hullámokat, megdőlt, ingott ide-oda. Víz csapott fel a fedélzetre és fröccsent az ablakokra. A kutya, miután hiába próbált felfutni a csónak orrába, befeküdt a taton egy száraz zugba és felnyüszített, ahányszor csak puffant egyet a teste a dülöngélő csónak fedélzetén.

David és Gail Treece mellett állt a fülkében. A válaszfalnak támaszkodtak.

- Ilyen időben is lemegyünk? - hitetlenkedett Sanders.

- Hát persze. Több mint húszcsomós, de majd a zátony szélárnyékos oldalán fogunk lehorgonyozni.

- Mi van akkor, ha nem tart majd a horgony?

- Akkor Orange Grove egy vadonatúj roncsot könyvelhet el magának.

Amikor Orange Grove vonalába értek, Treece a partnak irányította a csónakot. Hullámok korbácsolták a zátonyt. Csak úgy habzott körülötte a víz.

Sanders már várta, hogy Treece - szokásához híven - óvatosan ellavíroz a zátonyok közt, de nem ez történt. A csónak egy ideig a zátonyok innenső felén vesztegelt, míg Treece felmérte az áramlás irányát és a hullámok nagyságát, aztán gázt adva, megcélozta az első zátonyt.

- Kapaszkodjanak jól - kiáltotta Treece -, mert bizony ugrándozni fog.

A csónak előrelendült a sziklasor irányában, belekerült a hullámverésbe. Jobbra kifarolt. Treece erre utána rántotta a kormányt, mire a csónak megint egyenesbe került. Treece visszavette a gázt,

aztán felbőgette a motort és a második zátony felé vette az irányt.

Mire túljutottak az összes zátonyon, és elérték a viszonylag szélcsendes oldalát, Sanders halántékán már folyt a veríték, le a tarkójára.

- Hullámvasút - tréfálkozott Treece. Látta, hogy Gail keze még mindig az egyik fogantyút szorongatja. Megérintette. - Túl vagyunk rajta.

Gail elengedte a fogantyút és erőtlenül elmosolyodott. - Nagyszerű!

- Szólnom kellett volna előre. Csak így lehet elkerülni a rohadékokat egy ilyen hullámverésben. Ha az ember jól időzít, akkor elég víz lesz a sziklán, hogy átjusson rajta a csónak. Ha azonban az ember óvatosan akar ellavírozni mellettük, holtbiztos, hogy a hullámok nekivágják a sziklának.

Nem kellett sokat várniuk Coffinra a hullámok közepette. Amikor az öreg meglátta a csónakot a zátonyok közt, átugrotta az alacsonyabb hullámokat, aztán odaúszott a csónakhoz.

- Elnézést a késésért - mentegetőzött Treece és felhúzta Coffint a csónakba. - Egy kicsit hullámzott odakint.

- Meghiszem azt. A szélcsendes oldalon horgonyzunk majd?

- Aha. Meg akarsz mártózni? A kislánynak fáj a feje.

- Szívesen lemegyek.

Treece a zátonyok felé irányította a csónakot. Coffin előre ment és megvizsgálta a horgonyláncot. - Bal és jobb oldalon? - kérdezte.

- Igen. Jó hosszan ereszd ki. Majd kiáltok. - Treece keresztülhajtott az első két zátonysoron, aztán a harmadik sorhoz közeledve lelassított. A csónak vadul hánykolódott, összevissza himbáló-

zott, de Coffin, vastag barna lábujjait használva támasztéknak, behajlítva, majd kiegyenesítve térdét, a csónak rázkódása ellenére meg tudta vetni a lábát a hajó orrában.

Sanders mosolyogva ingatta fejét, mikor látta, milyen ügyesen balanszíroz Coffin.

- Mi van? - kérdezte tőle Gail.

- Csak eszembe jutott valami. Amikor Treece elmondta, hogy Coffin merülni fog, megkérdeztem tőle, hogy Coffin képes-e rá. Nézd csak, mit csinál! Ha én lennék most ott, már legalább hússzor kiestem volna a csónakból.

Gail megfogta David kezét.

-Jobb oldal! - kiáltotta Treece.

Coffin kidobott egy vasmacskát a zátonyra. A lábánál lévő kötél gyorsan letekeredett.

Treece üresbe kapcsolt, mire a csónak hátra siklott, míg meg nem feszült a kötél.

Coffin megfogta a remegő kötelet. -Jól ráharapott! - kiáltotta.

Treece most előrekapott, hogy kifeszítse a horgonyláncot.

- Bal oldal! - kiabálta, mire Coffin kivette a második horgonyt.

Mikor megfeszültek a horgonyláncok, Treece elfordította a kulcsot. A motor leállt. Csak a sziklákhoz csapódó hullámokat lehetett hallani, a szél süvítését és a vízfelszínen himbálózó hajótörzs okozta zajt.

- Descót akarsz használni? - kérdezte Treece Coffintól..

- Aha. Ebben az időben nem akarok palackkal lemenni, hogy aztán ide-oda csapódjon.

Treece rácsatlakoztatott három légtömlőt a

kompresszorra, ellenőrizte az üzemanyagszintet és az olajnyomást, aztán beindította a gépet.

- Ez nem azt jelenti, hogy szüksége lesz rá, de jobb, ha megtanulja, hogyan kell használni - fordult Treece Gailhez, miután felöltöztek. Levette a vadászpuskát a polcról, kivette az öt töltényt a tárból, aztán átnyújtotta Gailnek. - Teljesen lövésre kész. Magának csak annyit kell tennie, hogy itt kibiztosítja és meghúzza a ravaszt.

Gail olyan óvatosan nyúlt a fegyverhez, mintha kígyót készülne megfogni. Ösztönösen elhúzta a száját és összeráncolta a homlokát. Kibiztosított és meghúzta a ravaszt. Fémes kattanást lehetett hallani. - Mihez támaszthatom?

- Nem támaszthatja semmihez. Emelje a csípőjéhez! Ha a vállához emelné, úgy érezné, hogy leszakad a karja. Egyszerűen csak abba az irányba tartsa, ahová lőni akar, és ha elég közel lesz magához a célpont, ez majd darabokra tépi. - Treece elvette tőle a puskát és visszatette az öt töltényt a tárba.

- Képtelen lennék - motyogta Gail.

- Majd meglátjuk. Ha majd Cloche mészárosai közelednek, késeiket lengetve, majd meglátja, mikre nem lesz képes. - Treece látta Gail arcán az aggodalmat. - Ahogy mondtam, nem lesz rá szüksége. Valószínűleg az lesz a legnagyobb gondja, hogy a reggelit a gyomrában tartsa.

Treece lement a raktérbe és hat darab különböző méretű, régi búvárkesztyűvel tért vissza, amelyeket azon nyomban a csónak farlapjára dobott. - Válogassák ki, ami jó magukra - szólt oda a két férfinak. - A sziklákba kell majd kapaszkodnunk, ha egy helyben akarunk maradni. És nézzék meg, elég nehezék van-e magukon. Olyan gyorsan kell le-

szállnunk a mélybe, akár a vízbe dobott kő, hogy mihamarabb túljussunk a víz kavargó, felső rétegén.

Beugrottak a vízbe. Sanders készült feljönni a felszínre, hogy kitisztítsa a maszkját, de hirtelen meggondolta magát, mivel a hullámok ide-oda lökdösték, már egészen a himbálózó hajótörzs közelébe sodorták. Sanders kifújta a levegőt, s pillanatok alatt leért a tengerfenékre. Nem tudott megállni a homokon, mert az áramlás, itt ugyan gyengébb volt a víz felszínén lévőnél, de elég erős ahhoz, hogy David úgy lengjen ide-oda, mint fűszál a szélviharban. Sanders letérdelt és odamászott a zátonyhoz. Fölötte sebesen süllyedt Treece, maga után húzva a két szatyrot és a homokszivattyú csövét. A zátony közelében nagy volt a hullámzás, ami miatt akkora örvény alakult ki a tengerfenék közelében, hogy a sziklának nyomta a búvárokat. Sanders megpróbált megállni a zátony előtt, de nem járt sikerrel. Csípőjével a kőnek ütközött, nekitámolygott az éles, kiálló korallnak, mire vaktában hadonászva a keze ügyébe akadt valami. Megmarkolta. A korall peremrésze volt az. Ha nem lett volna rajta a gumikesztyű, most biztos megsérült volna a keze. Teste vízszintesen lebegett. David látta, hogy Treece és Coffin arccal lefelé hasal a homokban. Így nyilván nem zavarta őket a hullámzás, nyugodtan megkezdhették az ásást a homokszivattyú segítségével.

Sanders megindult előre, a korallba csimpaszkodva haladt egészen a zátony aljáig. Ott odakúszott Coffin mellé. Ugyan a lábait még mindig mintegy mágnesként vonzotta a szikla, rájött, hogy elég, ha jól beletérdel a homokba, és máris vi-

szonylag stabil tud maradni. Coffin odaadta Sanders kezébe a szatyrot, aztán az első adag ampullát.

Egy órán belül hatszor töltötték meg mind a három szatyrot. Sanders hatszor ment fel a felszínre, minden egyes alkalommal azon erőlködve, hogy meg tudjon kapaszkodni a hánykolódó búvárteraszban, nehogy besodródjon a csónak alá, amíg Gail kiüríti a szatyrokat. David fázott, fáradt volt, fájt a homlokürege. Egyre nehezebben merült, egyre tovább tartott neki leérni a mélybe, mert sehogy se akart kitisztulni a füle, a szemöldökcsontja körüli rész pedig csak úgy sajgott.

Jelbeszéd útján Sanders megkérte Coffint, hogy cseréljenek helyet. Coffin beleegyezett, hogy most ő teszi meg néhányszor az utat. Sanders odahasalt a Treece által ásott gödör széléhez, és amint - a homokszivattyúnak köszönhetően - feltűntek az ampullák, máris lecsapott rájuk, mielőtt elsodorta volna őket az áramlás.

Ismét eltelt egy óra. Coffin ezalatt hétszer tette meg az utat. Most cseréltek. Sanders ránézett az órájára, miközben a szatyrokkal felfelé tartott. Majdnem tizenegy óra volt.

Megkapaszkodott a búvárteraszban és várta, hogy visszakapja a szatyrokat. Amikor Gail odanyújtotta neki, Sanders feltolta a maszkját és megkérdezte: - Mennyi?

- Nem tudom számon tartani. Hat-, nyolcezer, talán tíz. Ötezernél leálltam a számolással. Túl gyorsan hordjátok fel.

Sanders még ötször felment. Addigra olyan nyomorultul érezte magát, mint még soha. Mindene egyformán fájt. Szörnyen. Még a lábujjai is, amelyek állandóan görcsben voltak, úgyhogy Sanders idétlenül, koordinálatlanul mozgott a vízben.

Odafent lebegve a felszínen lenézett és azt találgatta, vajon ezúttal mennyi ideig fog tartani neki a visszaút. Az előző merülése olyan sokáig tartott, hogy mire leért a zátonyhoz, olyan sok ampulla gyűlt össze, hogy azonnal megtelt a három szatyor.

Sanders fájdalmai ellenére odaúszott a zátonyhoz. Letelepedett az ampullahalom mellé. Hirtelen egy hullámzás ellökte. Lábával csapkodva próbált megkapaszkodni valamiben a fenéken, de a lábait sehogy se tudta megvetni. Nekivágódott a korallfalnak. Az utolsó pillanatban, mielőtt beleütközött volna a sziklazátonyba, az arca elé emelte kesztyűs kezét és felhúzta a térdeit, remélve, hogy így az uszonyai és a karjai felfogják majd az ütést.

Először a jobb térdét verte be, s amibe beleütközött, az levált, Sanders aztán megpördült, feneke nekivágódott a kőnek. Hátrahőkölt. A tarkóját meg tudta feszíteni, de bevágta a fejét. Nem nagyon, mert valami tompította az ütést. Egy legyezőkorall volt az. Sanders kezével keresett valamit, amibe belekapaszkodhat, rá is talált egy kiálló sziklarészre, amely azonnal le is vált és legördült, további kődarabokat törve le és sodorva magával.

A hullámzás megszűnt. Sanders nekitámaszkodott a zátonyfalnak. Szaporán vette a levegőt, próbálta felmérni a testén most keletkezett sérüléseket. Újabb fájdalmakat érzett, de erősségben egyik sem múlta felül az eddigieket.

A zátony alján araszolt tovább, mindig előbb megvizsgálva, mibe kapaszkodik. Balra tekintve látta, hogy valami csillog a sziklazátony belső részeiben.

A csillámlás megszűnt, amint a nap eltűnt a felhők mögött. Legalább fél méter mély volt az üreg.

Mikor ismét előbukkant a nap, megint lehetett látni a csillámlást.

Sanders egyik lábával átkulcsolt egy sziklatömböt, egyik kezével pedig egy kiálló koralldarabba kapaszkodott. Így integetett Treece felé, de az éppen egy ampullákkal teli gödör kiásásával volt elfoglalva. Sanders várt egy kicsit. Tudta, hogy Coffin fel fog nézni, ha észreveszi, hogy az ampullák, amelyeket már továbbított Sandersnek, még mindig nincsenek a szatyorba szedve. Így is történt. Coffin tekintete találkozott az övével. Sanders rámutatott Treece-re, majd a zátonyban lévő üregre.

Coffin megérintette Treece-t, mire az felnézett, nekitámasztotta a csövet a zátonynak és odaúszott Sandershez.

Megint befelhősödött. Árnyék vetődött a tengerfenékre, elsötétült a víz. A homok szürkévé vált. Treece felvont szemöldökkel nézett Davidre, azt kérdezvén: „Mi az?"

Sanders Treece szeme elé tette tenyerét és felmutatott. „Várj, amíg ki nem világosodik újra!" - mondták a mozdulatai. Az árnyék lassan eltűnt, és ismét besütött a nap a mélyedésbe.

Treece vizsgálgatta egy darabig, várt, majd bólintott és jelezte Sandersnek, hogy: „Rendben". Aztán benyúlt az üregbe.

Sanders figyelte, ahogy Treece megpróbál az üreg mélyére nyúlni, a figyelem-összpontosítástól hunyorít és a homlokát ráncolja.

Treece szeme hirtelen kikerekedett, a szája elnyílt, felordított, ijedtében és fájdalmában. Megpróbálta visszahúzni a kezét, de valami miatt képtelen volt. Treece egy másodpercig nem mozdult, aztán a válla nekiütközött a korallnak. Sanders látta, ahogy Treece teste megremeg, aztán fogát ösz-

szeszorítva, egyik karjával ellentartva a sziklán, hátradől, végül kiszabadul a karja, kihúzva egy vonagló, tekeredő murénát, amelynek fogai még mindig Treece hüvelyk- és mutatóujjának húsába mélyednek.

Treece fel-feljajdult, és igyekezett bal kezével megragadni a murénát a feje mögött, de a hal teste itt a szabadban még eszeveszettebb mozgásba kezdett. Addig ficánkolt a zöld homályban, amíg össze nem tekeredett egy csomóba, keresztülhúzva rajta Treece kezét.

Treece nem fért hozzá a muréna fejéhez, így aztán tehetetlenül ütötte bal kezével a halat. De ez nem vezetett sikerre. A bestia hátraálló fogaival apránként behúzta a szájába Treece kezét.

Sanders a sziklának dőlt. Reflexszerűen hátrált. Felidézte az előző este látott muréna méretét. Annak a feje kétszerese vagy háromszorosa volt az itteni hal fejének. Akkor Sanders látta, hogy Treece keze egyszerre kiszabadul. A gumikesztyűn sarló alakú hasadás, amelyen át látni lehetett a cafatokban lógó, zöldes színezetű bőrt. Vér bugyogott a tátongó sebekből.

A muréna kiegyenesedett, nyelt egyet és Treece dereka felé csapott. Treece azonban kitért előle, bal kezével megragadta a halat, úgy tíz-tizenöt centire a fejétől, mire a muréna, fejével hátrakapva, fogát csikorgatva próbált beleharapni valamibe. Treece most már sérült kezét is használva, két kézzel szorította a halat. A nyomás hatására csak úgy ömlött a vér a sebből. A muréna csapkodása ellenére Treece neki tudta préselni az állat fejét a sziklának. A muréna teste kettőt vonaglott, majd mozdulatlanná vált. Treece elengedte, mire a kimúlt test lehullott a homokba.

Treece Sanders felé bökött, majd a sziklában lévő üregre, utasítva Davidet, hogy nyúljon be és vegye ki azt a csillogó valamit. Sanders ijedten rázta a fejét. Treece erre bal mutatóujját nekiszegezte Sanders mellének és megint rámutatott a vájatra.

Sanders benyúlt, szemét lehunyva, hallotta, milyen hevesen ver a szíve, milyen kapkodva veszi a levegőt. Már várta, hogy hirtelen beléhasít majd a fájdalom. Keze végigsiklott a korallon, tapogatva a lágy homokot. Semmit sem talált. Lehet, hogy a ficánkoló muréna beljebb lökte azt a tárgyat, vagy lejjebb nyomta a homokba. Sanders válla már nekifeszült a korallnak. Nem tudott beljebb nyúlni. Végigtapogatta az üreg alját. Kavicsok, koralldarabok akadtak csak a keze ügyébe. Aztán ujja hirtelen rátévedt valami keményre. Sanders nekifeszült a korallnak, megpróbált még mélyebbre nyúlni. Ujjai hegyével el is érte azt a valamit. Közelebb húzta, hogy meg tudja markolni.

Kezét kihúzva kinyitotta a szemét. Egyedül volt. A homokszivattyú a zátony közvetlen közelében eregette a buborékokat. Az ampullakupac érintetlenül hevert a homokban. Sanders felnézett. Treece és Coffin már majdnem felért a felszínre. Treece tempózott, majd felmászott a csónakba.

Sanders kinyitotta a markát, megnézte a tenyerében lévő tárgyat. Egy aranyfeszület volt, majdnem tizenöt centi. Krisztus kezén és lábán a körmöket parányi piros és kék ékkövek szimbolizálták. Sanders oldalra billentette a figurát, és a kereszt alján meglátta az E. F. monogramot.

Treece a csónak peremének dőlt, míg sérült kezét Coffin kötözte.

Sanders felállt a búvárteraszra és levette a maszkját. - Nagyon súlyos?

- Nem. Hála a gumikesztyűnek. Nagyobb baj az, hogy azok a bestiák fertőzőek.

- Tettek rá valamit a sebre?

- Aha. Sebhintőport. Na hagyjuk! Mit talált?

Sanders bemászott a csónak farába és Treece kezébe nyomta a feszületet.

Treece megvizsgálta, észrevette a betűket, aztán egy kicsit távolabbra tartotta a szemétől. - Istenem! Ez aztán a mestermunka!

Gail odahajolt, de vigyázott, nehogy zavarja Coffínt a kötözésben és szemügyre vette a szobrocskát. - Gyönyörű!

- Több mint gyönyörű. Látja ezeket a rubinokat a kezén és a lábán? A spanyolok szinte sose használtak rubint. Ők a smaragdért voltak oda. A zöld szín szimbolizálta az inkvizíciót. Száz vagy talán még több éven át vitatkoztak a rubinról. Sokára kezdték használni. Úgy a tizennyolcadik század elejétől, de akkor is csak a király számára készítettek belőle ékszereket. A másik érdekessége az, hogy nincs fixálva.

- Ezt meg hogy érti?

- Nincs, ami összefogja. Nem egybe öntötték ki. Nem volt hozzá megfelelő felszerelésük, és nincs benne se szög, se csapolás. Úgy van összeállítva, mint azok a kínai kirakós játékok: jó pár részből áll, amelyek csak akkor illeszthetők össze, ha az ember rájön a megfelelő sorrendre. Nézzék meg közelebbről! Akkor láthatják azokat a kis, hajszálvékony illesztéseket. A mi E. F. barátunk vagy dúsgazdag ember volt, vagy annak a kegyeltje.

Coffin bevágta egy darabon a gézt és csomót kötött rá. Treece behajlította a csuklóját és fintorgott egyet: - Egy púp a hátamra!

- Nem kéne orvoshoz mennie? - kérdezte Gail.

- Majd csak ha észreveszem, hogy mászik fel a vörös csík a karomon. - Treece feltápászkodott, bekötözött kezét felemelve, Sanders felé fordult: - Most nyilván azt gondolja, hogy nem maga az egyetlen őrült ezen a teknőn. Ha Percy lett volna odalent, most már a nyakamon csámcsogna.

- Gondoltam rá - vallotta be Sanders.

- Adam - szólalt meg ismét Treece -, te még lemész Daviddel, hogy felhozzátok az ott maradt ampullákat, meg a csövet. Estig kicsit pihenünk.

- Megint merülni akarsz? - hüledezett Coffin. - Ezzel a kézzel?

Treece bólintott. - Hazamegyek és keresek valamit, amit rátehetek a kötésre, hogy szárazon maradjon. Arra jó lesz, hogy tartsam vele a csövet. Mást úgyse csinálok odalenn.

Még felhoztak három szatyor ampullát, felszedték a horgonyt és átmentek a zátonysoron, hogy Coffint kitegyék a partra.

- Maradok, ha akarod - ajánlkozott Coffin. - Te most nem tudsz lemenni a kezed miatt. Az asszonyka pedig a feje miatt nem tud segíteni.

- Szó se lehet róla. Pihenned kell. Majd idehívom Kevint. Ő segít.

- Kevin! Megbízol benne?

- Igen. Még egy halott szemeit is kilopná, de hozzám hűséges.

- Tényleg? Biztos vagy benne?

- Ne kezdd már te is! Elég nekem az is, hogy a jó öreg David mindenben kételkedik, amit csak teszek. - Treece észrevette, hogy Sanders meghallotta, mit mondott róla, és elmosolyodott: - Bocs. De maga valóban egy hitetlen Tamás. Ugyan elismerem, hogy napról napra javul a helyzet.

Treece a parttól körülbelül ötven méterre állította meg a csónakot.

- Ennyire megy, Adam. Nem akarom, hogy zátonyra fussunk.

- Persze. Semmi baj. - Coffin a hullámokra pillantott. - Még mindig jól fúj.

- Igen. De már távolodik nyugat felé. Szép esténk lesz. Jól fog esni a merülés.

-Mikor?

- Mondjuk, hétkor. Ezúttal pontosak leszünk.

- O. K. - Coffin lefejtette magáról a búvárruhát és beugrott a vízbe. Útban St. David felé David és Gail az ampullákat számolták. Gail már bezacskózott ötvenesével jó pár százat, de még kétszerháromszor ennyi volt hátra. A törülközőkbe csavart ampullákkal még színültig volt a priccsen álló rozsdás teknő. Treece lassan hajtott, hogy a csónak lágyan ringatózzon, nehogy összetörjenek a fiolák.

Treece orral beállt a *Corsairrel* a dokkba. Még másfél órát vett igénybe az összes ampulla megszámolása és bezacskózása.

Amikor bekötötték az utolsó zacskó száját, Sanders megszólalt: - Kész. Huszonháromezer-kétszázhetven.

- Tehát körülbelül huszonnyolcezer van eddig - állapította meg Treece, a dekken lévő nejlonzacskó halmokra pillantva. - Gazdaggá tesszük a Cloche-féle társaságot.

Gail fejben számolgatott. - Ha így megy tovább, de még akkor is, ha ötvenezerre fel tudjuk emelni a napi adagot, kilenc-tíz napig tart, míg mind felhozzuk.

- Igen. De annyi időnk nem lesz.

Ebéd után Treece elment. Lement a faluba. Gail a mosogatónál állt, mosogatott.

Sanders mögé lépett, átkarolta a derekát és belecsókolt a nő nyakába. - Legalább húsz percig eltart, amíg visszaér - mondta David. - Sok mindent elvégezhetünk húsz perc alatt.

Gail hátrahajolt. - Gondolod?

- Gyerünk! - Sanders kézen fogta a feleségét, és bementek a hálószobába.

Csendben, gyengéden szeretkeztek. Utána Gail észrevette, hogy David szeme könnyes. - Mi a baj ? - kérdezte.

- Semmi.

- Akkor miért sírsz?

- Nem sírok.

- O. K. Akkor nem sírsz. Miért nedvesek a szemeid?

Sanders már épp tagadni kezdte, hogy nedvesek lennének, de ehelyett hasra fordult.- Csak arra gondoltam, milyen szerencsés is vagyok... és mi lenne, ha meghalnál, és tudnám, hogy sose tarthatlak már a karomban. Azon gondolkodtam, hogy tud Treece ezzel együtt élni.

Gail megcsókolta. - Szerintem akkor az emlékeiből él az ember.

Hallották, hogy kinyílik a konyhaajtó. Sanders kikászálódott az ágyból és felvette az úszónadrágját.

Kevin és Treece a konyhában voltak. Kevin hatalmas barna pocakja úgy rálógott az úszónadrágjára, hogy majdnem teljesen eltakarta. Ezenkívül csak egy pár régi, poros, fűző nélküli, barna cipő volt rajta. Arcán általános utálat tükröződött.

Treece megérintette Kevin húsos vállát és Sandershez intézte szavait: - Alig várja már, hogy bele-

mártsa ezt a háj tömeget a tengerbe. Valóságos víziló. Mikor is merültél utoljára, Kevin? Ötvenötben. Ugye?

Kevin barátságtalanul dörmögött valamit.

Lementek a dokkhoz. Amikor Kevin meglátta az ampullákat a csónakban, tágra nyílt a szeme. - A szentségit! - kiáltotta. - Ez aztán a mennyiség!

- Ugyan! Eddig csak ennyit tudtunk felhozni, de van még több bilire való odalent.

- Mennyi?

- Fene tudja - felelte mosolyogva Treece. - Most nem is ezzel kell törődnöd. - Beindította a kompresszort.

Sanders felvette a hideg, nyálkás búvárruhát.

- És mi lesz a barátjával odalenn... Percyvel? - kérdezte Treece-t.

- Valószínű, aludni fog a rejtekhelyén. De azért levihetne neki egy halat.

Sanders szeme rátévedt Treece bekötözött kezére. - De ugye nem kell megetetnem? - kérdezte félve.

- Nem. Elég, ha leteszi az üreg közelébe. Majd megérzi a szagát.

Két órába telt, amíg Sanders és Kevin elhelyezte az ampullákat a barlangban. Sanders fázott, és fáradt volt. Kevinnek azonban meg se kottyant a munka a hideg vízben, noha csak az úszónadrág és a nehezék volt rajta, nem viselt se búvárruhát, se uszonyokat.

Sanders belecsimpaszkodott a búvárteraszba és megpihent egy kicsit, majd felhúzta magát a csónakba. Kevin kivette Treece kezéből az utolsó szatyrot és szó nélkül ismét lebukott.

- Azt hittem, nem szereti a vizet. Most meg úgy

dolgozik, mint a gép - mondta David, Kevinre utalva.

- Gyűlöli a vizet - helyeselt Treece -, de ha valami feladatot ad neki az ember, úgy tud dolgozni, mint a gép. Ha nehéz mentési munkában vagyok, mindig őt hívom. Tíz lóerő van benne, és akkora háj tömeg, hogy sose fázik meg. Ellentmondásos egy ember. Rettenetes kapzsi, de amilyen goromba, nem képes együtt dolgozni olyanokkal, akik meg tudnák fizetni.

- Maga fizet neki ezért?

- Persze. Száz dollárt fog kérni. Én majd húszat fogok felajánlani, aztán majd ötvenben maradunk.

- Nem rossz fizetés.

- Nem. De Kevin jó. Felfogadhatnék valami idiótát öt dolcsiért óránként, de a munka eltartana vele egy napig, aztán elmenne a kocsmába, hogy eligya a keresetét és elfecsegné mindenkinek, hogy miben mesterkedünk. Mellesleg, Kevinnek nincs sok munkája, ezért, ha tudok, így segítek rajta.

Sanders bemászott a csónakba és lehúzta a búvárruha cipzárját. Libabőrös volt a mellkasa és a karjai.

- Menjen fel és zuhanyozzon le! - javasolta Treece. - Én majd Kevinnel befejezem.

Sanders reszketett. - O. K.

Treece elvette tőle a búvárruha felsőrészét és felakasztotta a fedélzeti fülke egyik sarkára.

- Majd a nap jól átsüti estig.

Sanders egy kicsit felmelegedett a dombtetőre vezető úton, de nem eléggé. Még mindig reszketett, mikor belépett a házba. Öntött magának egy pohár scotchot és bevitte magával a tusolóba.

Miután végzett a zuhanyzással, bement a hálószobába. Közben észrevette, hogy Treece már a

konyhában van. Sanders óvatosan nyitotta ki az ajtót, mert Gail aludt. Felvett egy nadrágot és betette a pénztárcáját a farzsebébe.

Treece a konyhaasztalnál ült. Jobb kezénél egy pohár rum, balján egy halom papír, az orra előtt pedig az aranyfeszület.

Sanders töltött magának még egy pohárral.

- Annyi volt, amennyire számított? Ötven?

- Aha.

Sanders kivett két tízest és egy ötöst a pénztárcájából és letette az asztalra. - A mi részünk.

Treece megnézte az összeget. - Rendben. - Ujjával megérintette a feszületet. - Ennek a sokszorosát fogja majd maguknak hozni ez, meg a többi.

- Ez mennyit ér? - kérdezte Sanders, akinek fogalma sem volt a spanyol arany értékéről. Ha a nemesfém értékét veszi alapul, úgy hét-nyolc uncia arany lehet benne, tehát ezerkétszáz dollárt ér. Az ékkövek nagyon kicsik.

- Hozzávetőleg? Ha el akarnánk adni, ha el *tudnánk* adni, ha lenne rá vevőnk,... úgy durván százezer dollárt.

-Jézus Mária! - Sanders poharából whisky fröccsent az asztalra.

- De ne gondolkozzon rajta, mire költené, mert több mint valószínű, sose látja egyben ezt az összeget. Előbb még fel kell hoznunk az egész cuccot, fel kell értékeltetnünk, jelenteni kell annak az átkozott kormányzóságnak, el kell döntenünk, hogy el akarjuk-e adni egy részét, vagy akár az egészet. Tárgyalnunk kell azokkal a szemétládákkal. Mindez eltarthat hónapokig is, és addigra...

- Visszatérve, százezer dollár. Hogyhogy ennyit ér?

- Főként a munkadíj, a felár miatt. De ez más

kérdés. Azt elég nehéz meghatározni, mert az szubjektív. De hogy ettől eltekintve, mennyit is ér ez a mestermű? - Treece a tenyerén ringatta a feszületet. - Az ördögbe is! Ezek a holland zsidók aztán igazi mesteremberek voltak?

- Holland zsidók? Azt hittem, Dél-Amerikából való.

- Onnan származik, de a finom ékszerek legtöbbjét, a királyi családnak szánt holmit holland zsidók készítették, akiket a spanyolok bíztak meg. A kész munkát aztán elszállították az Újvilágba. Se a spanyolok, se az indiánok nem voltak képesek ilyen munkára. Másrészt meg kell fizetni a származási helyet is. Épp ezt kell kikeresnem, azt, hogy honnan származik.

- Miért?

- Már meséltem magának, jó néhányan összevissza hamisították az ilyesmit és spanyolként adták tovább, ezért aztán be kell tudni bizonyítani, ténylegesen *bebizonyítani*, hogy honnan származik. - Treece rácsapott a papírhalmazra.

- Tehát vissza az átkozott dokumentumokhoz!.

- E. F. egy név, nem igaz? Annak kell lennie. Treece úgy nézett Sandersre, mintha az valami hatalmas ostobaságot mondott volna.

Sanders elpirult. - Úgy értem... nem olyan, mint a D. G. azon az érmén, vagy az a másik: „Spanyolország és a Nyugat-Indiai Szigetek királya". E. F. az egy személy,

- Igen, egy név. Nekem pedig megvan az összes spanyol nemes neve, akik a tizenhetedik század végén, a tizennyolcadik elején éltek.

- Tudok segíteni?

- Nem. Gyakorlott szemre van szükség, hogy tudja, mit keres. - Treece Sanders kezébe nyomta a

feszületet. - Itt egy feladat a maga számára. Próbáljon rájönni, hogy lehet Mr. Jézust szétszedni.

Sanders egészen közel tartotta a szeméhez a figurát. A Krisztus-figura nyaka és válla találkozásánál egy egész halvány, halszálvékony vonalat lehetett látni. Sanders megpróbálta lecsavarni a fejet, de az nem mozdult. - Nem tudom, hol kezdjem. - Belekortyolt a whiskyjébe. Nem sikerült elnyomnia az ásítást.

- A legjobb lesz - szólt oda Treece -, ha ledől egypár órára. Most fél négy. Hatkor már el kell hagynunk a dokkot. Még korábban, ha valamicskét gyengül a szél.

- Igaza van. - Sanders kiitta az italt és bement a hálószobába.

Gail felhúzott lábakkal aludt az ágy ráeső részén, akár egy gyerek. Eldugult orra miatt horkolt egy kicsit.

Sanders kilépett a nadrágjából és bemászott az ágyba. Azon meditált, befogja-e Gail orrát, hogy az megmozduljon és legalább addig abbahagyja a horkolást, amíg ő elalszik. De ha ezzel felébreszti...

Többre már nem emlékezett. Arra ébredt, hogy Treece megérinti a vállát. - Ideje megmártóznunk - mondta.

A szél nyugat felé távolodott. Kellemesen lengedezett, amikor a déli partok mentén hajóztak. A lebukó nap fényénél könnyen láthatták a zátonysorokat.

Treece átadta Sandersnek a kormányt. - Csak tartsa egyenesen! - utasította. Ő meg lement a raktérbe és különböző dobozokban, ládákban matatott. Egy vastag konyhai gumikesztyűvel és néhány gumiszalaggal tért vissza.

- A maga ökle aztán nem fog beleférni ebbe a kesztyűbe - szólalt meg Sanders.

- Nem is. - Treece letette a kesztyűt a csónak peremére, kivette a kést a fardeszkára erősített hüvelyből és levágta vele a kesztyű ujjait. Odaadta Gailnek a kesztyűt, hogy tartsa, amíg belepréseli a kezét, aztán áttekert egy gumiszalagot a csuklóján, lezárva a kesztyű felső végét, majd felvette a búvárruhát és az ahhoz tartozó gumikesztyűket.

- Le akar menni? - kérdezte Gail.

- Hogy van a feje?

-Rosszul.

- Én megyek le. Különben is, azt hiszem, jobban szenvednék, ha idefent maradnék, amíg maguk lent ügyködnek. Beleőrülnék, hogy nem látom, mit csinálnak. - Treece megmozgatta az ujjait, de nem tudta ökölbe zárni a kezét. - Egy kis víz nem fog ártani neki. Ez a szag pedig majd távol tartja a zabagépeket.

Orange Grove fényei ragyogtak a szürkületben. A hullámok taraja rózsaszínben és fehérben pompázott a lenyugvó nap sugarainál. A hatalmas szirt árnyéka elterült a parton. A tenger nyugodt volt, így Treece húsz méterre meg merte közelíteni a partot a csónakkal. A partszakaszon egy lelket sem lehetett látni.

- Hol van Coffin? - kérdezte Sanders.

- Útban ide. - Treece az órájára nézett. - Öt perccel előbb érkeztünk meg.

Vártak. A csónak lágyan hintázott a vízen. Treece időközönként kicsit beindította a motort, nehogy kisodródjon a csónak a partra. Rohamosan sötétedett.

Negyed nyolckor megszólalt Treece. - Nem jellemző rá, hogy késik.

- Akarja, hogy utánanézzek? - ajánlkozott Sanders.

- Utánanézzen? Minek? Ha késik, akkor késik.

- Lehet, hogy a szállodában veszekszik..., mert nem engedik neki, hogy használja a felvonót, vagy hasonló.

-O.K.

Sanders felvette a felsőrészt és az uszonyokat.

- Légy óvatos! - intette Gail.

- Ugyan miért? Semmi sincs a parton. Legfeljebb néhány rák.

- Nem tudom, csak... kérlek.

- Rendben. - Sanders felvette a maszkot és beugrott a vízbe. Öt méterre lehetett a parttól, és már leért a lába. Levette az uszonyokat és a maszkot, átgázolt a hullámokon. A partra érve körülnézett. Legalább egy mérföldre ellátott mindkét irányban. Noha már erősen szürkült, látta, hogy a környék teljesen kihalt. Rádobta az uszonyt és a maszkot a vízállást jelző táblára és megindult a szirt felé. Sötét sziklatömbök emelkedtek az indigókék ég felé. Mögötte, tőle kicsit jobbra sárga sarló ült a látóhatár szélén. Újhold. A hullámok lágyan paskolták a homokot, a szirttetőn a fák lombja susogott a szélben.

Sanders árnyékos területre ért. Felnézett. Odafent csak a felvonó négyszögletes ketrecének körvonalai rajzolódtak ki. David arrafelé vette az útját, hogy lehívj a a liftet. A póznát nem látta, ezért a fent veszteglő ketrecet használta tájékozódási pontként. Nagyokat lépett. Hirtelen megbotlott valamiben. Térdre esett.

Nem látott semmit. Még mindig térdelő helyzetben, hátrafordult és tapogatózott. Ürülékszag csapta meg az orrát. Egy pillanatig azt gondolta,

hogy egy dolgát végző állaton esett át. Aztán valami húst érintett meg. Egy kihűlőfélben lévő kart. Sanders a rémülettől csak úgy zihált. Elfogta a félelem. Tovább tapogatózott.

Közelebb hajolt, Coffin üveges, élettelen szeme az égre meredt, félig alvadt vér szivárgott a szájából.

Sanders kitapogatta a nyaki ütőeret. Semmi. Talpra ugrott és rohanni kezdett.

Megállt a víz szélénél, felhúzta az uszonyokat, alábukott egy kisebb hullámnak és eszeveszetten tempózott a csónak felé.

- Meghalt! - lihegte Sanders, miközben Treece felhúzta a csónakba. - Bizonyára ledobták a szirtről.

Treece megragadta Sanders csuklóját. - Biztos benne?

- Teljesen. Nem lélegzik, nincs pulzusa.

- A fenébe! - Treece durván ellökte Sanders csuklóját.

„A fenébe! - furcsa egy gyászdal" - gondolta Sanders. - „De mi mást lehetett volna mondani? Ez a káromkodás kifejezésre juttatta mind a haragot, mind a megdöbbenést."

David ránézett Gailre. Az asszony egész testében remegett, rövideket lélegzett, mintha némán zokogott volna, közben mereven bámulta a vizet. David odament hozzá és átkarolta. Gail nem reagált férje érintésére, de még akkor sem húzódott el, mikor a hideg, nyálkás búvárruha hozzáért remegő testéhez.

Gail felnézett Davidra. - Haza akarok menni - jelentette ki kurtán.

- Tudom - mondta a férfi.

- Most akarok hazamenni. Ennél már nem jöhet semmi rosszabb.

Sanders épp mondani készült valamit, de Treece, aki a szirtet bámulta, megelőzte: - Most ne menjenek haza! Cloche kész rá, hogy akcióba lépjen.

- Ezt hogy érti? - kérdezte Sanders.

- Szerintem azt hiszi, a búvárjai eléggé felkészültek, tehát nincs már szüksége ránk. Eddig úgy gondoltam, van még egy kevéske időnk, de tévedtem.

Meghúzta a sebességváltót. A motor felbőgött, a haj tócsavar megpördült és belekapott a vízbe. A csónak meglódult a zátonyok felé.

Odaértek a zátonyhoz, lehorgonyoztak.

- Le tud jönni a felesége is? - kérdezte Treece Sanderstől.

- Nem nagyon hiszem. Majd én...

- Le tudok - szólt közbe Gail. - Úgysem tudnék fenn maradni itt egyedül. Lemegyek. Minden rendben lesz, ha szép lassan merülök.

- Fenemód utálom, ha senki sem marad a csónakban - jegyezte meg Treece -, hisz Charlotte nem nagyon tud bánni a vadászpuskával, de nem hiszem, hogy van más választásunk. Nem valószínű, hogy Cloche tartogat még valamit ma estére, úgy gondolja, elég sokk volt ez nekünk mára.

Felöltöztek. Gail feltette az adagolót az oxigénpalackra.

- Maguknál lesznek a lámpák - utasította őket Treece. - Majd tartsák egész közel a szivattyú csövéhez. A másik kezükkel aztán szedhetik az ampullákat. Igyekszem nem maguk elé kerülni. - Treece elindította a kompresszort és bedobta a szivattyú tömlőjét a vízbe. -Jézusom! Ez a szörnyszülött aztán fülsiketítő lármát tud csapni! Ha nem

lenne szükségünk arra az átkozott szivattyúra, most nem kellene bekapcsolni, merülhetnénk palackokkal.

Beugrottak a vízbe, felkapcsolták a lámpákat. Treece ránézett Gailre és Davidre, biccentett egyet, majd megindult lefelé.

A kutya a csónak orrában állt, nézte a távolodó fényeket, amelyek egyre inkább tovatűntek a sötétben. Beleszimatolt a meleg, esti levegőbe.

Sanders és Treece ért le elsőnek. Gail még mögöttük merült, olyan tempóban, ahogy füle és orrürege engedte. Valahogy másnak érezte a most belélegzett levegőt. Ügy tűnt, van valami íze, enyhe édeskés íze, de nem volt kellemetlen, így Gail nem sokat foglalkozott vele, folytatta útját.

A zátonytól távolabb, úgy tíz méterre a kis barlangtól láttak munkához. Sanders a lámpát a szivattyú szája elé szegezve tartotta, közben egyenként szedegette ki az ampullákat a gödörből.

Gail Treece-szel szemben telepedett le a mélyedés szélére, lehasalt, maga mellé fektetve a vászonzsákot. Sem feszültséget, sem aggodalmat nem érzett, meglepődött rajta, mennyire nyugodt. Még ha fel is bukkant egy gránát a homokban, az sem aggasztotta, egyszerűen tudomásul vette és kész.

Treece nem foglalkozott már azzal, hogy eltávolítsa a gránátot, csak körülásta. Amikor aztán egy másik tüzérségi löveg, egy hosszú, vastagabb rézkartács került felszínre, azt is egyszerűen csak kikerülte. Hamarosan azonban már nem lehetett kikerülni a gránátokat, annyi volt belőlük mindenfelé. Teljesen összekeveredtek az ampullákkal.

Treece jelezte, hogy menjenek csak kicsit odébb, jobbra. Bal kezével ellökte magát és két-két és fél

méterrel tovább siklott. Sanders közvetlenül mögötte.

Jó pár másodpercbe telt, mire Gail ráeszmélt, hogy a férfiak odébbálltak.

A homokba vájt gödörre meredt, ködös gondolatai voltak, mintha álmodna. Egyre csak gyönyörködött a David után kígyózó szép, sárga légtömlőben. Szemével követte. Amikor aztán végül meglátta a két férfit, kényelmes tempóban poroszkálni kezdett. Lámpája fénye ide-oda siklott a zátony különböző színein.

Gailnek sehogy se akaródzott az új mélyedésbe világítani, amelynek kiásásán Treece épp fáradozott, inkább arra a két sárga halra volt kíváncsi, amelyek a zátony körül úszkáltak, és testük csillogott, ha Gail rájuk világított. De akkor észrevette, hogy Sanders felé fordul és sürgetően a szivattyúra mutogat, így aztán Gail megfordult, majd leszállt a tengerfenékre. Ásított egyet. Csodálatosan érezte magát. Melegnek, simogatónak érezte a fekete vizet.

Sanders a lámpája által megvilágított sávon belül dolgozott, kitartóan szedegetve az ampullákat, olyan gyorsan, ahogy csak tudta. Arcát egészen odaszorította a homokhoz.

Treece figyelt fel elsőnek, hogy nem kap elég fényt. Felnézett, és látta, hogy Gail lámpája ide-oda lebeg a vízben.

Mire Sanders felnézett volna, Treece már fel is ugrott. Erőltetett tempóban Gail lámpája felé úszott, közben letépte a Desco-maszkot, kitépte Gail kezéből a lámpát és a nő arcába világított: Gail szeme lehunyva, feje jobbra-balra billent. Treece ledobta a lámpát, kihúzta az asszony szájából az adagolót és levette róla a maszkot, aztán egyik ke-

zével a nő fejét támasztva, feltette rá a Descomaszkot, majd óvatosan beletérdelt Gail gyomrába.

Sandersnek fogalma sem volt róla, mi történik, csak azt látta, hogy a másik lámpa ott hever a homokban. Sanders fellendítette a lámpáját, látott valami mozgást, ráirányította a fényt és elrugaszkodott. Treece két keze közé fogta Gail fejét. A maszkból, Gail adagolójából és Treece szájából szállingózó buborékok kísérték őket, fel a víz színére.

Treece megragadta a búvárteraszt, kifújta a levegőt, levette Gail fejéről a maszkot, majd feltolta az asszonyt a teraszra. Gail hason feküdt. Treece felhúzódzkodott mellé, és máris ütemesen nyomkodni kezdte Gail hátát.

Sanders feje is megjelent. Látta, amint Treece térdel és hallotta, ahogy Gailt biztatja: - Gyerünk. na most egy nagyot... rajta, úgy... na, gyerünk... rajta! - Majd valami bugyborékolást lehetett hallani, aztán loccsanást, majd megint Treece hangját. - Úgy... még egyszer... nagyon jó... O.K.... jól van, kislány... még egyszer... na ez egész jó volt. - Treece ráült a sarkára. - A rohadt életbe! Ez aztán egy hajszálon múlott.

A még félig eszméletlen Gail kaparást érzett a torkában, a hányás utáni jellegzetes, kesernyés ízt. Émelygett, zúgott a feje, erőtlenül nyöszörgött. - Mi történt? - hallotta Sanders hangját, majd érezte, hogy felemelik, aztán Treece szólalt meg: - Mindjárt megtudjuk.

A fedélzeten Treece Gailt az oldalára fektette és fölé hajolt, ujjával felemelte a nő egyik szemhéját. - Minden rendben?

A másik szemhéja ólomnehéznek tűnt, de azért

Gail lassan mégis kinyitotta a szemét. - Igen - suttogta.

Treece megfogta Gail adagolójának a csövét, a szájrészt az orra alá tartva, beleszagolt. Megnyomta a tisztító szelepet, mire a palackból levegő lövellt az orrába. - Atyaúristen! - Elfintorodott. - Voltaképpen már Gábriel arkangyallal kellene teáznia.

- Miért? Mi van benne?

- Szén-monoxid.

- Kipufogógáz? - kérdezte Sanders. - A kompresszorból?

- Nem, nem a kompresszorból. Mondtam már, hogy az jól működik.

- Akkor meg honnan került bele?

- Valaki szándékosan tette. A légtömlőket valószínűleg egy autó kipufogójára csatlakoztatták.

- Meg akarták Gailt ölni?

- Gailt vagy magát, vagy engem. Nem hiszem, hogy érdekelte őket, melyikünket.

Sanders lenézett Gailre. Az asszony felkönyökölt, fejét előrebillentve, mintha ismét hányni készülne.

Sanders Treece felé fordult. - Na ennyi! - csattant fel.

- Mi ennyi?

- Elég volt! Vége! Vesztettünk, és ez pokolian rossz érzés, de indítsa be ezt a vacakot és tűnjünk el innen!

- Nem lehet - szólalt meg Gail halkan. - Nincs...

- Ó! Dehogynem lehet! Legyen mind az övé! Ki a francot érdekel? Az a fontos, hogy...

- Nyugodjon meg - mondta erre Treece.

- *Nem* fogok megnyugodni! Mi lett volna, ha *megölik* Gailt? Mi lett volna? Még hogy nyugodjak meg? - Sanders keze remegett, ökölbe szorította. -

Nem, köszönöm. Ennyi elég volt. Nem hagyom, hogy Cloche még egyszer megkíséreljen valamit Gail ellen. Eltűnünk innen.

Sanders odament a kormánykerékhez, az indítógombot kereste a műszerfalon. Jó néhányszor látta, ahogy Treece beindítja a csónakot, de sose figyelt a dolog mechanizmusára. Összevissza nyomkodta a gombokat, de semmi sem történt.

- El kell fordítania az indítókulcsot - szólalt meg Treece száraz, színtelen hangon.

Sanders megfogta a kulcsot, de képtelen volt elfordítani. Ránézett Treece-re, aki nyugodtan állt a tatban. - Nincs más kiút, ugye?

- Nincs.

A két férfi néhány másodpercig farkasszemet nézett egymással. Aztán Treece lehajolt és megérintette Gail vállát. - Hogy érzi magát? - kérdezte.

-Jobban.

- Maradjon fenn és lélegezzen mélyeket! A vadászpuska ott van a kormány mellett. Hadd mutassak magának valamit! - Felsegítette az asszonyt és odavezette a kompresszorhoz, rámutatott a gép oldalán lévő szárnyas anyacsavarra.

- Látja ezt? Ha feltűnik egy csónak a láthatáron, vagy hall valamit, vagy ha bármi olyasmi történik, ami nem tetszik magának, félig fordítsa el jobbra ezt a csavart, és leáll a kompresszor. Ígérem magának, akkor aztán pillanatok alatt fenn leszünk.

- O. K. - Gail habozott. - Valamit szeretnék kérdezni.

- Mit?

- Mit akar csinálni Adammel?

- Ott hagyom, ahol most van. Már semmit sem tehetünk érte. Elment.

- És a rendőrség.

- Nézze, kislány! - Egy kicsit ingerlékeny volt Treece hangja. - Felejtse már el ezt a „törvényesség és rend"-teóriát! Senki sem fog segíteni rajtunk. Ha túléljük a dolgot, azt magunknak köszönhetjük majd, ha nem, az a mi hibánk lesz. Holnap reggel majd rátalál valaki Adamre és értesíteni fogja a rendőrséget, azok meg kiszállnak teljes erővel, elkotorják onnan a holttestet, majd felírják a kis jegyzettömbjükbe, hogy Adam kint sétált a szirten éjszaka, részeg volt és lezuhant. Ugyanezt tennék, ha most elmennénk a rendőrségre. Csak a felhajtás kedvéért, napokig ott tartanának minket, hogy válaszoljunk egy seggfej aktatologató idétlen kérdéseire. Csak időpocsékolás lenne az egész. - Treece intett Sandersnek, hogy menjen hátra a búvárteraszhoz.

A két férfi felszerelkezett.

- Jobb lesz, ha most lefekszel - súgta oda David Gailnek.

- Én jól vagyok. Csak te vigyázz magadra! - Gail mosolygott.

Treece jelezte, hogy kész van, Sanders szintúgy. Háttal bedőltek a vízbe.

Gail nézte, amint Sanders a lámpával kezében süllyed lefelé, az ő lámpája felé. David felkapta a lámpát, és most már két fénykéve vetődött a tengerfenékre, hogy aztán mindkettő eltűnjön a homokfelhőben.

Gailt rázta a hideg. Felnézett a sötét szirtekre, próbálta elképzelni, hogy nézhet ki Coffin meggyötört teste a homokban. Megrázta a fejét, mintegy elhessegetve a gondolatot.

Előrement a csónak orrába, levette a polcról a vadászpuskát, leült a fardeszkára, ölébe fektette a

fegyvert, amely irányában egyszerre érzett gyűlöletet, félelmet és hálát.

Valami zajt hallott a háta mögül: csobbanás, tompa ütődés. Gail felugrott, megfordult és a vízre szegezte a fegyvert. Egy kéz bukkant fel és nyúlt felé. Ampullákkal teli vászonszatyor volt benne. Gail letette a puskát és remegő kézzel nyúlt a táska után.

Sanders levette a maszk alsó részét. - Jól vagy?

- Igen. - Gail kiöntötte a szatyor tartalmát a fedélzetre terített vitorlavászonra. - Csak majdnem lepuffantottalak.

- Ha jönnek is, ne hidd, hogy tengeralattjáróval -jegyezte meg Sanders, miközben kivette az asszony kezéből az üres szatyrot, aztán megint lebukott.

Gail letérdelt és elkezdte számolni az ampullákat, a sötétben tapogatva ki őket.

Most, hogy csak ketten dolgoztak a mélyben, lassan ment a munka. Ahányszor Sanders feljött, Treece-nek le kellett állnia az ásással, mert nem akarta, hogy a felbukkanó ampullákat elsodorja az áramlás. Amíg várta, hogy Sanders visszatérjen, odaúszott a zátonyhoz, nekitartva a szivattyút. A zátony szélén ásott. Itt ampullákat talált, amott gránátokat, de volt, ahol semmit sem. A korallfalban rátalált egy kis bemélyedésre, egy több mint egyméteres üregre. Treece odament és ráhelyezte a szivattyú csövét a barlangocska aljára. A cső nyelni kezdte a homokot.

Megjött Sanders, megérintette Treece vállat. Treece biccentett, és készült visszamenni az ampulla-lelőhelyükhöz, de előtte még meg akarta nézni, mennyi az idő. A búvárruha ujja eltakarta az óra számlapját, Treece-nek pedig a jobb hóna alá

kellett vennie a szivattyúcsövet ahhoz, hogy jobb kezével fel tudja tűrni a ruha ujját a bal karján. Tizenegy óra volt. Treece letűrte az ujjat és kicsit felemelte a jobb karját, hogy kezébe vegye a csövet, csakhogy nem sikerült elkapnia. A bekötözött, gumikesztyűs kezével nem tudott idejében utána kapni, így aztán a cső leesett a fenékre és összeviszsza ugrált a homokon. Treece megragadta a bal kezével és nagy nehezen elbánt vele. Hirtelen megcsillant valami.

Az eddig kerepelő cső ugyanis az üreg jobb oldalába sodródva, csak úgy falta a homokot. Az így támadt mélyedésben csillant meg az a valami.

Treece Sanders kezébe nyomta a lámpáját és jelezte, hogy mindkettőt irányítsa a lyukra, aztán olyan óvatosan, akár a szikét a beteg hasához közelítő sebész, a fényes tárgy felé irányította a szivattyú csövét. Bal kezét egészen közel tartotta a homokhoz, hogy el tudja kapni a tárgyat, mielőtt még a cső beszippantaná. A jobb kezével jó harminc centiméterre tartotta a csövet a tengerfenéktől, így tompítva a szivattyú erejét, hogy az minél kevésbé kavarja fel a homokot.

Egy körülbelül teniszlabda nagyságú, aranyból tökéletesen megformált fenyőtoboz került elő. A számtalan tobozpikkely mindegyikén egy-egy parányi gyöngy díszelgett.

Treece finoman kihúzta a homokból és a fény felé tartotta. Lepergett róla a homok, a lámpák fényében csillogott az arany.

A vászontáska Sanders csuklóján lógott. Treece belenyúlt, és óvatosan beletette a leletet, aztán tovább keresgélt.

Megint felvillant valami. Egy egy centiméter átmérőjű aranykarika. Treece két ujja közé fogta és

ki akarta húzni, de sehogy se tudta. Treece még több homokot szívatott fel, mire újabb karika bukkant fel, amely az előzőhöz kapcsolódott, aztán még egy. Egy aranylánc.

Miután már húsz láncszem kint volt a homokból, Treece ki tudta húzni az egészet. Két-két és fél méter hosszú lehetett. Treece rámutatott a lánc végén lévő kapocsra. Sanders egész közel hajolt és felfedezte az E. F. monogramot.

Treece ásott még egy keveset, de nem talált semmit. Betette az aranyláncot a táskába és jelezte, hogy menjenek fel.

- Vigyázz rá! - figyelmeztette Sanders Gailt, mikor átadta neki a szatyrot, majd odanyújtotta neki az egyik lámpát is. Treece feje is felbukkant. - Miért hagytuk abba? - kérdezte Treece-től.

- Lehet, hogy van még belőle.

- Elképzelhető, de nincs idő mindet felszedni. Félmunkát pedig nem akarok végezni. Nem hagyhatunk ott egy félig kiásott gödröt, hogy aztán bárki ráakadhasson.

- Hihetetlen! - kiáltott fel Gail, miután rávilágított a tenyerében lévő fenyőtobozra.

- Kapcsolja le! A fenébe is! - förmedt rá Treece, félrehajtva a lámpát. - A szirt tetejéről távcsőn keresztül bárki kiszúrhatja.

Treece bemászott a csónakba, lekapcsolta a kompresszort, és utasította Sanderst, hogy húzza be a légtömlőket, aztán beindította a motort. Hátranézett. Sanders akkurátusan össze akarta tekerni a tömlőket.

- Ne vacakoljon már vele! Csak dobja be a csónakba! Aztán ha kész van, menjen a kormányhoz!

Treece fellépett a csónak peremére, előrement, türelmetlenül félrelökve a kutyát az útból.

Sanders felhúzta a szivattyút a fedélzetre, és utána a tömlőt is.

- Menjen már a kormányhoz! - kiabálta Treece.

- Máris!

- A francba! *Most*, azonnal!

Sanders Gailre tekintett, átadta neki a tömlőt. - Tessék! Fejezd be! - Aztán megragadta a kormányt.

- Tegye sebességbe! - kiáltott Treece. - Aztán adjon gázt. Így majd kirántja a horgonyt.

Sanders engedelmeskedett. Treece felhúzta a horgonyláncot a fedélzetre és hátrament. Amikor Treece berontott a fülkébe, Sanders megkérdezte tőle: - Hova ez a sietség?

Treece nem válaszolt. Átvette a kormányt és teljes gázt adott.

A hazafelé vezető úton egy szót sem váltottak. Treece szórakozottan állt a kormánynál, David és Gail pedig feltekerte a tömlőket, majd nekiálltak az ampullák összeszámolásának.

Treece még akkor sem szólt semmit, mikor beléptek a házba. Néhány perc híján egy óra volt. Treece töltött magának egy pohár rumot, letette a fenyőtobozt és a láncot a konyhaasztalra, az egyik szekrényből elővett egy papírokkal teli dobozt. Csak biccentett, mikor Sandersék jó éjszakát kívántak neki.

Reggel négykor Treece-nek sikerült azonosítani az E. F. monogramot.

10.

Az első darabka bizonyítéknak még nem volt hajlandó hitelt adni. Még majdnem két órán át ült a konyhaasztalnál. Keresztül-kasul átvizsgálta a papírokat, jegyzeteket készített. Aztán végül minden kétséget kizáróan bizonyítani tudta. Treece

felállt, töltött magának még egy pohár rumot és ment, hogy felkeltse Sanderséket.

Gail jelent meg elsőnek a konyhában. - Hogy érzi magát? - érdeklődött Treece.

-Jól vagyok. Szerencsére az ágyban már senki sem kísérelt meggyilkolni.

- Gazdagnak érzi magát?

- Ezt meg hogy érti? Annak kellene éreznem magam?

Titokzatos mosoly jelent meg Treece arcán. - Várjuk meg Davidet!

Gail észrevette, hogy Treece szemei vörösek és táskásak.

- Aludt egyáltalán egy kicsit?

- Nem. Olvastam.

- Megtalálta az E. F.-et! -jött rá Gail.

A hálószobában Sanders felhúzott egy rövidnadrágot. Az egyik szék támláján meglátta a póló-ingét. Megfogta, de aztán meggondolta magát: „A pokolba vele! Egy óra múlva aztán megint vehetem le!" Megnézte magát a tükörben, elégedetten paskolgatta lapos hasát. Barna és karcsú volt Jól érezte magát. Még a lábfeje is jó állapotban volt, erős és szívós lett, hisz David már a napját sem tudta, mikor húzott utoljára cipőt. Kiment a konyhába.

Gail és Treece az asztalnál ültek, előttük egy-egy csésze. Sanders a tűzhely felé vette az irányt, hogy kávét töltsön magának, közben odaköszönt Gailéknek:

- Jó reggelt! - Semmi válasz. Ahogy elhaladt az asztal mellett, látta, hogy Gail és Treece egymásra néznek. - *„Most* meg mi van?" - dühöngött magában Sanders.

- Mi a helyzet? - David leült az asztalhoz.

- Gazdagnak érzi magát? - tette fel Treece a kérdést.

- Mi?

Gail nem tudta tovább magában tartani: - Megtalálta az E. F.-et!

Sanders megkönnyebbülten elmosolyodott: - Ki az?

- Egy nő - felelte Treece. - Emlékszik rá, amikor a múltkor megtalálta a medaliont, azt mondta: „Talán ajándéknak szánták."

- Igen. Maga pedig azt mondta erre: „Nem valószínű."

- Igen. De aztán felbukkant a többi tárgy, és kiderült, hogy nincs más magyarázat. A medaliont ugyan viselhette férfi, de a kámeát, amit találtak, aligha. Az kifejezetten női ékszer. Meg persze a fenyőtoboz is az. Valószínű, egy feleségnek vagy barátnőnek szánták. Elgondolkodtam azon, amit maga mondott. Még egyszer átfutottam a papírokat, de pofára estem: nem volt bennük az az átkozott E. F. Az egyik teherhajó kapitánya egy bizonyos Fernández volt, de az a hajó Floridánál süllyedt el.

- Tehát ki volt az?

Treece úgy tett, mintha meg se hallotta volna a kérdést, beleszürcsölt a teájába. - A fenyőtoboz ejtett gondolkodóba, az, meg a feszület. Az nem fordulhatott elő, hogy ilyen típusú kincseket nem jegyeztek fel. *Valaki* biztos feljegyezte, vagy az, aki készítette, vagy aki küldte, vagy aki a megbízást adta. Éreztem, hogy rossz úton járok, így aztán félretettem az összes Újvilággal kapcsolatos iratot és visszatértem a történelemkönyvekhez. Itt bukkantam rá az első nyomra.

- Mire? - kíváncsiskodott Gail: - A névre?

- Igen. Meg egy árulistára. Ha nem tévedek - Treece Sandersre pillantott -, márpedig most már tudom, hogy nem tévedek, akkor az, ami lent van, a fél világ felrobbantásához elegendő robbanóanyagba ágyazva, akkora kincs, amelyhez hasonlót még senki nem látott. Felbecsülhetetlen értékű. Már kétszázhatvan éve keresik.

Embereket akasztottak fel miatta, a spanyol király pedig egész életében vadul kutatta.

- Az *El Grifón* az?

- Igen. Annak kell lennie. Hallgassanak ide! 1714-ben meghalt V. Fülöp felesége. Még ki sem hűlt a teste, mikor Fülöp egy csapásra beleszeretett a pármai hercegnőbe. Lehet, hogy már előzőleg is tette neki a szépet, de most, hogy meghalt a felesége, nem kellett tovább véka alá rejteni az érzelmeit. Fülöp megkérte a hercegnő kezét, és az bele is egyezett a házasságba, de kijelentette a királynak, hogy addig nem hajlandó lefeküdni vele, míg fel nem ékszerezi különleges, páratlan kincsekkel. Fülöp mindent elsöprő szenvedéllyel szerethette az asszonyt, mert azonnal írt havannai emberének. Az a fickó pedig bemásolta a levelet a naplójába, amelyet függelékként csatoltak egy iszonyú régi könyvhöz, amely az újvilági spanyol uralom tizennyolcadik században bekövetkező bukásáról szól. Egyébként Fülöp levele nem volt más, mint azoknak az ékszereknek a listája, amelyeket az Újvilágban kellett megcsináltatni, majd elszállítani Spanyolországba.

A levél másolata alatt egy lista van, amit a fickó állított össze azokról a tárgyakról, amelyeket sikerült begyűjtenie. Treece fejből idézte: - Kettő darab 38-38 gyönggyel díszített aranysodrony, egy darab, öt smaragddal kirakott aranykereszt, s a

többi... A felsorolás folytatódott a könyv következő lapján, de azt száz évvel ezelőtt valami idióta kitépte.

- Nem szerepel benne a fenyőtoboz?

- Nem, és a feszület sem, legalábbis azon a lapon nem, amelyik megmaradt. De utalnak egy háromzáras ládikára.

- De az ugye még nem jelent semmit - szólt közbe Sanders -, hiszen még maga mondta, hogy akkoriban sokan használtak ilyen ládát.

- Igen. Az igazán fontos kincsek szállítására. De igaza van. Ez még nem jelenti azt, hogy kizárólag az *El Grifónról* lehet szó. Tehát vissza kellett térni a dokumentumokhoz. - Treece belekortyolt a teába. - A gyakorlat az volt, hogy a király kincsét a *capitanaval* szállították, a kapitány kabinja melletti páncélszobában helyezték el egy szekrényben. Fülöp valamiért nem bízott meg Ubillában. A király a Havannába írt levelében kikötötte, hogy az ékszereket a flotta legmegbízhatóbb kapitányának kell Spanyolországba szállítania, és senki más nem tudhat a rakomány mibenlétéről. Fülöp akkor még nem tudta, milyen nagy hibát követett el, mikor ez utóbbit elrendelte.

- Miért? - kérdezte Gail.

- Gondolja csak el, kislány! Mit is mondtunk a múltkor az *El Grifónnal* kapcsolatban? Viharba kerülnek, a legtöbb hajó elsüllyed. Csak két ember tudja, kinél van az ékszer: a kapitány, aki a hajóján szállítja és a havannai megbízott. A kapitány megmenekül és alkut köt a király havannai emberével, aki aztán megírja a felségnek, hogy az ékszert szállító hajó elsüllyedt és a szegény kapitány is odaveszett. Aztán ő meg a kapitány osztozkodnak a kincsen. A kapitány vár még egy kicsit, átkereszteli a

hajóját, megrakodja viszonylag értéktelen áruval és elindul hazafelé. Ha sikerült volna neki, sose kellett volna többé hajóra szállnia, el tudta volna tartani magát, a családját, de még két-három kisebb országot is. Még a fele sincs kezünkben az ékszerekről összeállított listának, de csak az, ami megvan, már eleve ötven darabról tesz említést. Ubilla csak egyben tévedett: sosem ért már haza, mert viharba került, és nekiment a bermudai szikláknak. Senki sem sejtette, hogy lett volna valami figyelemre méltó a hajó fedélzetén.

- Később aztán bevallott mindent az a havannai ember? - kérdezte Sanders.

- Dehogyis! Terjengős jelentésekben panaszolja el, hogy a flotta elsüllyedt és a király ékszerei odavesztek. Egy ideig engem is rászedett.

- Szerintem maga csak találgat. „Ubilla valószínűleg ezt csinálta, esetleg ezt tette." Az egész csak merő feltételezés!

Treece bólintott. - Én is így hittem. Egészen ma hajnali négyig. - Hatásszünetet tartott. - Hogy is hívták a királyt?

- Na ne húzza az idegeimet! - csattant fel Sanders, mikor érezte, hogy játszanak vele. - Fülöpnek.

- Igen. És hogy hívták a második feleségét?

- Párma hercegnője - sóhajtotta David.

- Nem. - Treece elmosolyodott. - Nem a titulusát kérdeztem, hanem a nevét. - Várt egy kicsit, de nem kapott választ. - A neve:... *Elisabetta Farnese.*

Egy pillanat alatt felfogták. Gailnek tátva maradt a szája, Sanders kábának érezte magát.

Treece vigyorgott. - Egy kérdést még nem válaszoltunk meg.

Sanders gondolkozott egy keveset, majd felnevetett. - Tudom, melyik az.

- Melyik? - Treece arcán elömlött a mosoly.

- Az a kérdés, hogy Fülöp király végül is lefektette-e azt az asszonyt?

- Pontosan! Ezzel kapcsolatban azonban, maga hitetlen Tamás - mondta, vállon veregetve Sanderst -, nem fogok találgatásokba bocsátkozni.

Sanders igyekezett osztozni Treece derűjében, de a legkülönbözőbb gondolatok kavarogtak a fejében. Eszébe jutottak az ékszerek, a drog, a gránátok, Coffin elgyötört holttestének látványa is felidéződött benne, a tépett rongybaba, Slake pimasz arca. - Mennyit ér? - kérdezte.

- Fogalmam sincs. Attól függ, mi maradt meg belőle, mihez tudunk hozzáférni, mennyivel lépett meg a havannai. Amit eddig találtunk, úgy közel negyedmillió dollárt ér, ha rájövünk a származási helyére. Csak egy, a listán szereplő ékszerre kell rábukkannunk, és máris bizonyítást nyer, hogy honnan ered.

- És mit csinálunk a droggal? - kérdezte Gail.

- Erre is gondoltam. Nincs esélyünk rá, hogy felhozzuk az egész cuccot, mielőtt még Cloche akcióba lépne. Tudják, hogy mennyi van lenn. Mit gondolnak, mennyit ér, amit eddig összegyűjtöttünk belőle?

- Nem tudom pontosan, mennyit szedtünk össze, de gondolom, összesen úgy százezer körül van a számuk. Ez több mint egymillió, esetleg kétmillió dollárt ér.

- Akkor egy jókora halommal marad még ott Cloche-nek. De természetesen ezt ő nem tudja. Nemde? - Treece mintegy magával beszélgetett. -

Nem tudja, mennyi van nálunk és mennyi maradt odalent.

-Vagyis?

- Vagyis nekiláthatunk az ékszerek felkutatásának. Azok sokkal fontosabbak. Cloche pedig hadd higgye, hogy még mindig az ampullákat gyűjtögetjük.

- Nem hagyhatjuk csak úgy egyszerűen ott a morfiumot!

- Nem, nem is fogjuk, de mérlegelnünk kell. Egy biztos: Cloche megpróbál majd félreállítani minket, több mint valószínű, hogy ki akar nyírni. - Treece hatásszünetet tartott. - „Amennyiben eltesz minket láb alól - mondhatják -, ugyan kit érdekel, hogy Cloche mit kaparint meg, az már nem a mi dolgunk." De engem bizony érdekel. Nem akarom, hogy a kezébe kerüljenek azok az ampullák, de azt meg aztán *végképp* nem akarom, hogy lecsapjon az ékszerekre, mert az a szemétláda biztos beolvasztaná mindet, hogy eladhassa az aranyat, és ezzel végleg tönkretenné az egészet. Az a kincs páratlan! Halálos vétek lenne hagyni, hogy olyan valaki kezébe kerüljön, aki nem ért hozzá. Ha most tovább dolgoznánk a drog kimentésén, odalennének az ékszerek. Még ha Cloche nem is tesz el minket láb alól, távol tarthat a roncstól, merő perverzióból felrobbanthatja, ha úgy tartja kedve. De ha sikerül felhoznunk az ékszereket, lehet hogy még marad kevéske időnk a drogra. Vagy esetleg mi fogjuk felrobbantani... Istenemre! Élvezettel megtenném. - David és Gail nem ellenkeztek. - Menjünk le a pincébe! - Treece felállt és kihúzta az egyik fiókot.

- Van pincéje? - hökkent meg Sanders.

- Jó szokás szerint. - Treece előhúzott a fiókból egy darabka gesztenyebarna bársonyanyagot, be-

legöngyölte a kámeát, a medaliont, a feszületet, a láncot és a fenyőtobozt. - Kell valami, ami megtartja ezt a viskót a szélben, különben lezuhan a szirtről.

Átmentek a nappaliba. Treece elvette az egyik széket a helyéről. Egy kis rézfogantyú volt a padlóba süllyesztve. Treece megrántotta, mire egy másfél méterszer másfél méteres cédruslap vált ki a padlóból. Treece kitárta a csapóajtót, elővett egy elemlámpát a zsebéből, leült a nyílás szélére, lábát belelógatva.

- Kábé másfél méter mély, úgyhogy csak kúszni lehet benne. Vigyázzanak, be ne verjék a fejüket! - Beugrott és leguggolt.

A döngölt földű, négyszögletes pince akkora volt, mint a fölötte lévő nappali. A falat nagy kövekből, habarccsal építették.

Sandersék követték az összegörnyedve közlekedő Treece-t, a legtávolabbi sarokba.

- Számoljon le három követ alulról felfelé! - adta ki az utasítást Treece, a sarokba világítva.

Sanders megérintette alulról a harmadik követ.

- Most számoljon le négyet jobbra!

Sanders ujjai végigsiklottak a falon, majd megpihentek egy dinnye nagyságú kövön. - Ez az?

- Igen. Húzza ki!

Sanders alig tudta megfogni a követ, de mikor végre sikerült, a kő rendkívül könnyen kijött a falból.

Két papírdarab hevert az üregben, mögöttük még egy kő. - A születési anyakönyvi kivonatom - szólalt meg Treece, benyúlt és kivette a papírokat.

Gail kíváncsi volt, mi az a másik papír, és a zseblámpa fényénél ki tudta betűzni a családi nevet: Stoneham, aztán a keresztnévből három betűt:

...lla. „Priscilla - gondolta -, felesége születési anyakönyvi kivonata."

- Az meg micsoda? - kérdezte Sanders, egy apró, csillogó tárgyra mutatva, amely ott hevert az üregben.

Treece gyorsan félrekapta a zseblámpát és benyúlt. - Semmi. - Kivette a tárgyat. „A jegygyűrűje" - gondolta Gail.

- Most pedig nyúljon be és vegye ki a másik követ!

Sanders követte az utasítást. Majdnem a könyökéig a mélyedésbe nyúlt, kivette a követ.

Treece az üreg legtávolabbi pontján helyezte el a bársonyba bugyolált ékszereket. - O. K. Tegye vissza!

Sanders visszahelyezte a hátsó követ, aztán Treece betette a papírokat meg a csillogó valamit, és az elülső követ beillesztette a falba.

- Hármat fel, négyet jobbra! Csak ennyit kell megjegyezniük! - mondta Treece.

- Nem akarom megjegyezni - ellenkezett Gail. - Ez nem a mi...

- Az egész csak óvintézkedés. Előfordulhat, hogy rosszul veszem a kanyart és lezúgok a szikláról. De ugyanez megtörténhet bármelyikünkkel. Jobb, ha mindnyájan tudjuk, hol van a kincs.

Felmentek a házba. - Talán ennünk kellene egy pár falatot! -javasolta Treece, miközben a széket odatolta a rézfogantyú fölé. - Hosszú nap elé nézünk.

Tizenegykor már kint voltak a zátonynál. Tiszta, csendes nap volt, a tengert csak annyira fodrozta a part menti szél, hogy a csónak simán ki tudta kerülni a zátonyokat. Húsz-harminc ember sütkére-

zett kettesével-hármasával az Orange Grove-i partszakaszon. Egy anya játszott gyermekével a habokban.

Amíg Treece kidobta a horgonyt, Sanders a keze ügyébe került távcsővel rögtön kémlelni kezdte a partnak azt a részét, ahol Coffin holtteste feküdt. - Látni lehet, hogy elgereblyézték a homokot.

- Naná. Semmit sem lehet otthagyni, ami esetleg felizgatná a turistákat. Nincs benne a napi száz dollárban, hogy összeakadjanak egy hullával a parton.

Gail arcán méltatlankodás tükröződött, meghallván, milyen közönségesen nyilvánul meg Treece Coffinnal kapcsolatban. Már épp szóra nyitotta a száját, de Treece, mivel tudta, mit akar mondani az asszony, félbeszakította.

- Kislány, ha valaki meghal, akkor nincs többé, legalábbis errefelé így tartják. A halottnak már nincs szüksége tiszteletre, meg egyéb maszlagra. Ettől csak az élők érzik jobban magukat. A halott talán tényleg máshol van, de talán ahhoz, hogy máshol legyen, elég hinnie, hogy máshol van. Egy hívőt sem akarok megsérteni, hisz jómagam sem tudok többet a lélekről meg hasonlókról, mint maga, de azt tudom, hogy akár jót, akár rosszat mondani valamiről, az nem egyéb, mint időpocsékolás. Nem tudom elképzelni, hogy Szent Péter odafent ülve, épp azt mondja: „Hé, Adam! Odalenn sértegetnek téged. Hát mivel érdemelted ezt ki?"

Gail erre nem tudott mit mondani, várt egy keveset, majd megszólalt: - Ma le tudok menni.

- Szó se lehet róla. Maradjon csak idefenn! Nem sok cuccról van szó. Ha mindet össze is tudjuk szedni, akkor se kell több egy vagy két szatyornál.

Különben is kell, hogy valaki legyen a csónakban, kiváltképpen ma.

- Miért?

- Mert szerintem ma még részünk lesz egy kis izgalomban. - Treece ellenőrizte a vadászpuskát. - Csak emlékezzen vissza, hogyan kell használni, és hogyan kell kikapcsolni a kompresszort! Ha minden jól megy, csak annyi történik majd magával, hogy pazarul le fog sülni. - Beindította a kompresszort.

Treece és Sanders visszatértek ahhoz az üreghez, ahol rábukkantak a fenyőtobozra. Az áramlás elsodorta a homokot a szivattyú szájától, így aztán tisztán lehetett látni az üreg alját.

Az első néhány percben nem találtak semmit, csak itt-ott egy-egy ampullát, összesen tízet. Sanders kezdte kiszedegetni őket a homokból, de Treece legyintett egyet, és felszívta a fiolákat az alumíniumcsővel. Az egyik szét is fröccsenhetett benne. Hamarosan halvány felhő távozott a cső másik végén. Treece mélyebbre ásott, egyre közelebb érve a zátonyhoz.

Most hirtelen valahogy másképp szívta fel a cső a homokot, nem egy tömegben, hanem majdnem V alakban, mintha valamit körülölelt volna a homok. Treece a cső szája elé tartotta a kezét, hogy csökkentse a szívóerőt, majd intett Sandersnek, hogy ásson tovább.

David megkotorta a homokot a V forma közepében. Valami kemény tárgyba ütközött a keze. Megtisztította a homoktól. Arany fénylett az üreg alján. A körülbelül nyolc centiméter hosszú, nyolc centiméter széles aranyrózsa minden egyes szirma remek metszésű. Sanders felvette, és finom művű

száránál fogva Treece felé nyújtotta, hogy megnézze. Aztán betette a zsákba.

Treece odahelyezte a szivattyút a zátony aljára. Sanders hason feküdt, úgy fél méterre a cső szájától. Észrevette, hogy még több arany van a sziklakiugró alatt. David megérintette a csövet, mire Treece egy kicsit hátrább lépett, Sanders pedig benyúlt a szikla alá, megmarkolta az aranyat és húzta. Nehéznek tűnt, mintha beakadt volna valamibe. Amikor végre kint volt, David szemügyre vette a tenyerében lévő tárgyat. Egy aranykaméleon volt az, amelynek szemeit smaragd szimbolizálta, szája nyitva és egy nyílás a farka közelében, amelyből kiállt egy kis hegyes, uszony alakú aranydárda. Egy, az állat hátán lévő gyűrűből két aranylánc lógott. Sanders megrántotta, mire az lassan kijött a homokból. A körülbelül három méter hosszú lánc összetekeredve hullott Sanders orra elé.

Treece kivette Sanders kezéből a kaméleont, és a maszkja elé tartotta. Száját összecsücsörítve imitálta, mintha belefújna. Sanders ebből megértette, hogy a tárgy valaha sípként szolgált. Treece aztán megfordította az állatot és száját kitátva, a kis dárdával megszurkálta a fogait. Tehát azt meg fogvájónak használták.

Már majdnem öt órája voltak lent, és ez idő alatt összeszedtek négy aranygyűrűt (az egyikben egy hatalmas smaragd), két óriási, mandula alakú gyöngyöt, aztán egy aranytányért, amelynek egyik oldalán az E. F. monogram díszelgett, a másikon pedig egy latin felirat. Találtak még egy vastag láncszemekből álló övet és két csepp alakú, gyöngyből készült fülbevalót. Treece egyszer csak megpillantotta az első aranysodronyt. Mélyen bent volt a homokban, csak akkor lehetett észrevenni, mikor a

napsugarak megcsillantak az aranyszálakon és a beleszőtt, parányi gyöngyökön.

Treece intett Sandersnek, hogy vegye ki a sodronyt.

Sanders irgalmatlanul fázott. A búváröltözék ellenére a víz - ennyi idő alatt - már kiszívta a testéből a hőt, úgyhogy most már folyamatosan reszketett. Vakon engedelmeskedett Treece-nek, nem is gondolt rá, hogy ott ólálkodhat valami élőlény az üregben. Reszkető kézzel nyúlt be, megragadta a sodronyt és megrántotta, csakhogy az elakadt, talán rátekeredett egy kőre, vagy esetleg kövek borították. Sanders visszahúzta a kezét és a fejét rázta.

Treece feltartotta a mutatóujját, jelezve Davidnek, hogy figyeljen, majd elkezdte nekinyomkodni a szivattyúcső száját a sziklának, két tenyerét felfelé fordítva egymáshoz illesztette, majd Sandersre mutatott.

David a fejét rázva, jelezte, hogy nem érti, mit akar Treece. Rázta a hideg, még a feje is reszketett belé, képtelen volt odafigyelni Treece-re.

Treece mutatta, hogy menjenek fel, letette a szivattyút két kődarab közé, és máris elindult.

Sanders nyakon ragadta a vászontáskákat és követte Treece-t.

- Ez az - örvendezett Treece, mikor már a csónakban voltak. - Most már biztos, hogy arról a rakományról van szó. Azzal a sodronnyal bizonyítható.

- Én is rájöttem - mondta Sanders, miközben lehúzta a felsőrész cipzárját és átdörzsölte libabőrös mellkasát.

- Most pihenünk egy kicsit. Maga is hadd melegedjen fel, aztán majd lemegyünk érte. – Felnézett

a napra, aztán Gailre. - Majd úgy öt óra körül megint itt leszünk. Nincs semmi baj?

- Nincs. Csak félek. Ennyi az egész.

- Mit akart nekem mondani odalent? - kérdezte Sanders.

- Le kell törnünk egy darabot a zátonyról, hogy hozzáférhessünk a sodronyhoz. Én majd nekinyomom a szivattyúcsövet a korallnak, maga pedig elkapja és félreteszi a leváló kődarabokat, nehogy beleessenek a mélyedésbe. - Treece elindult a kabin felé.

- Hozok magának egy emelőrudat. A szivattyú még csak letöri a korallt, de a leomlott szikladarabot már nem tudja elmozdítani.

Pihentek egy fél órát. Sanders felfeküdt a kabin tetejére sütkérezni.

A parton már csak néhány embert lehetett látni, azok is a felvonóhoz szállingóztak. A kalitka fölle járt, csillogott, amikor az árnyékos részről felért a napsütötte szirttetőre.

- Na, menjünk! - indítványozta Treece. Egy ujjal megérintette Gail vállát. Fehér folt jelent meg az asszony pirosasbarna bőrén, ahol Treece hozzáért, de aztán eltűnt. - Most már menjen valami árnyékos helyre! A nap még így késő délután is éget.

- Jó.

- Menjen le és feküdjön le a priccsre! Charlotte úgyis nagy lármát csap, ha netán valaki errefelé szaglászik.

A férfiak beugrottak a vízbe, Treece kezében egy vászonszatyor, Sandersében egy emelőrúd. Gail nézett utánuk, míg el nem tűntek a buborékok, aztán lement a raktérbe.

Lent lassan és nehezen haladtak a munkával, mivel egyre sötétebb lett. Ahányszor Treece neki-

nyomta a szivattyúcsövet a korallnak, finom porfelhő szállt fel, így Sanders vaktában kapott a levált koralldarab után, nehogy beleessen a gödörbe. Az aranysodrony rá volt tekeredve egy nagy, ovális kő aljára, de a legnagyobb része a kő alá szorult. Valószínű, miután leesett a zátonyra, a hullámverés és áramlás az évszázadok során belemosta a mélyedésekbe, repedésekbe. Sanders az emelőrúd segítségével hátra akarta billenteni a követ, de Treece lefogta a karját és figyelmeztette a veszélyre: elképzelhető, hogy a sodrony egyik része a kő alatt van, és ha a követ hátralökik, abban a pillanatban elpattanhatnak a finom aranyszálak.

Egy órába telt, amíg Sanderséknek sikerült egyméteresre kiszélesíteni az üreget. Így aztán már befért David feje, karja, válla. Sanders a szivattyúcsövet végigvezette a sodrony mentén, óvatosan, apránként szívatta le róla a homokot. A sodronyon a gyöngyök úgy hét-nyolc centiméter távolságra voltak egymástól. Sanders már a tizenhetedik gyöngynél tartott. Ha Treece-nek igaza van és valóban harmincnyolc gyöngy van egy sodronyon, akkor még úgy másfél méternyi van hátra.

A munka álomszerűvé, valószerűtlenné vált. Körülölelte őket a víz, csak a saját lélegzetvételüket és a távoli kompresszorpöfögést lehetett hallani, amelyet a tömlő továbbított hozzájuk. Semmi sem rezdült, csak ujjaik mozogtak gépiesen. Sanders úgy érezte magát, mint aki kukoricát morzsol egy kamrában.

Gail az egyik priccsen ült, próbált a megsárgult újságban felfedezett cikkre koncentrálni. Egyszer csak kutyaugatásra lett figyelmes, aztán motorzajt lehetett hallani, egyre közelebbről, majd megint

elcsendesült minden. Most ismét ugatás, aztán hangok. Gail, lélegzetét visszafojtva, figyelt. -Üres.

- Úgy néz ki. Csak a kutya van itt.
- Hé, te dög! Na mi van?
- Fogd be! A hang továbbterjed.
- Tovább? Ja, a vízbe? A francba!

A kutya kétszer vakkantott, majd morgott.

- Hagyd abba a siránkozást! Ide a kötelet! - A harmadik hang ismerős volt Gail számára.

Gail kezével a padlóra támaszkodva, lemászott a priccsről, majd elkúszva a jobb oldali hajóablak alatt, a létrához mászott. Ott megállt, hallotta, milyen hevesen ver a szíve, megpróbált a száján keresztül lélegezni, a lehető legcsendesebben.

„Ha az a csónak a *Corsair* oldalára merőlegesen áll, akkor be tudok mászni a vezetőfülkébe anélkül, hogy meglátnának. A válaszfalnak támaszkodva fel tudnék egyenesedni és úgy már elérném a vadászpuskát. Ha azonban a csónak a *Corsair* faránál áll, abban a pillanatban észrevesznek, ha felállok" - latolgatta magában Gail.

Ujabb zajokat lehetett hallani odakintről: szorítókapcsok kattantak, szelepek sziszegtek, palackok puffantak a fedélzeti deszkán. Úgy tűnt, a zajok közvetlenül balról jönnek, így aztán Gail felmászott a kis létrán, nekisimult a válaszfalnak. A vadászpuska úgy másfél méterre feküdt tőle, a kormánykerék melletti polcon. Ahhoz, hogy elérje, mindenképpen az első ablak előtt kellett odanyúlnia.

- Hány tölteted van ehhez?
- Ez, meg még kettő.
- És neked?

- Szintén. Csak hárman vannak lenn, és az egyik csak egy tyúk.

- Csak ne babráljátok a rózsaszín csövet! Még szükségünk lesz rá.

„Most biztos nem néznek ide" - gondolta Gail. Kinyújtotta a karját, előrehajolt, megragadta a puskatust, le is sikerült emelnie a fegyvert a polcról, de súlyosabb volt, mint hitte. A csöve elhúzta és nekiütődött a kormánykeréknek.

-Mi ez a zaj?

-Miféle zaj?

Gail a derekához szorította a puskát, egyik kezével megfogta a ravaszvédő kengyelt, másikkal a zárdugattyút.

- Hát *ez.*

- Nem hallok semmit.

- Én igen. A csónakból jön.

- A fenébe! Hisz csak a kutya van fent.

- Valami a csónak *belsejéből.*

- Berinyáztál?

- Te csak menj előre! Én meg egész közel megyek a csónakhoz, aztán körülnézek.

- Vigyázz! Nehogy beleharapjon a seggedbe az a dög. - Nevetés.

- Majd lepuffantom a nyílpuskával!

Egy csobbanás, aztán még egy, összefüggéstelen szavak, majd csend.

Gail várt egy darabig, hallotta, hogy evezőlapát szeli a vizet, hátranézett, látta, amint a másik csónak árnyéka egyre közelebb ér. Gail ellépett a válaszfaltól, a puska a derekához szorítva. A másik csónak farában álló férfi a vizet kémlelte, miközben evezett, így Gail nem láthatta az arcát, de a sötét mellkason lévő vörös forradásról tudta, hogy Slake az.

-Mit akar?

Slake felnézett.

Gail a másodperc töredéke alatt látta, hogy a férfi meglepődik, majd felderül az arca. Ami aztán következett, egyetlenegy mozdulatnak tűnt: Slake elengedte az evezőt, lehajolt, majd felegyenesedett. Megcsillant valami a kezében. Egy pengő hang, a megfeszített gumiszalag elernyedt, fényes csík hasított a levegőbe. Az acélnyíl Gail fejétől tizenöt centiméterre fúródott be a válaszfalba.

Aztán Gail már nem emlékezett mindenre: kattant egyet a vadászpuska kakasa, a fegyver eldördült, a három méter távolságra lévő Slake szegycsontját találta el a kilenc sörét, teniszlabda nagyságú lyukat ütve a testén, amelyből máris ömleni kezdett a vér. Slake megtántorodott, nekivágódott a vezetőfülkének, majd a csónak peremének, aztán kezeit a mellkasára tapasztva összerogyott. Hörgött. A csendes víz most visszhangozta a robbanást. Slake szeme fennakadt, arca elszürkült, ahogy a fejéből kiment a vér, végül teljes hosszában elnyúlt a fedélzeten.

A kompresszor egyenletesen pöfögött. Gail tátott szájjal nézte a rángatózó testet. A *Corsairhez* csapódó hullám rázta fel az asszonyt az apátiából. Letette a puskát, hátrament a kompresszorhoz, megkereste a szárnyas anyacsavart és elfordította. A motor köhögött egyet-kettőt, majd elcsendesedett.

Sandersnek végre sikerült teljes egészében kiszabadítania az aranysodronyt. Megérintette az alumíniumcsövet, mire Treece máris kezdte kihúzni a lyukból. Sanders felnyalábolta a sodronyt és kihátrált. Egyre halványabb lett a fény, de David

még a szürkés ködben is ki tudta venni Treece, a szivattyú és a zátony körvonalait.

Mivel Sanders feltételezte, hogy folytatják a munkát, lehúzta a felsőrésze cipzárját és belegyömöszölte az aranysodronyt. Észrevette, hogy változás következett be a zajokban, hiányérzete támadt. Levegőt vett, rájött, mi hiányzik: a kompresszor pöfögése. Igyekezett még utoljára megtölteni a tüdejét levegővel, ránézett Treece-re, mikor is meglátta, hogy egy árnyék és egy villogó valami közeledik Treece felé. Egy kés. A légtömlő megfeszült, a penge előre-hátra mozgott, aztán a tömlő elernyedt. Treece megfordult és felemelte a karját a feje fölé.

A két árny egymásba fonódott, karok, tömlők, buborékok álltak össze egy ide-oda gördülő hatalmas labdává. A kés leesett a homokba, a két alak pedig kapálódzva, a vizet taposva emelkedett felfelé.

Sanders visszatartotta lélegzetét, nem akart pánikba esni. Elrugaszkodott a tengerfenékről, követte a kapálódzó árnyakat. Igyekezett lassan emelkedni, emlékeztetve magát, hogy apránként fújja ki a levegőt. Körülnézett, nem tűnnek-e fel újabb árnyak.

Az előtte haladó figurák alakja hirtelen megváltozott. David most már tisztán ki tudta venni Treece-t, akinek hosszú teste egyszerre kiegyenesedett, és egyenletes ütemben tempózott. Treece két keze közé fogta a férfi fejét, akinek a palackjáról már levált az adagoló és a szájrész. Sanders egy pillanatig azt hitte, hogy Treece fel akarja segíteni azt az embert a felszínre, de aztán észrevette, hogy a férfi, lábaival kalimpálva, azon fáradozik, hogy kiszabadítsa hátrafogott karjait. Sanders tudta, mit

fog csinálni Treece: befogja a férfi száját és orrát, hogy ne tudja kifújni a levegőt. A férfi tüdőjében lévő sűrített levegő aztán kiterjeszkedik, amint felérnek a felszínre. Mivel a levegő se a szájon, se az orron át nem tud távozni, így át fog nyomulni a tüdőn.

Sandersben egy másodperc tört része alatt felidéződött az a rajz, amelyet egyszer egy búvárszakkönyvben látott. Az első ábra egy megrepedt tüdőlebenyt ábrázolt, amelyből aztán levegő került a mellkasba, összeroppantva a tüdőt. Ezáltal még több levegő jutott a mellkasba, nekinyomva a szétroncsolt tüdőlebenyt és a többi szervet a másiknak, amely azonnal széthasadt. Kétoldali spontán légmellkezelés. Sanders feltételezése szerint a férfi holtan ér majd fel a víz színére. David kíváncsi volt, vajon az az ember érez-e majd fájdalmat, vagy egyszerűen elpatkol, meghal oxigénhiányban.

Sanders már csak három méterre volt a felszíntől, itt már csak arra tudott gondolni, hogy minél előbb levegőhöz kell jutnia. Ahogy közeledett a víz színéhez, egyre kevésbé feszült a mellkasa. Tudta, hogy sikerülni fog. De hogy aztán mi várja odafent?

Hirtelen hátrarántották a fejét, és húzni kezdték lefelé. Valaki megmarkolta a légtömlőjét. David erre a maszkjához kapott, hogy letépje az arcáról, de az túl erősen volt felszíjazva. Hadonászott, végül elkapta a tömlőt, és próbálta visszahúzni. A félhomályban már csak alig fél métert lehetett látni a sárga tömlőből. Hirtelen acél villant, és Sanders látta, hogy a tömlőjén csimpaszkodva egy nyílpuskás férfi közeledik felé.

David feje lüktetett az oxigénhiánytól, eszeveszetten rángatni kezdte a tömlőt, de a támadója erősen markolta.

Már csak két méter volt köztük, amikor is a férfi elengedte a tömlőt, és Sanders mellét vette célba a nyílpuskával. Sanders a fegyver felé rugdalt, remélve, hogy megzavarja a másikat, de az megőrizte nyugalmát, csak mereven bámult hideg szemeivel, és várta, hogy egy kis szünet álljon be a rúgkapálásban.

Sanders elszédült, felkészült rá, hogy most meg fog halni, már várta, hogy beléhasít a fájdalom, amikor a nyíl befúródik majd a búvárruhába, és beleáll két borda közé. Lehet, hogy azonnal elpatkol.

A támadója tüzelt. Sanders látta, ahogy a nyíl felé tart, érezte, hogy nekiütődik a mellének, és felkészült a fájdalomra. De semmit sem érzett.

Sárga köd. Valaki megrántotta a nyilpuskát, kicsavarta a férfi kezéből és ledobta. A férfi a torkához kapott, a szájrész kiesett a szájából. Két hatalmas, kesztyűs kéz körültekert a nyakán egy darab tömlőt.

Sanders elájult. Nem fájt már a feje. Úgy érezte, mintha valami meleg sötétségen keresztül repülne.

Fent tért csak magához, Gail keze között tartotta David fejét, tarkóját a búvárteraszhoz szorítva. Sanders érezte, hogy egy arc egész közel hajol hozzá, majd egy nedves száj tapad az övéhez és jókora adag levegő nyomul le a torkán. Kinyitotta a szemét, látta, hogy Treece feje távolodik el az övétől.

- Isten hozta - tréfálkozott Treece.

- Megfulladtam? - David még nem tért teljesen magához.

- Legalábbis megpróbálta. Még egypár másodperc, aztán már Adammel együtt odafentről mustrálgattak volna minket. Máskülönben adjon hálát a hercegnőnek, amiért olyan kapzsi volt.

- Ezt meg hogy érti?

- Az a szemétláda egy az egyben eltalálta a maga mellkasát. Ha nem lett volna kitömve a ruhája az aranysodronnyal, most már halott lenne.

Sanders lenézett, és meglátta a búvárruhán ütött csinos kis lyukat. A nyíl áthatolt a gumiöltözéken, de aztán lepattant az aranyról, amit David előzőleg begyömöszölt a kabátjába.

Gail benyúlt Sanders hóna alá, ő húzta, Treece pedig alulról tolta Davidet, így tették fel a búvárteraszra.

- Hányan voltak?

- Hárman. Az egyik odalent lebeg valahol, és már javában paktál az ördöggel. A neje is kinyírt egyet. Az most a csónakjukban hever. Ez meg a harmadik. - Treece jobb kezével felhúzott egy gumimaszkos fejet a felszínre. A nyakán még mindig ott volt a sárga tömlődarab.

- Megöltél egyet? - kérdezte Sanders Gailtől.

- Nem akartam, de nem volt más választásom...

- Nem megmondtam? Ha az ember szorult helyzetbe kerül, a legelvetemültebb dolgokra is képes.

Sanders hasra fordult, majd felállt.

- Tessék! - szólalt meg Treece, lefektetve a hullát Sanders lábai elé. - Fogja ezt a vacakot, és húzza be a csónakba! Én meg lemegyek a felszerelésért.

- Meghalt? - Sanders megfogta a tömlő végét.

- Azt hiszem. De semmi sem biztos. Fektesse a fedélzetre, és szegezze neki a puskát, amíg vissza nem jövök.

- Nem indítja be a kompresszort, Treece? - kérdezte Gail.

- Nem. Csak dobjon ide egy maszkot! Ha nem

hozom fel egy levegővel, akkor ideje lesz állást változtatnom.

Amíg Gail kikeresett egy maszkot, Sanders felhúzta az élettelen testet a búvárteraszra. Lehajolt, hogy megfogja a hulla karját.

- Ne vacakoljon annyit vele! - kiáltott oda Treece. A tömlőnél fogva húzza fel!

- De... - Sanders tudta, hogy Treece-nek gyakorlatilag igaza van, hiszen sokkal könnyebb lenne úgy felhúzni a holttestet, de képtelen volt megtenni. És ha mégsem halt meg... Sanders nem akarta, hogy ő legyen a hóhérja.

- Ne faksznizzon vele annyit! - kiáltotta Treece. - Biztosan meghalt. - Elvette Gailtől a maszkot, jó mélyet lélegzett, majd lebukott.

- Ezt hogy értette? - kérdezte Gail.

- Nem tudom. Ugye, segítesz?

Gail megfogta a férfi egyik karját, David a másikat, és együttes erővel felhúzták először a teraszra, majd onnan a fedélzetre.

- Nehezebb, mint ahogy kinéz - jegyezte meg Gail

- A halottaknál már csak így van.

- Miért?

- Nem tudom. Csak olvastam valahol.

- Úgy érted, valóban nehezebbek, vagy csak úgy tűnik?

- Nem tudom. Hol a puska?

- Ott. - Gail a fegyverre mutatott. - De nem hiszem, hogy szükség lesz rá. - Lenézett az élettelen testre és kirázta a hideg.

Sanders felvette a fegyvert, és leülve a csónak szélére, ölébe tette. - Milyen volt? - kérdezte Gailt, a másik csónak felé biccentve. Azon kapta magát, hogy irigyli az asszonyt, amiért megölte Slake-

et. Azt, hogy megöljön egy tehetetlenül a lábai előtt heverő embert, visszataszítónak találta. De leteríteni valakit, merő önvédelemből, eleget tenni egy kihívásnak, és megölni valakit, aki az ember életére tör, az más, az akkor *fairplay*. Bosszú.

- Szörnyű volt - felelte Gail. - Nem tudtam, mit csinálok. Csak utána fogtam fel.

Mostanra már egészen besötétedett. Felmászott a hold. Csillagok pöttyözték a fekete eget. Gail és David is a csónak szélén ült, csak az ellenkező oldalon, egymással szemben. Már csak egymás sziluettjét látták.

Nem vették észre, amikor a fedélzetre fektetett test kicsit megrándult, és azt sem látták, mikor a bal vádlijához nyúlt, és nem hallották azt sem, hogy a lábára szíjazott hüvelyből előcsúszik a penge.

A kutya figyelt fel elsőnek a furcsa zajokra. Nyüszíteni kezdett.

Sanders a hajóorr felé kapta a fejét, és mikor visszafordult, a férfi már talpra szökkent és felvisított. Magas hangon nyivákolt, mint ahogy a macskák szoktak, mikor egymásnak esnek. Sanders teljesen visszafordult és nekiszegezte a fegyvert. A férfi ráugrott, mire Sanders meghúzta a ravaszt. Semmi. A fegyver nem volt felhúzva. David megrántotta a zárdugattyút, hátrahajolt, hogy nyerjen még egy kis időt. Látta, ahogy a kés lecsap rá, erre feltartotta a karját, hogy testét védje, és beleesett a vízbe. A zárdugattyú felcsapódott. Sanders, ahogy a vízbe ért, új, semmihez sem hasonlítható fájdalmat érzett a karjában, vagy talán az oldalában. Nem tudta, pontosan hol. Meghúzta a ravaszt. A levegőbe lőtt.

A férfi Gail felé fordult, guggolva, lassan, incselkedőn lengetve a kést maga előtt, közeledett az

asszony felé. Morgott, fojtott hangon csaholt és összefüggéstelenül dörmögött, a késsel cselezgetve. Egyre közelebb ért Gailhez. A holdfény megvilágította a férfi arcát. Gail. látta a vadul villogó szempárt, az állán végigcsorgó nyálat. Gail beszélni akart hozzá, hogy eltérítse szándékától, de nem volt biztos benne, hogy a férfi egyáltalán tudja-e, hol van és mire készül. Megint nyivákolt egyet.

Gail hátrált, egészen a csónak pereméig, ahonnan aztán lenézett a vízre, fontolgatva, hogy esetleg kiugrik. Meggondolta magát, hiszen a férfi biztosan azon nyomban utánavetődne. Így aztán a csónak pereme mentén araszolt előre, abban reménykedve, hogy ha a férfi hirtelen előrelendül, beugorhat előle a sötét vezetőfülkébe.

A férfi egyet visítva felugrott. Nagy ívben meglendült a kés.

Gail félrekapta a fejét és balra vetődött. Üvegcsörömpölést lehetett hallani.

A lendülettől a férfi keze betörte az ablaküveget a válaszfalon. Gail a kormánykerék mellett guggolt.

A férfi megfordult, suttogva, alig érthetően káromkodott. Gailt kereste, a sötétben tapogatózva. Egyszerre meglátta az asszonyt és felemelte a kését.

Megállt a keze a levegőben, amikor valami zajt hallott a háta mögött. Félig megfordult.

Gail már éppen azon volt, hogy elmenekül a csónak farába, lépett is egyet, aztán látta, hogy nincs értelme a menekülésnek. Egy puffanást lehetett hallani. A férfi szeme fennakadt, csak a szemgolyó fehér része látszódott, aztán a test elterült a földön.

Sanders állt most ott, ahol eddig a betolakodó.

Csavarkulcsot szorongatott a jobb kezében. A szerszám véres volt, hajszálak tapadtak rá.

-Jól vagy? - kérdezte Sanders.

-Jól - válaszolta Gail. Feltűnt neki, hogy David úgy tartja a bal karját, mintha fel lenne kötve. - Megsebesültél?

Sanders megtapogatta a karját. - Nem hiszem, hogy súlyos.

Hallották, ahogy Treece jön fel a fedélzetre.

- Próbálkozott? - kérdezte Treece, hiszen észrevette, hogy most másképp fekszik a test.

- Igen. Nem voltam elég gyors.

- Hát úgy néz ki, hogy aztán mégis sikerült behoznia az elvesztegetett időt. - Treece lehajolt, hogy megnézze a férfi pulzusát. -Jól lehűtötte.

- Meghalt? - kérdezte Sanders.

- Úgy is lehet mondani. - Treece lement a kajütbe.

Sanders még mindig a kezében szorongatta a csavarkulcsot. Ránézett a holttestre. „Egypár perccel ezelőtt még élt ez az ember, most meg már hulla. Egy kar fellendül, és az élőből máris holt lesz. Az nem lehet, hogy ölni ilyen egyszerű dolog" - gondolta.

- Hova lett a vadászpuska? - kérdezte Treece. Sanders felnézett. Treece zseblámpája a vizet pásztázta, kereste azt a másik csónakot.

- A vízben van - felelte Sanders. - Sajnálom.

- Meg akart neki könyörülni? Rosszabbul is elsülhetett volna.

- Nem, nem. Rá akartam lőni, de nem volt felhúzva a puska.

- Akkor maga szerencsés egy fickó. - Treece átadta Davidnek a zseblámpát és beugrott a vízbe, odaúszott a másik csónakhoz, bemászott, előre-

ment, keresett egy darab kötelet, az egyik végét rátekerte a csónak orrában lévő kötélvillára, aztán visszaugrott a vízbe, kezében tartva a kötél másik végét, amelynél fogva odahúzta a csónakot a *Corsairhez.* Végül felfektette a hullát a hajó peremére, és körültekerte a nyakán a kötelet.

- Mit csinál? - hüledezett Gail.

Treece ránézett, de nem válaszolt. Kezébe vett egy kést, felhasította a holttest hasát, és mielőtt még kifordultak volna a belső részek, belökte a testet a vízbe.

- *Mit* csinál? - háborodott fel Gail,

- Megkajáltatom a cápákkal.

- De miért?

- Figyelmeztetésnek szánom. Cloche valami izgatószerrel tömi ezt a népséget, hogy elkábítsa őket, hogy aztán kamikázékat csináljon belőlük. Az egész csak hókuszpókusz, de ha az ember ilyen és ehhez hasonló palimadarakat hallucinogén anyagokkal táplál, dühöngő őrülteket csinálhat belőlük, akik abban a hitben élnek, hogy valami istenséget szolgálnak, és ha másnap felkelnek, Walhallában, vagy valami ehhez hasonló helyen találják magukat. De úgy tartják, hogy csak akkor juthatnak el oda, ha egészben maradnak, nem hiányzik egyetlen porcikájuk sem. Így aztán rosszul sül el a dolog, ha martalékává válnak egy állatnak. Ha majd Cloche emberei meglátják, hogy mi maradt a cimborájukból, valószínűleg kétszer meggondolják, hogy megint ránk támadjanak.

A holdfényben kirajzolódtak a másik csónak körvonalai. A hulla feje felbukkant, majd mikor megrántotta valami a kötelet, újra lebukott.

Gail félrefordult.-Jézusom!

- Ne pocsékolja rá a sajnálatát! - szólalt meg Treece. - Ő már semmit sem érez.

Valami tompán nekiütődött a *Corsair* szélárnyékos oldalának, majd morgás és megint puffant valami.

- Mi az ott? - pattant fel Sanders, attól tartva, hogy Cloche emberei újabb támadásra készülnek. Kinézett. A víz fehéren habzott a csónak mellett.

Treece odavilágított, aztán gyorsan lekapcsolta a lámpát. - Még utóbb felzabálják a csónakot is! - fortyant fel, és előrement.

Sanders gyomra kavargott, hányinger fogta el, undort érzett. Az a néhány másodperc, amíg a lámpa megvilágította a vizet, elég volt ahhoz, hogy felgyújtsa David képzeletét. Teljes egészében maga előtt látta a szörnyű képet. Az a valami, ami nekivágódott a *Corsair* oldalának, egy emberi test volt -, nem az, amelyiket a másik csónakhoz kötöztek, hanem Treece támadójáé, aki végül belefulladt a vízbe. A testet pedig nem más csapta neki a csónak oldalának, mint egy széles, lapos cápafej. A fej akkora volt, mint egy malomkerék. Kitágult orrlyukak, csattogó állkapcsok. A cápa erőteljes farkcsapásokkal nyomult előre, egyre több gumicafatot és húst tömve a pofájába. Az álmatag, ugyanakkor alattomos szemek kétharmadát fehér hártya borította. Amíg égett a lámpa, látni lehetett, ahogy a cápa vadul rázza a fejét, míg le nem szakít egy jókora darab húst.

David még most is, noha már lekapcsolták a fényt, látta a fehér habot, hallotta a fark csapkodását, a csontok, porcok ropogását.

- Mi az? - kérdezte Gail.

Sanders a fejét rázta. Semmiképpen se akart hányni.

Gail kinézett a sötét vízre. A másik csónak körvonalai egyre távolodtak.

- Olyan nagy a csend - állapította meg az asszony.

- Aha - szólalt meg a kormánynál álló Treece. - A halál már csak ilyen.

Elindította a motort.

Viszonylag hamar visszaértek St. Davidbe, hiszen nyugodt volt a tenger, erősen világított a hold.

Még jó néhány száz méterre voltak a parttól, de a szél jóvoltából már hallhatták a taxik harsány tülkölését.

11.

Treece beállt a dokkba, leállította a motort. Tompán zúgott a szél. Távolból hallani lehetett a sziget legkülönbözőbb pontjain állomásozó taxik tülkölését. A dudákat szaggatottan nyomták, összevissza, minden összhang nélkül.

- Most meg mi a fenére készül? - morogta Treece, homlokát ráncolva.

- Kicsoda? - kérdezte David. - Cloche? Ez az ő műve?

- Persze. St. Daviden nincsenek taxik. Ez Cloche hókuszpókusza.

Sanders hátán végigfutott a hideg. - Elég volt. Remélem, ma este már békén hagy minket.

- Ha így is lenne, ugye nem gondolja, hogy ezt Cloche majd be is jelenti. Egyébként mit remélhetne egy újabb látogatástól? A barlangról nem tud, ahhoz meg nem elég hülye, hogy azt higgye, belőlünk ki tud húzni valamit.

- De akkor mire jó ez az egész...?

- Fogalmam sincs. Jelezni akar valamit, az biztos.

Én amondó vagyok, így akar ráijeszteni a szigetlakókra, hogy azok ne merjenek kilépni a házukból. De magának igaza van: ha így van, akkor Cloche tervbe vette, hogy meglátogat minket. - Treece csettintett egyet a kutyának és a feljáróra mutatott. - Bármi is legyen ez, lemegyek Kevinhez és összeszedek egypár fegyvert, hogy Cloche-nak fejedelmi fogadtatásban legyen része. Elég baj, hogy elvesztettük a vadászpuskát Jól használható fegyver volt.

Nem érződött ki szemrehányás Treece hangjából, így aztán David csak annyit mondott: - Hát igen.

Treece elindult a kutya után, Sandersék követték. - Minden fegyver csak annyira jó, amennyire jól tudják használni - magyarázta Treece. - Hozzáértő ember kezében bármiből kitűnő fegyver válhat. Szúrt le már valaha valakit?

- Én? - kapta fel David a fejét. - Még soha.

- Vannak jó és rossz módszerek. A legtöbb kés három részből áll: a hegyéből, az éléből és a tompa feléből. Minden attól függ, mit akar csinálni az ember a fickóval.

Gail, aki mögöttük kullogott, próbált nem odafigyelni a férfiak beszélgetésére. Minden olyan valószerűtlenné vált, embertelenné... félelmetessé. Mintha egy másik Treece beszélt volna most, nem a sérült, jószívű és érzékeny Treece, hanem egy valódi *killer*. De az is lehet, hogy nem egy másik Treece, hanem a régiben lakozó fiú beszélt, aki a saját törvényei szerint él, és ha ezek a törvények előírják, hogy öljön, akkor öl. Ami azonban Gailt leginkább megrémisztette, az az volt, hogy a férfi, akinek Treece a játékszabályokat ecseteli, az az ő férje. Hallotta David hangját. - Igen, de akkor még lehet, hogy életben marad...

- Nem. Ha elég mélyen behatol a kés - magyarázta Treece. - Az ember elnyisszantja a gerincvelőt, és az illető összecsuklik, akár a colstock.

- Elég! - kiáltott fel Gail, olyan hangerővel, hogy még ő is megijedt.

- Csend legyen, kislány! Ezzel még a halottat is feltámasztja!

A Sanders karján lévő sebből már nem szivárgott a vér. A búvárruhán támadt hasadékon át látni lehetett a barnásvörös, gyürkés sebet.

Treece David kezébe nyomott egy sötét, nyálkás, barna színű folyadékkal teli üveget. - Tessék! Mossa le a karját, aztán kenje be ezzel! Én meg elrejtem az ékszereket a falban.

- Ez micsoda?

- Még a nagyanyám használta. Valami kotyvalék. Meg nem tudnám mondani a pontos kémiai összetételét. Van benne egy kis mangókivonat, mindenféle bogyó leve, valamilyen fakéreg. A többi csak duma. De használ.

Amikor hallani lehetett, hogy Treece már lent van a pincében, Gail Davidhez fordult: - Félek.

-Jogos.

- Nem magam miatt. Miattad. Treece háborúra készül.

- Csak megbeszéltük, mi a teendő.

- Csak? Megöltünk három embert.

- Nem volt sok választásunk. - Sanders végzett a kenegetéssel. - Meg akartak ölni minket!

Gail hallotta, hogy a nappaliban lévő csapóajtó lecsapódik, és a szék lába csikorog a padlón. - Túl messzire mentünk - suttogta az asszony. - Többet már nem bírok elviselni.

Treece belépett a konyhába. Odament az egyik szekrényhez és kivett belőle mindenfélét: egy da-

rab agyagfélét, egy keresztben félbe vágott pezsgősüveget, valamennyi huzalt, egy kis négyszöglletes mágnest, egy konyhai órát és egy kis kartondobozt. Mindezt letette az asztalra, majd töltött magának egy pohár italt.

- Mint egy ezermesterkészlet - jegyezte meg Sanders.

- Micsoda? - Treece leült az asztalhoz.

- Tudja, mint a gyakorlati órán. Az általánosban. Amikor fúrtunk, faragtunk. Mindenfélét összeeszkábált az ember a mama részére.

- Aha. - Treece elmosolyodott. - Na, ha ilyesvalamivel állított volna haza, bizony a kedves mamája úgy futott volna, mint a nyúl. - Treece letört néhány darabot egy szürke, agyagszerű anyagból és beletömködte a félbevágott pezsgősüvegbe. - Volt már ilyesmivel dolga?

- Mi ez?-kíváncsiskodott Gail.

- C-4-nek hívják. Plasztikbomba. Finom anyag.

- Mihez szokta használni?

- Általában a mentéshez. Ha meg kell tisztítani a terepet, fel kell robbantani egy gátat, el kell távolítani az útból egy régi roncsot, vagy lyukat kell vágni egy zátonyon, hogy a hajó átférjen rajta. Ezúttal a lent maradt drogot reptetjük vele.

- Hála istennek! - sóhajtott fel Gail.

- Hogyan? Ezzel? - hitetlenkedett David.

- Nemcsak ezzel. - Treece színültig megtöltötte az üveget, felnyitotta a kartondobozt, és óvatosan kivett belőle egy gyutacsot, amelyet aztán elhelyezett a robbanóanyagban. Végül a huzalt rákötötte a gyutacsra. - De ha az ember a C-4-et ráteszi egy rakás más lövegre, például egy szállítmány lőszerre, akkor akkorát robban, hogy Bermudát Grand Canyonná változtatja. A pezsgősüveg alján van egy

lyuk, amin keresztül felnyomunk egy gyutacsot, teszünk köré egy kevés C-4-et. Ha ezt az ember meggyújtja, hatalmasat robban.

Treece ujja hegyével megérintette az üveg oldalát. - Ezt nekitámasztjuk egy gránátnak. Így ni... - Treece odatette a tenyerét a gyutacshoz.

- Így aztán az összes erő átvezetődik a gránátra. Aztán bumm!

- És hogy menekül el az ember?

Treece felemelte a homokórát. - Arra van ez itt. Lemegyek a fenékre, a robbanószerkezetet rácsatlakoztatom az órára, beállítom öt percre. Annyi idő elég lesz, hogy elpucoljak onnan. Nem szeretnék közelebb lenni néhány száz méternél, amikor felrobban. Ez a lőszermennyiség bármely közelben veszteglő hajót egy pillanat alatt romhalmazzá változtat.

- Mikor akarja ezt a tervet végrehajtani? - kérdezte Gail.

- Holnap reggel, miután még egyszer utoljára körülnéztünk. Aztán visszajövünk, és összezúzzuk a barlangban lévő ampullákat. - Treece kész lett a munkával, felállt.

- Lemegyek Kevinhez, hogy kölcsönkérjek tőle néhány fegyvert. Charlotte itt maradt. Ő majd figyelmezteti magukat, ha erre kószálna valaki.

A kutya kettőt vakkantott, majd felugrott az ablakpárkányra.

Treece kinézett az ablakon. - Tiszta a levegő. - Megsimogatta a kutya fejét. - Egész ideges, akárcsak ...- Aztán valami zajra lett figyelmes, felkapta a fejét, fülelt. - A fenébe!

- Mi az? - pattant fel Sanders.

- Egy *csónak* van odalent.

Treece kihúzta az egyik fiókot, belekotort, az

egymás hegyén-hátán heverő konyhakések közül előhúzott egy hosszú, vékony pengéjű filéző kést és odanyújtotta Sandersnek. - Emlékszik még, mit mondtam? Ezzel akár egy aligátort is megnyúzhatna. - Aztán levett egy bárdot a falipolcról és Gail felé nyújtotta.

Az asszony hátrahőkölt, nem akarta elvenni a bárdot. - *Ezzel* ugyan mit kezdhetnék?

- Csak tartsa magánál! - Treece Gail kezébe nyomta a bárdot. - Ne kényeskedjen, hiszen megmutatta már, hogy mire képes!

- Mit akar? Mit csináljak?

- Na, lássunk neki! - Treece egy trancsírozó kés mellett döntött, amelynek az éle már sarló alakúra kopott a sok fenéstől. Aztán visszatolta a fiókot és becsukta az ablakot.

- Charlotte, te maradj a házban! Nem kell, hogy fellármázd a környéket.

Treece már indult is kifelé, de aztán megállt egy szekrénynél, hogy kivegyen egy vízhatlan zseblámpát.

Kimentek az üres udvarra. A holdfény beezüstözte a szirt széli bokrok sima leveleit. Treece intett Davidéknek, hogy hajoljanak le. Aztán félig összegörnyedve futottak egészen a dokkhoz vezető lejáróig.

Lenéztek a vízre. Egy csónak vesztegelt a barlang szájánál. A halk neszezést a dudaszó sem tudta elnyomni.

- Cloche az? - suttogta Gail,

- Biztos. De kutya legyek, ha tudom, hogyan szerzett tudomást a barlang létezéséről. Maga maradjon idefenn! Húzódjon az árnyékba. Mi majd körülnézünk. Lehet, hogy csak szaglásznak.

Treece bedugta a zseblámpát az övébe, és intett Sandersnek, hogy kövesse. Elindultak lefelé.

A magas bokroknak köszönhetően teljes sötétségbe burkolózott az út. Sanders kétszer is nekiment a bokroknak. Treece hátraszólt: - Sss...! David aztán kitapasztalta, hogy úgy tud legkönnyebben Treece nyomában maradni, ha a bokrok tetejét figyeli, Treece feje ugyanis mindig súrolta az ágat, amely alatt elhaladt, így aztán a felső levelek megvillantak a holdfényben.

Már majdnem leértek, amikor Treece hirtelen megállt és bevárta Sanderst. Most már tisztán kivehető volt a csónakban a mozgás. Az innen jövő zaj és a fentről idehallatszó tülkölés miatt Treecenek egészen közel kellett hajolnia Sanders füléhez, hogy David meghallja, amit mond.

- Maradjon itt! Én majd végigmegyek a dokk mentén, hogy megnézzem, mire készülnek.

- Megérintette a Sanders kezében lévő kést. - Tud majd bánni vele?

Sanders bólintott.

Treece lement egészen a dokk széléig, és nesztelenül kúszni kezdett a dokk és a bozót közti keskeny részen.

Sanders fél térdre ereszkedve a kés nyelét markolászta. Felfedezte magán a félelem összes jelét, de a szorongást kicsit csillapította a Treece-be vetett bizalom érzése. Úgy érezte, mintha kölyökként valami expedíción venne részt a bátyja társaságában. Izgatott volt, riadt, ugyanakkor erőt adott neki a tudat, hogy Treece utasításait követi.

Így aztán kétszeresen meglepődött, amikor egy vastag, izmos kar kulcsolta át a torkát, egy kéz előrenyomta a fejét, hogy ne kapjon levegőt, aztán

egyszerre lent találta magát a földön. Betakarta egy csúszós, izzadt test.

Megpróbált kiáltani, de a torkára nehezedő nyomás hatására csak bugyborékolásszerű hang jött ki a torkán. David még mindig felfelé szegezve tartotta a kést, ahogy Treece mutatta neki, aztán a támadója felé szurkált, de az a térdével lenyomta a földre David csuklóját, a bal karját pedig lefogta. Sanders tehetetlenül feküdt.

Ellazította a testét, kétségbeesetten, félig kábán abban reménykedett, hogy meg tudja győzni támadóját arról, hogy már meghalt. Amikor azonban a férfi érezte, hogy David izmai elernyednek, még erősebben kezdte szorítani.

Aztán hirtelen, amilyen gyorsan rázuhant ez a súly, olyan gyorsan el is tűnt Davidról. Megszabadult. Fellélegzett, egy kissé zihált.

Treece suttogása ütötte meg a fülét. Keserűség és vad indulat sűrűsödött össze abban az egy szóban, amely elhagyta Treece száját: - Kevin!

Sanders felkönyökölt és odanézett. Kevin a hátán feküdt. Treece térdelt a mellén, a hajánál fogva rántotta félre Kevin fejét, majd a másik kezével a torkának szegezte a trancsírozó kést. Kevin rúgott egyet, de aztán lábai ernyedten hullottak le a salakra.

- Te mondtad meg neki! - sziszegte Treece. - Miért?

Kevin nem szólalt meg.

- *Miért ?A* pénz miatt? - Treece hangjában a düh átadta a helyét az árulás miatt érzett szomorúságnak. - A *pénz* miatt?

Kevin továbbra is hallgatott.

A vízről visszaverődő holdfényben Sanders látta a két szempárt: Kevin laposan pislogott, kifeje-

zéstelen szemével, rezignáltan mintegy átnézett Treece-en, Treece pedig villogó szemekkel, ingerülten, ugyanakkor hitetlenkedve nézett le rá.

- Ó, te szánalmas figura! - sóhajtott Treece, aztán beledöfte a kést Kevin torkába. A kés pengéje gyorsan metszette el a nyakát. Feketén bugyogott a habos vér. Mély sóhajtás szakadt fel Kevin mellből. Treece teljesen magába roskadt, lehunyta a szemét. Reflektorkéve pásztázta végig a barlangot. Most feléjük tartott. Sanders Cloche hangjára lett figyelmes: - Kevin!

- Treece! - suttogta Sanders.

Treece nem válaszolt.

- Treece!

A fénycsóva egyre közelebb ért. Sanders tisztában volt vele, hogy néhány másodperc múlva megvilágítja Treece hátának egy részét. David feltérdelt, előrevetette magát, és a vállával meglökve, leterítette Treece-t a földre. A fény elhaladt felettük, megállt, de aztán visszatért a vízre.

- Kevin! - kiáltotta Cloche megint. - Te, idióta!

Treece, aki most a földön feküdt, David mellett, lassacskán magához tért a kábultságból. - O. K. - szólalt meg. - O. K. Most legalább tudjuk, hogy ki volt. - Hason lekúszott a dokk széléhez, hogy szemügyre vegye Cloche csónakját, majd visszatért Sandershez. - Úgy néz ki, hogy két-három búvárral dolgoznak, meg van néhány fickó, akik majd fent maradnak a csónakban. Megvárjuk, amíg a búvárok lemerülnek, aztán megpróbálunk eljutni a *Corsairhez,* felkapjuk a palackokat, és utánuk eredünk.

- De hiszen a palackokban szén-monoxid van.

- Nem mindegyikben. Csak kettőt töltöttem fel akkor este. A többi már tele volt. Még négy jó palacknak kell lenni a csónakban.

- Aztán?

- Attól függ, mennyien vannak, és hogy dolgoznak. Ha egyszerre csak ketten vannak a barlangban, és csak zseblámpák vannak náluk, akkor le tudjuk őket puffantani. Valószínűleg nem lesz náluk fegyver, tele lesz a kezük ampullákkal.

- Lőjük le őket? - kérdezte Sanders. - De miért?

- Nehogy megszerezzék az ampullákat. *Nem* hagyhatjuk, hogy ezek a vadállatok felhozzák a morfiumot. Hülye lennék, ha hagynám, hogy Cloche megkaparintsa a barlangban lévő készletet.

- És mit teszünk? Leszúrjuk őket?

- Csak ha muszáj. Megpróbáljuk elkapni az adagolójuk csövét, és elvágjuk, aztán a sorsukra hagyjuk őket. Mindenre képes az ember, ha hirtelen elvágják a légtömlőjét, még egy gyerektől is elvenné a szájrészt.

- De attól, hogy elvágjuk a tömlőt, még feljuthatnak, aztán bevárhatnak minket a felszínen.

- Fogadok, hogy ezek a fickók nem mozognak elég biztonságosan a víz alatt. Ha pánikba esnek, nem képesek visszatartani a levegőt, amíg fel nem érnek, vagy nem tudják, merre menjenek, és aztán megfulladnak. De ha nem is így történik, akkor is úgy megijednek, hogy nem lesznek hajlandók újból merülni. Cloche-nak pedig nincs plusz felszerelése.

- Így aztán majd fent lesik, hogy mikor bukkanunk fel, hogy lelőhessenek.

- Nem fogunk feljönni. Sötét van. Nehezen tudják majd követni a buborékokat. Lent maradunk, kijövünk a barlangból, megkerülve a sarkát. Úgy negyvenöt méterre van egy hely, ahol feljöhetünk.

- Cloche nem fogja feladni, kiváltképpen, ha meglátja a zátonynál a víz színén lebegő hullát.

- Persze. Vissza fog jönni, de nekünk csak a ma este hátralevő részére van szükségünk, hogy felhozhassuk és megsemmisíthessük az ampullákat.

- O. K. - szólalt meg Sanders rövid hallgatás után.

Csobbanásra és mondatfoszlányokra lettek figyelmesek. - Hol van Kevin? - kérdezte valaki.

- Gondolom, jól beivott - válaszolta Cloche -, most már nem kell törődnünk vele, hisz megtette a magáét.

Néhány csobbanás, aztán ismét beállt a csönd.

Treece várt még tíz-tizenöt másodpercet, aztán közelebb kúszott a dokk széléhez. Cloche csónakja a barlang szájától úgy húsz méterre vesztegelt, a *Corsair* faránál, így Treece csónakja teljesen eltakarta Sanderséket, amikor elhaladtak a dokknál. Bemásztak a vezetőfülkébe és lehasaltak.

- Uszonyt, maszkot és palackot - suttogta Treece. - Ne vacakoljunk a nehezékkel. Túl nagy zajt csapnánk vele.

Az acélpalackok nyaka megcsillant a holdfényben. Sanders már látta, hogy képtelenség úgy kivenni a palackokat a tartóból, hogy ne vegyék észre.

- Régi indián trükk - súgta oda Treece és levett egy kétfontos ólomnehezéket az egyik övről. Odanyúlt a fardeszkához, megeresztette a horgonyláncot, hogy a csónak hadd távolodjon el egy kicsit a stégtől, aztán pedig rögzítette a láncot. - Ha csobbanást hall, fogja a palackot és ugorjon be a csónak és a dokk között! Majd én is megyek. - Treece kiegyenesített karral, vállizmait megfeszítve, jó erősen meglendítette a nehezéket, amely aztán nagy ívben átrepülve a másik csónak parancsnoki hídja felett, a csónak mögött ért vizet.

Sanders felpattant, kirántotta a palackot a tartóból, kilógatta a csónakból és besiklott mellé a vízbe. Léptek zaja, hangok hallatszottak Cloche csónakja felől. Felhúztak egy karabélyt.

Treece David után vetette magát. Megvizsgálták egymás palackját, ellenőrizték, hogy nyitva van-e a szelep és oxigén van-e a palackban. Minden rendben volt. - Fogja a kezem, míg le nem érünk! - suttogta Treece. - Lemegyünk egy percre, hogy körülnézzünk. A lámpafényről majd tudjuk, hogy hol vannak.

Egymás kezét fogva merültek le.

Gail a dombtetőn lévő bozótban térdelt. Hallotta a csobbanást és aztán a hangokat. Félig összegörnyedve felállt, majd lehúzta a fejét, amikor reflektorkéve felé közeledett, aztán megint felállt. Lenézett a vízre, rettegve várta a lövést. De a szüntelen tülkölésen kívül semmit sem lehetett hallani. Gail elindult a lejárón. Félt is a bárdtól, amelyet a kezében fogott, ugyanakkor örült is neki, akárcsak akkor, amikor a vadászpuska volt nála.

Kezét előrenyújtva haladt, mint aki teljesen vakon tapogatózik egy számára idegen helyen. Majdnem leért, amikor belebotlott Kevin lábába. Gail rémülten hátrált, belezuhant a bozótba. Recsegtek, ropogtak az ágak.

- Kevin?! - kiáltott valaki.

Gail lélegzetét visszafojtva lapult a bozótban.

- Menj oda és nézz körül!

Egy csobbanás. Hallani lehetett, ahogy valaki úszik.

Gail szaporán szedte a levegőt, orrlyukai ürülék bűzével teltek meg. Elszörnyedve kikászálódott a bozótból és mászni kezdett a dombon felfelé.

Sanders és Treece a barlangba érve, letérdelt.

Még mindig fogták egymás kezét. Ötven méter távolságból a barlang, amelyet nem zseblámpák, hanem óriási reflektorok világítottak meg, úgy nézett ki, mint egy sötét színház kivilágított színpada. Egy búvár úszott ki a barlangból, majd felkapcsolta a zseblámpáját. A kezében lévő neccszatyor tele volt ampullákkal. Két másik búvár haladt el mellette, a barlang felé tartva. Mindketten lekapcsolták a lámpájukat, amint a reflektor által megvilágított részre értek.

Treece megrántotta David kezét, aztán megindultak a barlang felé. Amikor a barlang közvetlen közelébe értek, de még kívül voltak a reflektorkévén, Treece elengedte Sanders kezét és gyengéden nekinyomta a barlang külső falánakjelezve neki, hogy ott várjon.

Treece pedig hason csúszva, amennyire csak lehetett megközelítette a barlang száját, hogy benézhessen, aztán megfordult. Felkattintotta a zseblámpáját és Sandersre világítva, visszaúszott hozzá.

Treece a zseblámpával maga mellé világított, majd Sandersre, aztán a barlang közel eső felére, végül Sanders arcába, hogy lássa, megértette-e David az utasítást. Sanders értette, miről van szó: neki a bejárat egyik felén kell elhelyezkedni, Treecenek a másik felén.

Nekilapultak a szirtnek és vártak. A pislákoló fényben Sanders látta, hogy Treece kezében megvillan valami. A kés pengéje volt az.

A barlang bejáratánál felkavarodott a homok. Valami mozgást lehetett észlelni. Először egy fej jelent meg, lenézett a homokra, majd két váll.

Treece ráugrott az alakra. A vörösesbarna bőr megcsillant, buborékok serege tört fel, valaki

megragadta a férfi légtömlőjét, mire az megfeszült. A kés pengéje elnyisszantotta a gumitömlőt.

Egy másik fej jelent meg a barlang szájánál. Sanders felemelte a kést.

A férfi felnézett, meglátta Sanderst. Szeme tágra nyílt, a fejéhez kapta a kezét, mikor Sanders ráugrott.

A férfi félrelökte Sanders kezét, amelyben a kést szorongatta és Sanders maszkja után nyúlt. Sanders elugrott, mire válla nekivágódott a férfi mellének. Lezuhantak a homokba, belecsimpaszkodtak egymásba, ide-oda gördülve, rúgták, ütötték egymást. Mindegyikük próbálta úgy tartani a fejét, hogy a másik el ne érje. Sanders nagy erővel fújta ki és minden egyes belélegzésnél sokáig benntartotta a levegőt, mert félt, hogy akkor vágják el a tömlőt, mikor a tüdeje éppen üres.

Most már jó mélyen bent voltak a barlangban. Hol lebegtek, hol pedig a homokban birkóztak. Furcsa valcert jártak. A férfi fogta Sanders jobb csuklóját, hogy távol tartsa a kést a nyakától. Sanders bal karjával átkulcsolta a férfi derekát, hátrafogva annak a jobb karját. Sandersnek sehogy se sikerült beleszúrnia a férfiba, a légtömlőjét sem tudta elvágni. Treece-t várta. Eszeveszetten nézte a barlang száját, alig várta már, hogy megpillantsa, amint Treece feléje tart. Treece azonban arccal a tenger felé, támadó állásban egyensúlyozott, várva, hogy odaérjen a két gyorsan közeledő lámpafény.

A férfi keze kiszabadult a szorításból, felfelé araszolt, majd belevágott David ágyékába, megmarkolva a heregolyókat. Sanders rúgott egyet a bal lábával, hogy félrelökje a kezet. Hirtelen megpillantotta a lyukat a sziklafalban, a sötét alagutat a kőhalom mögött.

Egyik lábát leérintve elrugaszkodott, magával ráncigálva a férfit a fal felé. A férfi beverte a bokáját egy kőbe, megbotlott, de még nem engedte el Sanders csuklóját. Sanders nekidőlt, hozzányomva a falhoz, fejjel nekiment, mire a férfi hátrakapta a fejét a lyuk felé!

A fej belógott az üregbe. Sanders egy lábát kitámasztva egy kövön, ellökte magát, felhúzta a férfit, akinek most elővillant fekete bőre, kiduzzadtak artériái. Nyálkás, zöld fejbe ágyazódott malacszempár jelent meg az üregben. Az állkapcsok éhesen csattogva, egyre kijjebb jöttek.

A muréna lecsapott. A tűhegyes fogak belevájtak a férfi nyakába. A bestia nagyot nyelve, visszahúzódott. Vér bugyogott ki a pofáján.

A férfi szája kinyílt, mire a szájrész elszabadult. Hallani lehetett az átható üvöltést.

A férfi széttárta a karját. Sanders tétovázott, beleszúrjon-e, de nem látta szükségét, hisz a szájrész már a férfi feje mögött lebegett, torkát már elragadta a muréna, a teste egyre erőtlenebbül védekezett, a szeme egyre fénytelenebb lett.

Sanders elindult a barlang bejáratához. Treece még mindig ott guggolt, a két fénycsík ugyan közelebb volt hozzá, de most nem mozdult. Treece cselezgetésbe fogott, mire a fénysávok kezdtek visszavonulni.

Sanders tudta, hogy Treece rá vár. Ha Treece el akart volna menekülni, már rég kiúszhatott volna a sötétbe, ahol hamarosan szem elől tévesztette volna az ellenség, és még ha nyomára bukkantak volna is, itt a víz alatt képtelenek lettek volna elkapni.

A fénycsóvák kialudtak, a körvonalak is elmosódtak. Treece felkapcsolta a lámpáját és megvilágította a barlang szája előtti terepet. Sanders meg-

érintette Treece vállát, hogy tudassa vele, itt van, Treece felfelé mutatott és lekapcsolta a zseblámpát.

Ahogy a reflektorfényben felfelé emelkedtek, Sanders meztelennek érezte magát. Tisztában volt vele, hogy Cloche emberei láthatják. Erőteljesen tempózott, hogy minél előbb elérje a sötét vizet.

Valami hátba ütötte. Lábak fonták körül a derekát, hátrarántották a fejét. Nagy levegőt vett, de csak vizet szívott be. A tömlőt már elvágták. A lábak szorítása engedett.

Sanders undorodott a sós víztől. Összeszorította a fogát, igyekezett kifújni a levegőt, próbálta legyőzni a kényszert, hogy levegő után kapkodjon.

Felért, köhögni kezdett, szaggatottan lélegzett. Belevilágítottak az arcába. Félrekapta a fejét és lebukott. A golyó gellert kapott a vízen, majd a sziklán csattant. Sanders lélegzetét visszatartva lapult egy-két méterre a felszín alatt, látta, ahogy a fény végigpásztáz a vízen. Balra mozdult, ezért David jobbra úszott. Keze rátalált a szirtfalra és lassan felfelé araszolt.

Cloche emberei szem elől tévesztették. A fény most tőle balra, jóval arrább pásztázott a vízen. Aztán hirtelen megint elindult felé. Sanders lebukott, és a víz alatt maradt, míg el nem haladt a fénycsóva, aztán megint feljött, hogy levegőt vegyen. Cloche hangja ütötte meg a fülét.

- Treece! - Nem jött válasz. - Sarokba szorítottunk, Treece! Nem állíthatsz meg minket Túl sokan vagyunk. Menekülj, ameddig tudsz. Nekünk nem kell több, csak az, ami a barlangban van. Erre szavamat adom! *Fairplay*.- Semmi válasz.

Sanders érezte, hogy valami hozzáér a lábához. Nagy levegőt vett, mert már várta, hogy lehúzzák,

elszánta magát a védekezésre, bár kicsit tartott tőle, hogy nem lesz már elég ereje a küzdelemhez.

Treece feje bukkant fel mellette. - Hajítsa el a palackját! - suttogta, miközben máris leoldotta magáról a sajátját. A palack lesüllyedt a mélybe.

Cloche még kétszer kiáltott, de Treece nem válaszolt. A parthoz irányította Davidet. Csendesen tempóztak.

- Akkor pusztulj el! - csattant fel Cloche dühösen.

Elérték a stéget, kimásztak a vízből, és amikor hallották, hogy Cloche megparancsolja az embereinek, hogy jöjjenek fel a csónakba, nekivágtak a feljárónak.

Gail a dombtetőn várt rájuk. - Mi az? - Treece elrohant mellette egyenesen a ház irányában. - Gyerünk!

A konyhában Treece átvizsgálta az általa készített aknát. Ellenőrizte a drótokat, aztán ráhelyezte a mágnest az üveg oldalára.

- Hallotta, mit mondott Cloche? - kérdezte Sanders. - Hogy megelégszik a barlangban lévő mennyiséggel.

- Ugyan. Az egy hazug disznó. Az egész kell neki. Esküdni mernék rá. De ha szerencsénk van, meg tudjuk akadályozni. Odakint van egy palack, meg egy adagoló a kompresszor mellett. Hozza ide nekem! Meg az egyik zseblámpát is, ha már kimegy.

Sanders kirohant. - Hova megyünk? - kérdezte Gail Treece-től.

- Orange Grove-ba. Kevin kocsiján. - Treece felvette a plasztikbombát az asztalról.

- Még ma éjjel el akarja helyezni?

- Nincs más választásom, ha meg akarunk szabadulni az ampulláktól, mielőtt még Cloche rájuk

lel. - Látta, hogy Sanders előjön a fészerből. - Na menjünk! Ha nem érünk oda elsőnek, megette a fene.

Megszaporázták lépteiket. - És mi lesz a többi ékszerrel?

- Ha van még lenn valami... akkor legalább Fülöp szelleme hancúrozhat egyet a jó öreg hercegnővel. Nem kockáztathatunk a drog miatt.

A kutya a kapuig követte őket. Treece ott megállította, megparancsolta neki, hogy maradjon.

Hallották, ahogy felbőg Cloche csónakjának motorja, és megindul Orange Grove felé. Treece rohanni kezdett.

Olyan gyorsan hajtott, amennyire a Hillman bírta, gyors egymásutánban vette a kanyarokat a keskeny úton, szitkozódott, amikor a kis motor akadozni kezdett a meredek lejtőkön. Sanders Treece mellett ült, Gail a hátsó ülésen, a bombát egyensúlyozva.

A hosszú South Roadon a kilométeróra már hetven mérföldet mutatott. Sanders a műszerfalnak támaszkodva, képzeletben rálépett a fékre: - És ha megállítja egy zsaru?

- Egyik sem fog megállítani, ha kedves az élete. - Treece ezután már nem szólalt meg, egészen addig, amíg be nem álltak az Orange Grove-i parkolóba. - Hajlandó kormányozni? - kérdezte, miközben lefelé rohantak a parthoz vezető lépcsőn.

- Persze.

-Jó. Szükségem van egy sofőrre.

A hold magasan volt a horizonton. Miközben lefelé futottak, látták a Boston Whalerek fehérlő hajótörzseit.

Treece a tengert kémlelte, a fehér zátonysoro-

kat. -Jó a világítás. Észrevesszük, ha Cloche közeledik. - Odaadta Gailnek a bombát, megragadta a legközelebbi Whaler vontatókötelét és egyedül behúzta a csónakot a vízbe. Aztán kivette Gail kezéből a bombát. - Maga itt marad - szögezte le.

- Szó sem lehet róla.

- De itt marad!

- Nem akarok!

A nő ellenkezése meglepte Treece-t. - Hajmeresztő lesz odakint. Nem akarom, hogy ott legyen.

- Én döntök. Ez az én életem. Tehát megyek. - Gail tisztában volt vele, hogy ez nem elég indok, de nem érdekelte. Úgy érezte, képtelen lenne a parton állva, tétlenül végignézni az egészet.

Treece megfogta Gail karját és mélyen a nő szemébe nézett. - Egyszer már megöltem egy asszonyt - mondta szárazon -, és nem akarom, hogy egy másik halála is a lelkemen száradjon.

Gail farkasszemet nézett vele. - Nem vagyok a felesége! - vágta oda bosszúsan, gondolkodás nélkül.

Treece eleresztette az asszony karját. - Nem, de... - Zavarba jött.

Gail megérintette a kezét. - Ez csak önámítás. Én nem vagyok ő. Én én vagyok. Azzal, hogy engem véd, neki nem lesz jobb.

- Szálljon be a csónakba! - mondta Treece Sandersnek, majd besegítette Gailt. Betolta a csónakot a vízbe, s mikor elég mélyen voltak ahhoz, hogy be lehessen indítani a propellert, ő is bemászott a csónakba.

Odaértek a zátonysorhoz, a *Goliath* maradványai fölötti helyre. Leállították a motort.

Treece felcsatolta az oxigénpalackot, leült a hajó jobb szélére, ölébe vette a bombát. A zseblámpa a

csuklójára erősített szíjon lógott. - Leviszem a bombát - mondta. - Hamarosan visszajövök. Aztán, amint észrevesszük, hogy Cloche közeledik, megint lemegyek, hogy elhelyezzem az órát.

- O. K. - bólintott Sanders.

- Na... még egy utolsó parancs: Ha valami történik, lépjenek olajra! Ne vagánykodjanak!

Sanders nem ellenkezett, holott esze ágában sem volt cserben hagyni Treece-t.

Treece bedőlt a vízbe, felkapcsolta a lámpát és leúszott a mélybe.

Kis időre rá Sanders hallotta az első csobbanást. A csónak teljes sebességgel haladt a külső zátonysor mentén, fehér habokat hasítva a vízen. - Odanézz! - kiáltott fel David.

Gail megpillantotta a csónakot, aztán lenézett a vízre. Treece lámpája mozdulatlanul hevert a homokban. - Vajon meddig tart elhelyeznie?

- Fogalmam sincs. Azt hiszem, túl sokáig.

Egy golyó süvített el Sanders feje fölött. Egy pillanattal később ismét eldördült a karabély. Sanders lebukott. Újabb lövés.

Aztán még két lövés dördült, ahogy Cloche csónakja közeledett, de az alacsony Whaler rossz célpontnak bizonyult. Minden golyó fölötte süvített el.

- Azt mondta, menjünk - mondta Gail, aki a csónak aljában lapult.

- A fenéket!

Treece feje felbukkant a csónak mellett. Mondani akart valamit, de meggondolta magát, mikor meghallotta a lövést.

- Menjenek! - kiáltotta.

- Nem. Maga... - ordította Sanders.

- A francba! Leviszem az órát, aztán én is me-

gyek maguk után. Irányítsa a csónakot a lehető legsekélyebb vízre. - Treece feje megint eltűnt. Sanders nem mozdult néhány másodpercig.

- Meneküljünk! - kiáltotta Gail.

- De Treece...

- Meg akarsz halni?

Sanders ránézett. Beindította a motort és a part felé vette az irányt.

Két golyó üldözte a csónakot egészen addig, míg a part közelébe nem értek. Amikor David úgy érezte, hogy lőtávolságon kívül vannak, ismét a nyílt tenger felé vette az irányt.

- Azt mondta, keressünk sekély vizet! - kiáltotta Gail.

- Ez elég sekély.

Cloche csónakja megállt a *Goliath* fölött. Felvillant valami fény, majd még egy. A sötét figurák egyesével ugráltak be a vízbe.

- Búvárok - állapította meg Gail.

- Ne velük törődj! - csattant fel Sanders. - Treece alakját keresd! Ha nem húzzuk ki a vízből, mielőtt az a micsoda felrobban, akkor vége van. Most már kész *kell* hogy legyen.

De Treece még nem volt kész. Az egyik drót meglazult az órán. Vissza akarta helyezni, a hüvelykujja körmét használva csavarhúzóként. Sikerült rászorítania a csavart. Beállította az órát öt percre. Egyszerre rátalált a fény.

Sanders nem bírta tovább. - A rohadt életbe! - üvöltötte, gázt adva, egyenesen a zátony felé vette az irányt.

- *Mit* csinálsz? - sikoltotta Gail.

- Gőzöm sincs. Ki kell mentenünk! - Sanders becslése szerint úgy ötszáz méterre lehettek Cloche csónakjától.

Most már két fénycsóva vette körül Treece-t. Vissza kellett tartania a levegőt, mert elvágták a légtömlőjét. Lassan körözött, próbálta mindkét búvárt szemmel tartani.

Gyorsak voltak. Az egyik Treece-szel együtt körözött, mindig mögötte maradva, aztán amikor lehetősége nyílt, nekilódult, beledöfve a kést Treece hátába.

Treece éles fájdalmat érzett. Melléhez tartva az órát, a nullához tekerte.

Sandersék csónakja háromszáz méterre volt a zátonytól, mikor a robbanás bekövetkezett.

Látták, ahogy a csónak orra megemelkedik. Aztán felrepültek a levegőbe. Odafent kerepelve, töredezett kép tárult eléjük. Hatalmas víztömeg tornyosult, majd omlott össze. Cloche csónakjának darabjai szanaszét repültek. Kezüket-lábukat szétterpesztő testek bukfenceztek a levegőben.

Sanders háttal ért vizet. Kinyitotta a szemét, de nem volt teljesen eszméleténél. Körülötte törmelékek hullottak. Kő- és korallszilánkok vágtak az arcába. A lábát lóbálta. Amikor kifújta a levegőt, mellkasa egy kicsit lesüllyedt, mikor beszívta, ismét felemelkedett. A csillagokat bámulta, és a holdat. „Az nem lehet, hogy ilyen a halál" - tűnődött.

A hullám lágyan ringatva, a part felé vitte.

- David ?! - A hang erőtlennek, nagyon távolinak tűnt.

David hasra fordult, próbaképpen úszni kezdett, és miután meggyőződött róla, hogy egyik végtagja sem hiányzik, erőteljesen a hang irányába tempózott.

Gail Davidtól úgy tizenöt méterre taposta a vizet. Mikor megpillantotta Sanderst, odakiáltott: -Jól vagy?

- Aha. És te?

- Nem is tudom. Az egyik karom nem tudom megmozdítani.

David, segített Gailnek kiúszni a partra. Kimásztak. A part kietlen pusztaságnak tűnt. Távolban a felvonó körvonalai.

Hátrafordultak, visszanéztek a vízre. Új átjáró keletkezett a zátonysoron. A víz színén hánykódó törmelékek. Máskülönben a tenger ugyanolyan volt, mint annak előtte.

Egymást támogatva, a szirt lába felé vették útjukat, ahol most már egy egész embertömeg tolongott.